

Giới thiệu Anh Sẻ Bảo Vệ Em (Creepypasta)

Nếu bạn là fans của (Creepypasta) thì không nên bỏ qua siêu phẩm Anh Sẻ Bảo Vệ Em (Creepypasta) của tác giả Anne, truyện teen hay nhất kể về một anh chàng tên là Takaki Kirishima (mình đã sửa lại thành Takaki Ridou và "Takaki" là họ còn "Ridou" là tên).

Sau khi nhìn thấy người mình yêu, là Anne bị bắn ngay trước mắt mình. Sau đó Takaki như một ác ma ca ca bắt đầu truy tìm tên sát nhân và trên đường đi tìm, Takaki vô tình chạm trán Slender man và thành một Pasta.

Liệu anh ấy có trả thù được hay không, hay sau mọi chuyện, bắt gặp anh ấy gặp lại người mình yêu. Cùng theo dõi nhé ^_^

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẻ Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Sau Cơn Ác Mộng

CHƯƠNG 1: SAU CƠN ÁC MỘNG

trong giấc mơ

--em ơi! Đứng sau! Takaki sợ hãi hét lên

--há? Anne không biết chuyện gì cả

đoàng tiếng súc vang lên

--Anne!! Takaki hét lên, giọng của Takaki tràn đầy sự sợ hãi.

thực tại

hộc *hộc* *hộc* Takaki bật dậy sau cơn ác mộng ấy, người ướt đầm mồ hôi..

Đã bấy ngày sau khi Anne chết và Takaki vẫn chưa có được thông tin nào của tên thủ phạm ngoài trừ tên hắn ta là Lerean...

Tóc hắn ta màu đỏ. Mái tóc ngắn bù xù, có mái được nhuộm thành màu cam rẽ sang bên trái để che đi đôi mắt giả của mình. Lông mày đậm, mắt trái của Lerean có màu đỏ (mắt giả) còn con mắt bên phải thì lại là màu xanh biếc, làn da trắng. Hắn luôn đeo vòng cổ màu vàng có thánh giá màu bạc và ở trên cây thánh giá có đính một viên ruby màu đỏ cùng với chữ X gạch chéo cây thánh giá, quần jean ôm tối màu, áo thun màu đỏ tay ngắn kèm theo áo khoác không tay màu đen, vòng tay của hắn màu đen với dòng chữ màu trắng ghi " Junie ". Hắn còn đeo găng tay màu đen ko ngón.

-----Takaki Ridou

Hôm nay vẫn như mọi khi, tôi vẫn xuống phố, hỏi mọi người ở đó về tên Lerean. Tôi rất muốn trả thù hắn ta, mỗi khi tôi nhìn thấy hắn trong những người mà tôi định giết. Thì tôi sẽ giết những người đó từ từ và trước khi giết, tôi sẽ hành hạ người đó. Thật kì lạ, một số người khi nghe tôi hỏi về Lerean thì họ lại buồn bã, một số ít khác lại tỏ vẻ thương tiếc cho hắn. Cho tới lúc tôi hỏi một cậu bé về Lerean thì cậu bé lại chỉ tay về hướng khu rừng rồi nói rằng: " em thấy anh ta đi về hướng đó " tôi liền cảm ơn em ấy rồi tiến đến khu rừng.

Takaki Ridou:

Tóc ngắn kiểu quý tộc hơi rối màu vàng nhạt, mái rẽ sang bên phải, đôi mắt dịu dàng dễ hút hồn các cô gái mắc bệnh công chúa màu xanh lá, làn da trắng buốt, mũi cao. Thường mặc quần jean tối màu đeo dây nịt màu nâu có biểu tượng chữ @ với dấu ~ đi qua. Hay mặc chiếc áo thun màu xanh nước nhạt (thỉnh thoảng thay thành áo thun màu trắng) thêm chiếc áo khoác màu đen, đeo vòng cổ màu đen có hình £ màu vàng.

////////////////////////////////////

Lời của tác giả:

Ừm.....xin chào các bạn, đây là lần đầu tiên mình viết truyện nên nếu mình sai chỗ nào thì mình nhờ các bạn chỉnh sửa giúp mình />_<

Chương sau mình sẽ cho slenderman xuất hiện ^_^ (vì dù gì trong đây một phần cũng xuất hiện creepypasta) mình nghĩ các bạn biết tới slenderman rồi, còn nếu như không biết thì các bạn có thể tra trên google (vì mình tả tẽ lắm />_<) mk mê Creepypasta và cuồng One Piece :))

Hiện giờ mình đang định cư ở Cali và rất là bận nên sẽ không thể đăng truyện hàng tuần cho các bạn được, với lại máy iPad của mình hay dớ chứng làm cho mình không vô được wifi thì mình càng mất nhiều thời gian hơn, xin lỗi nhé />_< mình sẽ cố gắng hết sức

Mà nhân tiện, nếu các bạn thích đọc truyện tình cảm thì mình mong các bạn có thể ủng hộ cho bạn của mình được không? Truyện của bạn ấy tên là " Cô giáo đáng ghét, anh yêu em mất rồi " mình xin cảm ơn các bạn

Và một lần nữa, cảm ơn các bạn đã đọc truyện của mình, mình không quan tâm truyện của mình có hot không, mình chỉ quan tâm.....các bạn có thích đọc truyện của mình không (nếu như các bạn không thích.....thì các bạn có thể rời đi....còn nếu bạn thích thì hãy để lại bình luận để mình rất vui để làm thêm chương mới :)

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Khu Rừng

CHƯƠNG 2: KHU RỪNG

Takaki hiện giờ đang ở trong khu rừng để tìm kiếm Lerean, anh ấy hiện giờ đang tìm kiếm khắp khu rừng để tìm ra dấu vết của Lerean. Nhưng thật kì lạ, Takaki lại chẳng tìm thấy dấu vết nào liên quan tới Lerean cả, đôi khi cậu chỉ tìm thấy dấu giày của một con trai trên sinh. Nhưng khi cậu ấy đi theo dấu giày ấy thì dấy giày lại biến mất khi vượt qua vùng sinh. Takaki nhớ lại khuôn mặt của cậu nhóc lúc ấy, khi cậu nhóc chỉ đường cho cậu thì khuôn mặt của cậu nhóc có phần buồn bã và sợ hãi. Khi Takaki cảm ơn cậu nhóc và tiến vào, lúc đó Takaki có nghe thấy tiếng cậu nhóc lầm bầm: "Chị Junie ơi, anh Lerean lại làm điều xấu rồi, anh lại nhớ tới chị rồi chị ơi" Takaki không hiểu gì cả, Junie là ai? Junie với Lerean có quan hệ như thế nào?. Cậu ngừng nghỉ ngơi và rồi tiếp tục đi tìm Lerean, cậu tìm kiếm, tìm kiếm và tìm kiếm. Sau khi tìm kiếm khoảng bảy tiếng, cậu ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi nhưng cậu vẫn chưa bỏ cuộc, cậu đã quyết tâm phải tìm được Lerean bằng không thì không được ra khỏi khu rừng. Cậu ngồi đó, nghĩ về Anne, nghĩ về lúc Anne bị bắn. Càng làm cậu muốn giết Lerean một cách tử tử, cậu ngồi đó nghỉ ngơi mà không hề biết rằng có ai đó đang nhìn chăm chăm vào cậu, theo dõi cậu.

quá khứ

--Anh ơi! Đến đó chơi đi! Đi đi! Đi nha! Anne hồi hả lời kéo Takaki đi chơi nhà ma

Anne có một làn da trắng như tuyết, tóc dài tới eo và uốn đuôi, màu trắng muốt, mái rẽ sang hai bên nhưng đa phần là rẽ sang bên phải và khoảng một phần ba mái nhuộm thành màu hồng, đôi mắt to màu xanh biếc, khuôn mặt tròn. Anne hay đeo đôi tất dài qua đầu gối màu trắng, đeo giày búp bê màu đen có nơ màu đỏ và ở giữa nơ có một viên tròn màu trắng. Mặc áo thun màu xám thêm chiếc áo khoác tay dài màu xám (không kéo khoá) mặt chiếc váy dài tới đầu gối màu đen chấm bi trắng.

--Không phải em sợ ma à? Sao em cứ thích đi vô đó để rồi hét inh ỏi thế? Takaki chọc ghẹo Anne

--Đi vô đi mà! Đi đi! Đi nha anh! Anne biết Takaki đang chọc ghẹo mình nên không thêm đề tâm, vẫn lời kéo Takaki vô cho bằng được.

--Rồi rồi, đi thì đi Takaki giả vờ mình chịu thua trước sự cứng đầu của Anne

--Yay!! Anne vui vẻ đáp lại.

Nguyên buổi đó, Takaki luôn có cảm giác là đang bị ai đó theo dõi.

time skip

Trời đã chiều và hai cặp đôi đang đi về nhà thì bỗng nhiên Anne dừng lại và nhìn sang phía bên kia đường. Đó là một người bán hoa, người đó mặc dù mặc quần áo kín mít nhưng vẫn lộ ra một phần tóc màu đỏ và con mắt màu xanh biếc kia. Sau đó Anne thầm nói:

--Lâu rồi mình chưa thăm Risa Anne nói với vẻ mặt buồn bã

--Sao em không mua một bó hoa rồi ta cùng đi thăm Risa nhỉ? Takaki nói với Anne

Anne quay sang Takaki rồi nở một nụ cười tươi

--Ừm

Anne băng sang đường và khi Anne định mua một bó hoa la kèn thì có một bó hoa lọt vào tầm mắt của cô, là bó hoa hồng màu xanh. Trí nhớ của Anne hiện về, ngày mà Risa đọc một cuốn sách về hoa

trí nhớ

--chị Anne ơi. Một cô bé khoảng mười tuổi, mắt to tròn nhiên màu tím, làn da trắng hồng, tóc dài chưa tới một nửa cánh tay, mái tóc ngắn màu đen. Risa có đeo ruy băng màu đỏ, mặc đầm dài tới gối chấm bi, đeo tất dài đến gối màu trắng cộng thêm giày búp bê màu đỏ có dây cổ thu hút sự chú ý của Anne vào cuốn sách.

--chị xem nè, bông hoa này đẹp quá, nhưng em chưa thấy hoa này bao giờ. Risa chỉ tay vào hình bông hoa hồng màu xanh

--rồi rồi, vậy khi nào chị thấy bông hoa này chị sẽ mua cho em nhé? Anne cười và xoa đầu Risa

--Yay. Risa vui vẻ đáp lại.

Và rồi năm ngày sau, Risa đã mất sau một vụ tai nạn xe hơi.

kết thúc

--tôi sẽ mua bó hoa này. Anne chỉ tay vào bó hoa hồng màu xanh

Sau khi Anne đã có được bó hoa ấy, cô liền quay lại để sang đường thì đột nhiên người bán hoa đứng dậy, rút trong túi quần ra một khẩu súng rồi nhắm vào Anne. Takaki thấy thế liền chạy qua đường mà không hề để ý xe.

--Anne, đằng sau!! Takaki sợ hãi hét lên.

--Hà? Anne vẫn không biết gì cả.

Đoàng tiếng súng vang lên.

--Không!! Takaki hét lên khi nhìn thấy Anne ngã xuống nền đất lạnh.

két Takaki nhìn sang bên phải thấy xe đang cố thẳng lại.

Rầm.....Mất Takaki nhắm lại.

Lần đầu tiên Takaki cố mở mắt thì thấy chủ bán hoa đang từ từ cúi bỏ đồ hoá trang, để lộ hoàn toàn mái tóc đỏ, dây chuyền, con mắt, bộ đồ và rồi mất Takaki dần dần khép lại.

Vài phút sau, Takaki mở mắt và thấy xe cứu thương nhưng không thấy Lerean với Anne đâu hết, sau đó mất hoàn toàn nhắm. Khi Takaki tỉnh dậy là lúc anh ấy đang ở trong bệnh viện, khi có bác sĩ vào Takaki lập tức đã hỏi bác sĩ ở đây có bệnh nhân nào tên Anne không?, Takaki diễn tả Anne cho bác sĩ biết thì nhận được trả lời:

--Xin lỗi, khi chúng tôi tới nơi thì chỉ thấy có mỗi cậu ở đó thôi.

quay về với thực tại :))

Takaki cảm thấy như bị theo dõi, cậu ta đứng dậy, cầm hai con dao để phòng thù và hét to: " Ai đó, mau ra mặt đi"

Người đó từ từ bước ra, Takaki rất sốc khi nhìn thấy người đó.

--"chào" người đó cực cao và mảnh khảnh, tay dài tới đầu gối và mặc bộ vest, thứ làm Takaki sốc là khuôn mặt của người đó, người đó không có mắt, mũi lẫn miệng và tai, một khuôn mặt hoàn toàn trắng bệch, khó có thể gọi là khuôn mặt được và các xúc tu màu đen mọc sau lưng của người đó dài tới vô tận và có thể biến thành các bàn tay

--"tôi là slenderman"

--"Takaki" " Takaki Ridou" Takaki trả lời

--"vậy, Takaki. Nếu cậu không phiền, cậu có muốn thành một pasta không?" Slenderman hỏi.

--"chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi chọn không?"

--"Thì cậu sẽ chết, ngay tại khu rừng này"

--"Vậy là tôi không hề có cơ hội nói không đúng chứ?" Takaki hỏi

--"Đúng vậy" Slenderman trả lời

--"Tại sao? Tại sao lại muốn tôi thành một pasta?"

--"Vì ngươi có đủ khả năng, thế thôi"

--"H-Hà?"

--"Ngươi không giấu được ta, ta đã quan sát lúc ngươi giết người, ngươi hoàn toàn có thể thành một pasta"

--"Haizzz" Takaki thở dài

--"Thế nào?" Slenderman hỏi tiếp

--"Được thôi" Takaki đồng ý

--"Tốt!. Vậy...để ta dẫn ngươi đi gặp các pasta khác, kể từ đây. Takaki, ngươi sẽ sống trong căn biệt thự của ta, cùng với các pasta khác" vừa dứt lời, Slender dùng các xúc tu để dịch chuyển Takaki về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sê Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Gặp Gỡ Các Pasta (Phần 1)

CHƯƠNG 3: GẶP GỠ CÁC PASTA (PHẦN 1)

Trong một khu rừng, các cây cối xanh tươi, những tiếng lá xào xạc và tiếng nước suối chảy róc rách nghe thật vui tai. Một khu rừng đầy màu xanh lá, khó ai ngờ rằng đây là khu rừng xuất hiện nhiều vụ mất tích, những vụ " một đi không trở về ". Cực sâu trong khu rừng là một căn biệt thự to cũ kĩ trông giống như bị bỏ hoang, mặc dù căn biệt thự rất to nhưng đã được bao phủ trong khu rừng nên không ai thấy được.

Vẫn là một ngày náo nhiệt trong biệt thự đó:

--Slime! Dao của ta đâu rồi? Một chàng trai có làn da trắng bệch, tóc đen dài bù xù, mặc áo thun màu đen có khoác chiếc áo hoodie màu trắng, quần jean ôm tới màu. Đáng sợ nhất là khuôn mặt luôn luôn nở ra một nụ cười và mắt không bao giờ chớp. Về nụ cười là người đó tự lấy dao rạch lên miệng mình nụ cười đến tận mang tai, anh ấy cũng tự đốt đi

mí mắt của mình. (Anne (t/g)): nói vậy chứ Jeff đẹp trai lắm :3 ai không tin thì cứ lên Google ghi Jeff the killer đi :3) Hết lên.

--Tôi không biết, sao lại hỏi tôi? Một chú chó giống husky cỡ bự có màu lông màu xám, luôn luôn có nụ cười và hàm răng giống như răng người nói.

--Vì chỉ có mi là chuyên giấu đồ của ta. Khai ra mau, dao của ta ở đâu? Người đó trả lời với giọng đầy giận dữ.

--Vậy thì mi đoán đi, ai là kẻ nhờ ta giấu dao của người? Chú chó trả lời.

--Sally? Người đó đoán.

Chú chó lắc đầu: " đoán lại đi "

--Con Jane đó hả? Người đó đoán tiếp.

--Không, sai nốt. Chú chó trả lời.

--Ben! Người đó nói.

Chú chó husky liền chạy đi lấy dao.

Khi Smile vừa đi thì Jeff liền chạy lên lầu và hét: " Thằng Ben kia! Ta sẽ cho mi " đi ngủ " ngay bây giờ " (anh ý rất muốn làm Ben " đi ngủ " nhưng không thể :3 vì Ben chết rồi còn gì, sao chết lần hai được nữa :3)

Khi người đó tới chỗ cánh cửa màu xanh lá có hình mặt nạ trong trò chơi Legend of Zelda: Majora's Mask. Anh ấy bắt đầu đập cửa.

--Thằng Ben kia, dậy mau thằng lười nhác, thằng virus không giống virus kia dậy mau, mi không dậy là ta đập cửa xông vào với cái xô đầy nước này nhá. Anh ấy vừa đập cửa vừa la hét và trên tay cầm một xô đầy nước (Anne (t/g) mà khoan đã.....Jeff lấy đâu ra cái xô nước thế? Jeff: à, Toby đưa cho tôi)

Trong phòng, một chàng trai đang cố nằm ngủ thì choàng tỉnh dậy sau khi nghe người ngoài cửa nhấc tới nước. Ben trong giấc ngủ Link trong game Legend of Zelda ngoại trừ đôi mắt của cậu màu đen với đồng tử màu đỏ, một vài giọt máu chảy ra từ mắt của Ben, lập tức. Khi Ben vừa ra khỏi giường cũng là lúc mà " bạch tuyết :)) " xông cửa chạy vào. Ben cố gắng càng xa người đó càng tốt (thật ra Ben chỉ cố tránh xa cái xô đầy nước mà " bạch tuyết " đang cầm (Jeff: đừng có gọi tôi là bạch tuyết nữa - _ ' Anne t/g: =))))

Ben nhìn thấy chỗ trống, lập tức phóng ra khỏi phòng, chạy xuống cầu thang, " bạch tuyết " (Jeff: đã nói đừng gọi tôi là bạch tuyết nữa. Anne t/g: :)))) đuổi sau lưng Ben vẫn cầm cái xô nước (Anne t/g: sao " bạch tuyết " thích cầm xô nước đuổi Ben thế? Jeff: vậy đây *cầm dao*. Anne t/g: *chạy* *hét* Slender! Cứu với! Jeff: Go To Sleep Slender: hai đứa xong chưa? - _ ")

Đúng lúc Slender về tới nhà: " mọi người chú ý! " Ben với Jeff vẫn còn đang dí nhau " Benny! Jefferey! Chú ý! " Slender hét lên. Ben với Jeff cuối cùng cũng dừng " cuộc đuổi bắt không hồi kết "

--Tôi xin thông báo. Slender bắt đầu vào việc chính " chúng ta sắp có một Pasta mới "

--Yahoo, Yes, pasta mới, Yeah..... Các pasta bắt đầu reo hò.

--đây là pasta mới, Takaki Ridou Slender vừa nói Takaki vừa xuất hiện: " xin chào "

--mọi người hãy giới thiệu đi. Slender nói

--Yo. Jeff lên tiếng " tên Jeff, Jeff The Killer "

--Yo ma mới. Ben nói " đây là Ben, Ben drowned "

Takaki nghĩ " drowned.....nghĩa là hấn chết đuối thật à? "

Một bàn tay túm gấu áo của Takaki để Takaki nhìn xuống cô bé.

--Em tên Sally. Cô bé giống như một đứa bé bảy tuổi. Cô bé trông hơi bẩn, tóc nâu xoăn, đôi mắt mở to hồn nhiên màu xanh lá, mặt đầm màu hồng phấn cũng bị dơ, máu từ trên trán chạy xuống khuôn mặt dễ thương của bé, trên tay ôm một con gấu bông nâu giống một con gấu thật sự ,có mắt làm bằng cúc áo màu xanh đường: " đây là Charlie ". Con gấu bông giờ tay ra chào Takaki làm Takaki hơi sốc. Một cô gái ra trước mặt Takaki.

--Jane, Jane The Killer. Cô gái có làn da trắng bệch như Jeff, đôi mắt và môi màu đen, mái tóc dài màu đen trắng, Jane mặc đầm búp bê thon màu đen có viền màu trắng.

--Ta là Laughing Jack, có thể gọi ta là L.J Một chú hề cao, tay dài quá đầu gối, mặc đồ đen trắng, mặt trắng bệch, mái tóc dài tới vai màu đen. L.J có chiếc mũi cực nhọn màu đen trắng với hàm răng sắc nhọn, đưa tay đẩy kẹo ra trước mặt Takaki " ăn không? " L.J hỏi. Khi Takaki định lấy ăn thì Jane ngăn lại rồi nói: " nếu cậu muốn sống sót trong đây thì tốt nhất là đừng nhận bất kì thứ gì của thằng hề này hết " L.J bắt đầu cười: " Hahaha thông minh đấy hahahaha "

Một chàng trai chạy ra trước mặt Takaki: " Toby, tôi tên Ticci Toby, tay chân của ngài Slenderman " (mình không biết tả Toby nên các bạn chịu khó lên google ghi Ticci Toby creepypasta mà xem nhá).

Bạn đang đọc truyện *Anh Sê Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Gặp Gỡ Các Pasta (Phần 2)

CHƯƠNG 4: GẶP GỠ CÁC PASTA (PHẦN 2)

Tại một ngôi nhà khác sâu trong rừng

cửa mở

--Anh về rồi. Một người con trai nói

--Chào mừng anh đã về. Một cô gái nói với giọng vui vẻ

--Cô ấy tỉnh chưa? Người đó hỏi

--Chưa, cô ấy chưa tỉnh. Cô gái trả lời với vẻ mặt buồn "anh xem đi" cô ấy chỉ tay vào một cô gái đang hôn mê nằm trên giường bệnh.

--Cô ấy hôn mê bảy ngày rồi. Cô gái nhìn qua chàng trai đang bước tới giường bệnh.

Cô gái trên giường bệnh có làn da trắng như tuyết, mái tóc màu trắng dài tới eo và uốn đuôi, mái rẽ hai bên nhưng đa phần là rẽ sang bên phải và khoảng một phần ba nhuộm thành màu hồng (biết ai rồi nhè :3)

--Em không hiểu? Sao anh lại muốn cứu cô gái đó vậy?? Cô gái tò mò hỏi.

bảy ngày trước

cửa mở sầm

--Mừng anh đã v- Cô gái bị cắt lời.

--Nhanh, mau cứu cô gái này. Chàng trai đang bế một cô gái bị bắn trên tay "Nhanh lên! Cô ấy sắp chết rồi!" Chàng trai hối thúc cô ấy.

quay lại

--Chúng ta đâu biết cô ấy, đúng không? Cô gái nói tiếp.

--Anh không biết tại sao mình lại cứu cô ấy nữa. Chàng trai trả lời xong đứng lên. Đi ra về phía cánh cửa

--Anh định đi đâu nữa vậy? Cô gái nhìn vào anh ấy.

--Anh đi nhờ người đó giúp * đeo mặt nạ* *mở cửa* " nhớ trông nhà đấy" Anh ấy quay lại nói.

--Anh cứ yên tâm ở em. Cô gái trả lời với giọng nói vui vẻ, tay cầm thanh kiếm sắt. Chàng trai đóng cửa.

quay lại biệt thự

--Tôi là Smile Dog (Smile.jpg) cậu có thể gọi tôi là Smile. Takaki nhìn xuống thấy một con chó husky cỡ bự có bộ lông màu xám thêm miệng luôn luôn cười để lộ hàm răng giống như răng người.

Takaki nhìn qua khắp căn phòng bắt gặp một người, người đó mặc bộ đồ giống bộ đồ của Satoshi trong pokemon nhưng đồ người này mặc màu đen trắng, ngay cả cái mũ cũng vậy. Làn da trắng bệch, mắt màu đen với đồng tử đỏ, một vài giọt máu chảy xuống từ mắt như đang khóc. Người đó không có tay lẫn chân, các con unknow pokemon bay quanh tạo thành dòng chữ " Im Dead" -> "I'm Dead" " Lost....Lost Silver, cậu có thể gọi tôi là L.S" L.S lên tiếng.

Takaki nhìn thấy con pikachu phía sau L.S nhưng nó không giống pikachu bình thường, pikachu này có máu chảy ra từ mắt như đang khóc, luôn luôn buồn bã, lông dơ bẩn và dính máu. "và đây là BRVR" L.S nói tiếp

Cộc cộc "ai đó?" Slender nói.

cửa mở "Slender, tôi cần người" chàng trai đeo mặt nạ màu trắng có nụ cười được vẽ bằng máu

--Trông ai, ra là cậu à Helen" Slender nói.

Helen có mái tóc hạt dẻ màu xanh dương, mặc áo sơ mi màu xanh có gài mặt cười, mặc quần jean dài ôm sát tối màu, Helen tháo chiếc mặt nạ lộ đôi mắt lạnh lùng màu xanh biếc (Anne t/g: trai đẹp của giới CP là đây (>"<)).

--À, chúng ta vừa có pasta mới đây. Slender chỉ vào Takaki. "Giới thiệu mình với pasta mới đi" Slender nói

--Helen, nhiều người gọi tôi là Bloody Painter (do anh toàn đi giết người rồi lấy máu của họ để vẽ đấy -_-) cậu có thể gọi tôi là Helen hoặc B.P. Helen nói

--Takaki.....Takaki Ridou Takaki trả lời.

--Rồi, đi thôi Helen. Slender nói

--Vâng. Helen trả lời. Takaki thề rằng trước khi Helen đi Helen có liếc qua cậu như từng thấy cậu trước đó.

--Trời tối rồi đó, mọi người có thể nghỉ ngơi hoặc đi săn. Slender nói xong rồi đi với Helen.

Ben dẫn Takaki đi thăm khu căn biệt thự (Anne t/g: từ khi nào tên sâu lười đó lại tốt thế nhớ? Đáng nghi đây. Ben: Im đi). Khi dẫn thăm một vòng xong rồi Ben chỉ phòng của Takaki rồi hỏi: " sáng mai muốn chơi game với tôi không?" (Anne t/g: Biết ngay là Ben có mục đích mà. Ben: You shouldn't have guess that).

Bạn đang đọc truyện *Anh Sê Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Suýt Chết

CHƯƠNG 5: SUYT CHẾT

trong phòng

Trong lúc ngủ, Takaki cảm thấy như có ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình nên đã mở mắt. Nhìn thấy một người đeo mặt nạ màu xanh dương đậm, mặc bộ đồ toàn màu đen, có dung dịch màu đen chảy ra từ hốc mắt, nơi mà đáng lẽ phải có hai con mắt, nhìn chăm chăm vào cậu. Hết hồn, cậu dùng chân đá hấn té nhào ra khỏi giường rồi hét: "AAAA"

cửa mở *đèn bật sáng*

--Gập pasta mới chưa E.J? Jeff tựa lưng vào cánh cửa nói

--Vừa mới gập xong, và bị nó đá một phắc xuống giường E.J vừa đứng lên vừa trả lời

--xong rồi thì giới thiệu mình đi. Jeff nói

--Eyeless Jack, có thể gọi tôi là E.J E.J đang phui quần nói. E.J có mái tóc hạt dẻ màu nâu và làn da màu nâu xám.

--Ta-- Takaki định trả lời nhưng bị cắt

--Khỏi cần giới thiệu, ta đây biết rồi E.J nói

--Mà này E.J Jeff quay sang E.J nói "Cậu về rồi thì cũng có nghĩa hai người đó cũng ở đây à?" Jeff hỏi

--Ừ, không chỉ hai người họ thôi đâu E.J nói: "hắn ta cũng ở đây nốt"

--HẢ! Jeff nói to: "Hắn ta đâu?" Jeff nhìn quanh tìm kiếm.

Takaki hỏi: "Hắn? Hắn là ai?"

xoảng tiếng cửa sổ vỡ làm cả ba đều nhìn về phía cửa sổ thì nhìn thấy một sinh vật trông rất là đáng sợ.

--Sinh vật gì thế? Takaki hỏi trong con sốc vì chưa bao giờ thấy sinh vật như thế này (cứ lên google gõ The Rake creepypasta là ra)

Jeff ngay lập tức cầm con dao trên tay, còn E.J nhanh chóng cầm lấy con dao phẫu thuật, cả hai ở trong vị trí chiến đấu.

--Shit! sao lại đúng lúc Slender đi vắng cơ chứ E.J chửi thề trong miệng.

--Takaki! Jeff hét lên: " mau đi nhờ người giúp, tôi và E.J sẽ cản chân tên này một chút" Nhanh như cắt, Takaki chạy xuống lầu tìm người giúp nhưng khi Takaki thấy cánh cửa màu hồng thì lại bỏ qua cánh cửa ấy, cậu ấy biết chắc đó là phòng của Sally với lại sao lại để một đứa bé gái đi chiến đấu được chứ. Takaki nhìn thấy cánh cửa màu xanh lá thì vội đập cửa và nói to với giọng gấp gáp: "Ben! Ben! mở cửa ra mau! có chuyện khẩn cấp"

Cánh cửa mở ra

--Takaki? có chuyện gì? Ben vừa nói vừa giụi mắt

--Jeff với E.J có chuyện rồi Takaki nói như đang hỏi thúc Ben

--À....Jeff với E.J có chuyện... Ben đang định đóng cửa quay vào giường ngủ thì khựng lại: "E.J về rồi sao?" Ben hỏi với bộ mặt bất ngờ

--Ừ và họ đ-- Takaki chưa kịp nói hết câu thì tự dưng Ben phóng ra ngoài, hướng về phòng của Takaki

--Takaki nói là E.J về --> E.J đang ở phòng Takaki --> Jeff và E.J có chuyện --> tên đó đang ở đây Ben nghĩ ra một loạt logic và chạy thẳng lên phòng của Takaki. Sau đó trên phòng của Takaki có nhiều tiếng động của một trận chiến, khoảng vài phút sau thì tự dưng các tiếng động biến mất, cậu có cảm giác không tốt về việc này nhưng vẫn lên phòng kiểm tra.

Một cảnh tượng đập vào mắt của Takaki, căn phòng bị phá nát, máu me ở khắp mọi nơi. Jeff nằm dựa vào tường, máu tuôn ra từ trán của cậu, con dao đã rơi ra khỏi tay của cậu. E.J thì đang nằm dưới sàn, cậu không còn cầm vũ khí của cậu nữa. Còn Ben thì đang bị giữ trên tường bởi con quái vật ấy, máu tuôn ra từ đầu cậu, cả cánh tay với đôi chân của cậu dính đầy máu, cậu dùng đôi tay dính đầu máu của mình để cố gắng thoát khỏi tên quái vật đang nắm cổ cậu. Ben quay qua phía cánh cửa và thấy Takaki đang đứng ở đó bất động. Cậu thả lỏng tay của mình, tạo ra một ngọn lửa rồi hất vào mặt tên quái vật. Con quái vật mất cảnh giác thả Ben xuống đất rồi ôm mặt thét: "Kwaahh" ngay khi vừa chạm chân xuống đất, Ben quay qua phía cửa rồi hét: "Takaki!! Chạy đi".

Takaki trả lời: " Ben cẩn thận đó, tôi tìm người giúp Ben nói lại: "không cần tìm đâu, mọi người trong nhà đi săn hết rồi nên chả còn ai đâu. Chạy đi".

Con quái vật giận dữ cào Ben một nhát một vết sâu vào bụng khi Ben không để ý. Ben bắt đầu gục xuống do mất quá nhiều máu.

Takaki hét lên: "Ben!!" Con quái vật nhìn sang Takaki, cậu ấy biết rằng không thể chạy được. Cậu liền lấy ra hai con dao chuẩn bị chiến đấu. Ben nhìn thấy liền nhếch mép lên cười: "You shouldn't have done that" rồi ngất đi.

Con quái vật bây giờ trên người có nhiều vết bồng, tám vết chém bằng dao, năm vết trên đầu và các vết còn lại trên ngực thêm tám vết chém bằng dao phẫu thuật, bốn vết ngay tim

và bốn vết còn lại ngay bụng. Con quái vật đã bị thương nặng. Takaki nhếch mép cười và nghĩ:"Bọn họ đánh tốt thật"

Takaki chạy tới con quái vật, nhắm vào đầu của nó thì nó liền vùng đôi vuốt, Takaki bước lùi xuống vài bước để né, sau đó cậu vùng con dao bên phải, đâm vào tay con quái vật, vùng con dao bên trái, nhắm vào đầu con quái vật nhưng trượt vì con quái vật đã né được. Takaki biết rằng con quái vật sẽ tấn công nên cậu lùi lại, con quái vật bắt đầu tiến tới chỗ cậu với tốc độ không tưởng, cậu nhảy lùi xuống và rồi mất đà nên té xuống nền. Con quái vật nhảy lên định cào xé cậu. Cậu liền nhắm mắt để đợi bị xé xác.

Nhưng không có gì xảy ra cả, cậu mở mắt ra nhìn thấy con quái vật bị bắt bằng những cái xúc tu màu đen. Cậu nhìn ra phía cánh cửa thì thấy Slender đang dùng những cái xúc tu của mình để cứu cậu, sau đó cậu nghe thấy nhiều tiếng bước chân.

--Chuyện gì xảy ra vậy? Một người trong nguyên đám pasta hỏi khi nhìn thấy cảnh tượng của con phòng.

Slender tới gần con quái vật và nói:"biến ra khỏi nơi đây, người chưa bao giờ được chào đón ở đây, đừng bao giờ quay lại nữa" vừa nói xong, Slender thả con quái vật xuống rồi con quái vật nhảy ra phía cửa sổ, chạy vào khu rừng đêm tối rồi mất dạng.

--Nó....là thứ gì vậy? Takaki đang bối rối hỏi.

--Nó được gọi là The Rake. Slender trả lời:"Giờ chuyện đó tính sau" Slender nâng Jeff, E.J với Ben bằng những cái xúc tu của mình:"Bọn họ đang bị thương nặng....cả cậu nữa" Slender nhìn xuống Takaki.

--Hở? Takaki nói với vẻ mặt bất ngờ:"nhưng, tôi đâu bị nó....."

--Thật à? Slender vừa hỏi vừa dùng xúc tu nâng áo của cậu lên:"Takaki...tự nhìn đi"

--C-Cái? Takaki nhìn xuống và thấy một vết chém ngay bụng:"S-Sao có thể?"

--Cậu cũng nhìn thấy tốc độ của The Rake rồi đấy.May là cậu né kịp nên vết thương không sâu lắm. Slender nói:"Theo tôi, nếu cậu muốn chữa trị vết thương đó"

--Ừ....được thôi. Takaki trả lời rồi đi theo Slender.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Gặp Y Tá, Bác Sĩ Pasta

CHƯƠNG 6: GẶP Y TÁ, BÁC SĨ PASTA

Takaki đi theo Slender tới căn phòng cuối hàng lang, căn phòng có cánh cửa màu trắng với hình chữ thập màu đỏ và dính một chút máu nhưng bên trong thì trông giống như một bệnh viện bình thường. Khi cả hai đi vào thì cậu nghe giọng nói của một phụ nữ.

--Chào Sen....CHUYỆN GÌ ĐÃ XẢY RA VẬY? người đó hét lên, cô gái có màu da xám như không có máu (nói tóm lại là da giống da của xác chết), nhiều vết khâu xung quanh cô ấy. Cô mặc đồ y tá nhưng màu đen với chữ thập màu đỏ, cô đeo khẩu trang cùng màu với bộ đồ của cô và cũng có hình chữ thập màu đỏ. Cô có đôi mắt màu đỏ như máu cùng với mái tóc dài màu cam hơi xoắn che con mắt phải của cô.

--Không có gì đâu Ann. Slender trả lời:"chỉ là The Rake "tới thăm" pasta mới của chúng ta thôi. Giờ mọi chuyện xong rồi"

--Ra là vậy...và đó là pasta mới đó hả?. Ann hỏi khi cô ấy nhìn thấy Takaki.

--Ừ, pasta mới đó. Cậu ấy là Takaki Ridou. Slender trả lời.

--Xin chào, tôi là Ann, Nurse Ann. Ann giới thiệu:"Bây giờ....xin phép cậu đợi một chút, tôi phải cứu một tên sâu lười, thẳng tự kỉ, với thẳng chuyên môn lên lút này, họ gần như sắp chết rồi"Ann nói xong liền quay ra Slender:"À, Slender có thể để họ trên giường đằng kia"Ann chỉ vào ba chiếc giường bệnh.

--Ừ. Slender đưa họ tới bằng những chiếc xúc tu của mình.

--Dr.Smiley oi, Dr.Smiley. Ann bước tới cánh cửa đằng sau vừa gõ vừa nói.

--Gì? cánh cửa mở ra kèm theo một giọng nói của người con trai.

--Ta có việc cần làm. Ann nói. Dr.Smiley bước ra từ cánh cửa, anh có mái tóc ngắn bù xù màu đen tuyền, đôi mắt lạnh lùng màu đen và đeo một chiếc khẩu trang có hình một cái miệng đang cười:"Giờ là à?" Dr.Smiley vừa nói vừa đeo găng tay vào.

--Tặng tự kỉ, tên sâu lười, thẳng thích lên lút. Ann nói:"và pasta mới" Anne chỉ tay vào Takaki.

--Pasta mới à? Dr.Smiley bước tới Takaki:"Yo, Dr.Smiley, cậu?"

--Takaki, Takaki Ridou. Takaki trả lời.

Dr.Smiley nói tiếp:"Bây giờ nếu cậu không có bận việc gì thì xin phép, tôi bận cứu ba người kia trước" vừa nói xong Dr.Smiley tiến tới chỗ Ann.

-- Bây giờ chúng ta nên cứu ai trước? Dr.Smiley hỏi Ann.

Ann trả lời:"Tên sâu lười có thể để sau (Ben chết rồi sao chết được nữa) giờ ta nên lo cứu thẳng tự kỷ với thẳng chuyên môn lên lút kia"

--Cũng đã muộn rồi. Dr.Smiley nhìn lên đồng hồ đã điểm một giờ sáng. "Tôi nghĩ cậu nên về phòng nghỉ đi" Dr.Smiley nói tiếp.

--Nhưng.....phòng của tôi bị phá nát rồi.. Takaki trả lời

--Thế thì ở nhờ với ai đó đi, mà tôi nghĩ chắc chỉ có duy nhất Jane tốt tới mức cho cậu ở nhờ. Dr.Smiley nói

Đúng lúc Jane bước vào:"Tôi biết ngay là cậu ấy sẽ cần phòng mà" Takaki và Dr.Smiley quay ra Jane "Cậu có thể ở nhờ phòng của tôi với một điều kiện"

--Điều kiện gì? Takaki hỏi. Jane trả lời:"Là đừng bao giờ nói bất kì thứ gì liên quan hay tới tên khốn Jeff" Giọng của Jane có chút giận dữ.

--Thôi nào. Vẫn còn giận à? Jeff nghe thấy liền nói.

--TẮT NHIÊN!! Jane hét vào Jeff. "Đi thôi"Jane nói với Takaki bỏ mặc Jeff đang cười với một vẻ mặt xin lỗi.

--Sao cậu lại ghét Jeff tới mức đó thế? Takaki hỏi. "Khi nào đó tôi sẽ kể cho cậu nghe" Jane nói.

Khi vào phòng của Jane, Takaki thấy vài nơi trên tường là ảnh của Jeff với mấy con dao găm vô đầu của bức ảnh với chữ "Tên khốn Jeff" với mấy dòng chữ mờ mờ ghi "Trả thù"

Trong lúc đang ngủ thì Takaki đột nhiên tỉnh dậy, đi xuống bếp định lấy cốc nước uống thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng ai đang khóc trong rừng. Takaki dần dần đi theo tiếng khóc thì thấy Jeff đang sau cái cây. Cậu gục đầu cậu vào hai đầu gối và dùng hai tay ôm đầu gối cậu, cậu đang khóc. Trong tiếng nấc của cậu Takaki nghe thấy những lời cậu nói:"Em xin lỗi" "Em xin lỗi anh, Liu" "Em không cố ý làm vậy với anh" "Em xin lỗi, Liu" lặp đi và lặp lại. Takaki cũng muốn đi tới và an ủi Jeff nhưng cậu biết tính cách của Jeff nên cậu đành lặng lẽ rời đi mà không để Jeff biết. Cậu quay lại phòng của Jane, ngã người lên chiếc ghế sofa rồi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Lerean....

CHƯƠNG 7:LEREAN.....

buổi sáng

ở một nơi khác

cửa mở Một chàng trai có tóc màu đỏ và mái rẽ sang bên trái được nhuộm thành màu cam bước vào căn nhà bằng gỗ, cậu ấy đi vào phòng ngủ và ngã người lên chiếc giường cho hai người, cái bàn bên cạnh chiếc giường có bốn bức hình của một gia đình bốn người:

người mẹ có mái tóc dài hơi xoăn màu đỏ với đôi mắt to màu xanh lá. Người cha thì có mái tóc lửng từ màu vàng óng ánh với đôi mắt màu xanh biếc dịu hiền. Người chị thì có mái tóc dài uốn đuôi màu xanh nước biển với đôi mắt to màu xanh lá. Người cuối cùng là một cậu bé tràn đầy năng lượng có mái tóc đỏ. Cả bốn người đều cười rất tươi. Một bức hình khác bên cạnh bức đó cũng là một gia đình bốn người nhưng người cha trong bức hình đó là một người khác. Người cha có mái tóc ngắn màu đen với đôi mắt màu vàng thần thiện, cả bốn người đều cười nhưng người chị với đứa em không cười tươi như hình trước. Bức hình thứ ba chỉ còn một gia đình ba người, người cha thì cười tươi nhưng hai người con cứ như đang cố gắng để cười, nếu nhìn kĩ hơn vào bức ảnh thì sẽ thấy hai người con vẫn còn vài giọt nước mắt trên má. Và bức hình cuối cùng....chỉ còn lại Lerean bây giờ.

Lerean nhắm mắt lại suy nghĩ...

quá khứ

--Lerean, không được làm vậy đâu. Cô gái có mái tóc dài màu xanh nước biển uốn đuôi với đôi mắt to màu xanh lá đang khuyên một cậu bé có mái tóc đỏ.

--Sao vậy chị Junie? cậu bé nói.

--Vây là sai.. Người chị nói tiếp.

--Hai đứa vào ăn trưa nè. Tiếng người mẹ vang lên.

--Dạ. Junie và Lerean nhanh chóng chạy vào nhà, một căn nhà bằng gỗ trông giống như nhà mà Lerean đang ở hiện giờ (có vẻ Lerean đã trang trí căn nhà giống hệt như căn nhà anh đã ở hồi nhỏ).

Cả gia đình trông có vẻ rất hạnh phúc cho tới một ngày, người cha bị sát hại ngay trong công viên khi đang chăm sóc hai đứa. Còn người vì không muốn hai đứa con của mình mồ côi cha nên đã lấy người khác với mong muốn con mình sẽ vui vẻ mà không biết rằng, hai đứa con của mình luôn bị hành hạ khi cô vắng nhà.

Lerean trở nên bạo lực, xấu tính, luôn bị người chị la mắng, khuyên nhủ không nên làm điều xấu. Người mẹ bị mất trong một tai nạn nhưng có vẻ như đó là một âm mưu. người chị biết được điều này nên cô cố gắng nói cho Lerean biết nhưng cậu bé luôn gây sự, không hề chạm mặt với cô huống chi nói chuyện với cô. Vài ngày sau, người cha phát hiện rằng người chị đã biết cái chết của mẹ bọn chúng là một âm mưu nên cô gắng giết người chị để diệt khẩu.

Người chị biết điều này liền viết một bức thư và giấu ở một chỗ mà chỉ có hai chị em biết. Sau đó cô chị bị giết, người cha treo xác cô lên như một vụ tự tử.

Sau đó cậu bé về nhà và thấy xác của chị gái mình được treo lên, cậu bé biết rằng chị mình không hề tự tử nên cậu bé đã tới khu bí mật và tìm thấy một bức thư:

"Lerean yêu quý của chị:

Từ khi em đọc bức thư này, chắc chị cũng không còn ở đây đâu, vì thế chị mới viết bức thư này để muốn em biết một điều...

Em luôn luôn tránh mặt chị, mặc dù chị không biết tại sao em lại làm vậy nhưng chị không hề thấy buồn, chị biết em có lí do để

không nhìn chị. Bây giờ, chị sẽ nói cho em biết.....rằng cái chết của mẹ không phải là một vụ tai nạn bình thường đâu, em cũng

biết tính cẩn thận của mẹ mình mà đúng không? cả cái chết của chị cũng vậy, và có khi vụ của ba chúng mình cũng thế. Chị

không biết ai đứng đằng sau vụ này nhưng lúc chị điều tra thì tất cả vụ này là một tổ chức tên SDH và ba kẻ của bọn mình có

lẽ cũng là một trong tổ chức đó. Bởi vì theo những gì chị biết, những người trong tổ chức đó bên tay trái đều có hình xăm hình

tròn có nhiều gai và bị gạch chéo và ba kẻ của chúng ta có cái tương tự bên tay trái. Cuộc điều tra của chị chỉ đến đây, chị mong

em có thể tiếp tục cuộc điều tra này và trả thù cho cha mẹ chúng ta. Em luôn nhớ, kể cả khi em không còn yêu chị nữa, kể cả

chị không còn bên em nữa, hãy nhớ rằng.....chị sẽ mãi mãi theo dõi em, theo dõi theo con đường em đi.

Người chị yêu quý của em:

Junie"

Vừa đọc hết, cậu bé không thể kìm lại được những dòng nước mắt đang chảy xuống má của mình:"Chị Junie..." một loạt các dòng ký ức xuất hiện trong đầu cậu bé.

"--Chị Junie ơi, nhắm mắt lại đi. Junie làm theo. Lerean gài bông hoa hồng màu đỏ lên tóc của Junie rồi hôn má chị:"Chị mở mắt được rồi!" Junie mở mắt:"Chúc mừng sinh nhật chị Junie" Cậu bé hét lên."

"--Sao em bị thương đây người thế? Chị hỏi đầy lo lắng. Cậu bé trả lời:"vì em đánh nhau". "Sao em lại đánh nhau?". "Vì nó dám nói xấu chị yêu quý của em" "Lần sau em đừng đánh nhau vì chị nữa được không?" "Dạ được" Cậu bé vui vẻ trả lời ".

Khóc xong, cậu bé liền đứng dậy, chạy vào nhà kho và tìm thấy một thanh kiếm, Cậu cầm lên và vung thanh kiếm. Sau đó cậu chạy vào phòng bếp vớ lấy một con dao. Cậu chạy hướng tới phòng ba kẻ, cậu mở cửa từ từ và khi mở hẳn thì cậu nhanh chóng núp sau cánh cửa. Cậu biết cách đánh nhau vì ba cậu đã dạy cho cậu để tự vệ và bây giờ cậu đang dùng chúng để trả thù và bảo vệ bản thân. Cậu từ từ nhòm vào bên trong thì thấy ba kẻ đang ngủ, cậu liền bước tới chiếc giường chầm chậm và không gây bất kì tiếng động nào. Khi cậu đã tới chiếc giường cậu liền vung dao lên thì ba kẻ mở mắt như đã đợi cậu rất lâu, sau đó ba kẻ lấy con dao đâm vào mắt trái của cậu. Cậu liền ngã xuống sàn nhà, một tay ôm mắt trái, cậu vừa lăn qua lăn lại vừa gào thét. Tên ba kẻ ra khỏi chiếc giường thì cậu bé 10 tuổi cũng đứng và đứng lên, cái tay mà cậu che con mắt đã cầm con dao, tay phải cậu dùng cầm kiếm. Khi tên ba kẻ của cậu lao vào cậu, dùng con dao nhắm vào tim cậu. Cậu đỡ nhát đó với con dao bên tay trái của cậu, sau đó cậu vung thanh kiếm với ý định chém đôi ba kẻ của cậu. Tên ba kẻ biết nên đã lùi lại nhưng hẳn ta không ngờ rằng, ý định chém đôi hẳn chị là giả. Cậu bé liền dùng con dao đâm vào tim hẳn ta khi hẳn ta đang lùi lại làm hẳn ta không kịp né, một nhát ngay tim. Hẳn ta học ra máu và nói cậu cuối cùng:"Người là mục tiêu của bọn ta, bọn ta sẽ tìm và giết người". Cậu bé đáp trả:"Càng tốt, ta đỡ mất công sức đi truy tìm các người từng người một!" Tên ba kẻ ngã xuống sàn và chết. Cậu bé liền chạy vào phòng, mở ngăn kéo bàn ra tìm kiếm cái mặt giả mà chị cậu mua cho cậu vào ngày Halloween. Khi tìm được con mặt giả màu đỏ cậu tự lấy miếng vải nhét vào miệng mình, sau đó nhắm chặt mắt bên phải như cậu không muốn nhìn thấy mình đang làm gì. Cậu lờ con mắt bị đâm ra, lúc đó cậu càng nhắm chặt mắt và riếng răng chặt hơn. Cậu bỏ con mặt giả thay thế cho con mắt bị đâm của cậu. Khi xong, cậu tìm thấy cái dây chuyền là món quà đầu tiên mà người chị mua tặng cho cậu bằng tất cả tiền tiêu vặt mà chị ấy đã để dành rất lâu. Cậu đeo dây chuyền và mở chiếc hộp vuông nhỏ màu đen có hình cậu đang đeo vòng tay màu đeo và dòng chữ màu trắng ghi "Junie" bên cạnh cậu là Junie cũng đeo vòng tay tương tự như cậu nhưng có dòng chữ "Lerean". Cậu mở cái hộp ra, rồi cậu lấy vòng tay trong đó ra đeo. Mặc dù cậu biết chị gái mình đã chết nhưng cậu không muốn tin vào điều đó vì cú sốc quá lớn, cậu chỉ nghĩ là chị gái của cậu đang hôn mê nên cậu luôn gây sự, đánh nhau sau đó lên mô của chị cậu và kể hết những thứ xấu mà cậu đã làm, tất cả vì cậu chỉ muốn nghe người chị của cậu nói lại với cậu một lần nữa, chỉ một lần nữa...muốn nghe chị gái của cậu nói chuyện với cậu, bây giờ cậu không quan tâm nếu cậu bị chị mình mắng chửi cậu chỉ muốn được nghe lại giọng nói của chị mình lần nữa. Cậu vừa kể vừa giả bộ cười. Được một lúc thì những giọt nước mắt bắt đầu chảy xuống, trong đầu cậu chỉ có suy nghĩ:"Chị nói chuyện với em đi, em muốn nghe giọng nói của chị, chỉ một lần thôi, làm ơn đi...".....

quay lại

--Junie.....em nhớ chị lắm... Lerean lắm lắm

Bạn đang đọc truyện *Anh Sê Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Pasta Mới,..... Quay Lại

CHƯƠNG 8: PASTA MỚI,.....QUAY LẠI

Tại nhà của Helen

--Anne! Đi thôi, không thôi thì muộn mất. Cô gái có mái tóc ngắn màu vàng đôi mắt của cô ấy chỉ có một màu đen thẫm đang hỏi thúc Anne.

--Đợi chút Dina. Anne nói lại

--Nhanh lên không đây sẽ bị bỏ lại đấy. Dina trả lời

--Dina.....không cần vội vậy đâu. Helen nói.

Anne xuống lầu rồi nói: "Xong rồi, đi thôi" Cô ấy giờ đeo giày búp bê màu đỏ có quai, mặc đầm búp bê màu đen, tất màu đen sọc trắng và thêm chiếc áo khoác màu trắng có mũ.

--Đi thôi. Dina háo hức nói khi Anne bước ra khỏi nhà rồi Helen khóa cửa lại.

Biệt thự của Slendy

Vẫn là một ngày hoàn toàn bình thường....

--YOU SHOULDN'T HAVE DONE THAT!! Ben hét lên.

--Chuyện gì nữa vậy Ben? Slendy hoài

--Sally lấy máy PSP của tôi. Ben vừa nói xong thì thấy Sally đang cầm máy PSP của cậu đi ngang qua.

--Sally!! trả đây. Ben vừa chạy tới chỗ Sally vừa hét. Sally thấy Ben thì cô lập tức chạy ngay: "Play with me" cô bé nói xong rồi cười.

hai đứa đuổi nhau để lại Slendy lấy tay che mặt lại và thở dài: "Haizzz, bọn này không bình thường được một ngày để cho tôi yên sao?"

trong lúc đó thì ở bên trong phòng y tế....

--Xong rồi đây. Ann nói khi gỡ đồng băng y tế ra khỏi Takaki.

--Cám ơn A... chưa nói xong thì cửa mở

--A...cậu cần gì à Masky? Takaki quay ra thấy Masky. Masky có tóc màu nâu và cậu đeo một chiếc mặt nạ màu trắng có viền đen quanh mắt

--Toby đâu? Masky hỏi

--Tôi không biết. Takaki trả lời.

--Tôi thấy cậu ấy mới đi ra ngoài được vài phút trước. Ann nói: "Có chuyện gì à?"

--Không có gì. Masky nói xong cậu chạy ra khỏi nhà tìm Toby.

Khi Takaki vừa ra ngoài thì cậu thấy Masky đang tra tấn Toby hỏi về cái bánh phô mai của cậu...(Nhà này chả có ai là bình thường cả =_=)

Được vài phút sau đó Slendy nói to cổ lấy sự chú ý của mấy đứa đang "làm loạn" nhà của ông.

Mấy đứa đang "làm loạn" đây là Jeff đang đánh nhau với Jane làm bể đồ trong nhà, Ben dí Sally lật đổ mọi thứ trên đường đi. Masky tra tấn Toby bằng vật dụng trong nhà của ông.

Sau khi mọi người cuối cùng cũng chú ý đến ông thì ông nói tiếp: "Nay ta có một Pasta mới nữa"

Khi ông vừa nói xong thì Dina đi vào và chú ý tới Takaki, ngay lập tức cô chạy tới và giơ tay ra: "Chắc cậu là Pasta mới, tôi là Judge Angel. Cậu có thể gọi tôi là J.A hoặc Dina, còn cậu?"

—Thiên thần của sự phán xét sao? Takaki nghĩ..."Takaki Ridou" cậu bắt tay Dina và nói.

Sau đó, một cô gái đi vào: "Xin chào, mình tên Anne, rất vui được gặp mọi người" Takaki liền quay ra khi nghe thấy giọng cô ấy. Lập tức, cậu liền chạy tới và ôm chặt cô ấy, như là cô sẽ biến mất trong vòng vài phút sau. Anne đứng hình được vài giây thì cũng ôm lại cậu ấy.

Sau buổi gặp gỡ

—Cậu xài vũ khí gì? Dina hỏi Takaki.

Takaki lấy ra hai con dao trong túi quần của cậu.

—Hai con dao à?.....cậu giống Clockwork nhì? Dina nói.

—Clockwork? Takaki thắc mắc.

—Ừ Clockwork, cậu.....chưa gặp Clockwork à? Dina hỏi.

Takaki lắc đầu.

—Lạ thật....thường thì giờ Clockwork phải ở đây rồi chứ... Dina suy ngẫm.

Takaki quay ra Anne hỏi: "vũ khí của em là gì?"

Anne lấy ra vũ khí của cô: tay trái cô cầm một con dao găm và tay phải của cô cầm một cây súng.

Sau đó Jeff đi vô: "mọi người! Nhóm cắm trại đang tiến sâu vào rừng và sắp tiến tới nhà chúng ta rồi"

Khi đó các Pasta đều reo hò: "Yay" "Tuyệt" "Yahoo" "Yesss"

Buổi săn đầu tiên của Takaki và Anne sắp sửa bắt đầu.

Chương 9: Buổi Săn Đầu

CHƯƠNG 9: BUỔI SĂN ĐẦU

Nhóm cắm trại

--Được rồi mọi người. Người đứng đầu nói:"Bây giờ chúng ta sẽ chia ra thành từng nhóm nhỏ, bởi vì khu rừng này từng có rất nhiều vụ mất tích nên từng nhóm nhỏ ít nhất phải có ba người, khi các bạn thấy người nào không phải trong nhóm cắm trại của chúng ta thì phải cảnh giác" Trong khi mọi người đang lắng nghe lời của người đứng đầu thì một nhóm bốn người đang ngồi nói chuyện mà không hề chú tâm vào lời nói.

--Nghe nói ở đây có nhiều người mất tích lắm. Một cô gái tên Leri có mái tóc xoăn màu đen nói với vẻ hứng thú.

--Mình nghĩ là chúng ta sẽ thấy biệt thự của Slender nếu ta đi sâu hơn nữa. Cô gái tên Rina có mái tóc đỏ che con mắt bên phải đang đổi từ màu xanh biếc thành màu đỏ khi nhắc tới Creepypasta (vì con mắt bị che nên không ai thấy).

--Bọn đó không có thật đâu, ngưng hoang tưởng đi Rina. Cô gái tên Leran có mái tóc vàng hoe hơi xoăn nói.

Cô gái còn lại đeo khẩu trang che kín mít miệng, có mái tóc màu nâu dài hơi rối che đi con mắt bên trái ngồi im lặng.

--Sao này giờ cậu không nói gì thế Seiki?. Rina đề ý hỏi.

--Mình không có gì để nói với các bạn cả. Seiki nói với giọng nhẹ nhàng nhưng cô ấy cười thầm và nghĩ:"Ta không có gì để nói....vì thời gian của bọn mi sắp hết rồi bọn ngu ngốc" Rồi cô một mình đi sâu vào khu rừng khi ba người còn lại không hay biết.

time skip (vì mình lười quá :)))

nhóm bốn người đi mãi và họ tìm thấy một căn biệt thự cũ kĩ

--Nhìn kìa! một căn biệt thự! Leri chỉ vào căn biệt thự và thốt lên.

trong khi đó

--Đầu rồi, đầu mất tiêu rồi. Toby quần quách đi tìm

-- Gì vậy Toby? Jeff hỏi

--Riu của tôi...đầu mất một cây rồi. Toby nói như đang sắp tới ngày tận thế.

--Bọn họ tới đây rồi. Jeff nhìn qua thấy nhóm bốn cô gái, sau đó cậu nhếch mép cười (nếu như cậu nhếch mép lên được) nghĩ:"Cổ cũng ở đây...sẽ vui lắm đây"

--Ừa? đó chẳng phải là Clo..... Toby chưa nói hết câu đã bị Jeff bịt miệng lại.

--Im!! tự nhiên la làng làm gì? Jeff chửi.

xoảng

Một lúc sau khi họ nhìn lên thì thấy Ben đi xuống với vẻ mặt bức dọc, trên tay cầm cục đá.

--Sao vậy Ben? Jeff hỏi.

--TÊN NÀO CHỌI ĐÁ BÊ CỦA SỔ CỦA ÔNG?!!! Ben hét lên.

--Chắc chắc. Jeff cúi xuống lắc đầu tỏ vẻ tội nghiệp Ben "hay cậu gặp xui rồi" Jeff nói tiếp.

--Grừ... Ben gầm gừ.

--Bọn họ tiến gần rồi. Jeff nói rồi quay sang Jane "muốn săn không??" Jeff hỏi.

--Hừ Jane quay mặt đi nhưng cô đang cầm dao xoay xoay chúng tỏ muốn đi.

--Vậy là đồng ý. Jeff nói:"được rồi, sẵn thôi"

Quay lại

--Sao cậu lại làm vậy Leran? Leri nói to

--Làm gì? căn nhà này đâu có ai ở... Leran vừa nói xong thì trong nhà có một giọng nói vang lên:"TÊN NÀO CHỌI ĐÁ BÊ CỦA SỔ CỦA ÔNG?!!!"

--Úi. Leran gãi đầu cười với vẻ mặt xin lỗi:"ahahaha"

Seiki suýt nữa là lăn ra cười khi nghe giọng của Ben, nghĩ:"Tội nghiệp thằng lùn".

Sau đó cô thấy Toby ra ngoài cô liền nhếch mép lên cười, cô cố tình để lộ mình đang cầm cây rìu của Toby cho cậu thấy.

--Oa!! cây rìu của mình, mình tìm nó rồi. Toby chạy tới Seiki rồi nhận lấy cây rìu. Seiki thì thắm vào tai cậu:"Chờ đợi thời cơ và đừng làm lộ"

Toby liền hiểu ý nhận cây rìu rồi giả bộ như mình mất nó tận mấy tháng, sau đó anh từ từ tiến lại gần người ở giữa là Leran.

Seiki dần dần lùi lại phía sau, dựa vào thân cây, nghĩ:"Làm cho tốt vào, Toby"

Khi Leran chưa kịp làm điều gì thì....*phập*

Leri và Rina hoảng sợ khi nhìn thấy đầu của Leran bay lên không trung, máu bắn ra tung tóe, cơ thể ngã xuống cỏ xanh.

--AAAAAAA!! cả hai người đều hét và chạy đi. Trong khi Rina chạy vòng tránh hướng của Seiki vì khi đó một loạt logic diễn ra trong đầu cô: Leran bị giết mà Seiki vẫn tỏ vẻ bình thường-->Seiki cũng là một trong số đó-->tránh xa Seiki

Thì Leri chạy hướng Seiki, đúng như Rina nghĩ, Seiki lập tức chặn Leri.

--S..Seiki? Sao cậu chặn đường t..tớ. Leri bây giờ đã biết nhưng không muốn tin vào, cô vẫn nghĩ Seiki không hại cô. Leri quay đầu ra để kiểm tra thì thấy Toby đang đi tới cô, Leri sợ hãi xin Seiki hãy để cô sống, Seiki tránh ra để Leri chạy. Khi Leri đang vui mừng cảm ơn Seiki còn Toby nhìn Seiki với vẻ mặt cái quái gì..đang xảy ra? Thì lúc Leri định chạy bỗng nhiên cô có cảm giác cái gì đó lạnh lạnh, cô nhìn xuống thì thấy có một con dao đâm xuyên qua bụng cô. Seiki tiến lại gần cô và nói:"Your time is up" Seiki rút con dao ra, Leri học ra máu rồi ngã xuống bãi cỏ xanh....chết.

--Xong một nhóm. Seiki nói

Ở chỗ khác

--Ê Taki. Một cô gái có mái tóc màu hồng tên là Sura nói.

--Gi? Chàng trai có mái tóc dựng đứng màu trắng trà lời.

Sura chỉ tay về phía trước:"Đó có phải....là Rina không?"

--đó là Rina. Taki trả lời:"có chuyện không lành rồi" Taki nói xong rồi hét lên:Deira, Kaino thông báo cho mấy người khác rời khỏi đây thôi!có chuyện không lành rồi!!"

--Hà??. Cô gái tên Kaino có mái tóc màu đen được buộc lên cao với mái che gần hết con mắt bên trái dài tới cằm hỏi lại.

--Chuyện không lành gì?. Chàng trai tên Deira có tóc màu Vàng nhạt dài tới eo và mái được che đôi che một nửa mắt bên trái lẫn phải.

Rina chạy được một lúc rồi mới để ý là Seiki rất giống cô ấy.... Sau đó cô thấy nhóm bốn người đang vẫy tay chờ cô ấy. Khi Rina chạy tới thì bọn họ đều lo lắng, họ đều muốn biết chuyện gì xảy ra, Rina đang định nói cho họ biết thì có một con dao găm bay tới cắm vào đầu của Taki làm anh chết không chớp mắt.

--AAAAA. Những người còn lại hét lên khi thấy một cô gái có mái tóc trắng rút ra trong người một con dao găm khác:"Người tiếp theo"Anne nói xong chỉ con dao về phía Sura:"Mục tiêu....tóc hồng".

Sợ rằng mình sẽ chết, Sura lập tức chạy và bỏ mọi người phía sau, Anne đuổi theo Sura. Khi mọi người còn đang hoảng sợ thì Deira lùi lại với ý định thoát một mình thì cậu đụng vào người nào đó, người đó liền một tay bịt miệng cậu không cho cậu la lên, một tay cầm dao cứa vào cổ cậu. Takaki thì thầm"Suytttt.....đừng làm phiền người khác" Sau đó Takaki thay vì rạch cổ cậu thì Takaki rạch cổ tay cậu để cậu chết vì mất máu. Sau vài phút, Takaki thả Deira ra, Deira đã chết vì mất máu quá nhiều, xác chết ngã xuống *thụp* thoir gian chiếc xác rơi xuống đất cũng là thời gian để Takaki trốn. Ba người quay lại thì thấy Deira nằm trên một vũng máu.

--AAAA. La lần 2, bây giờ họ đang cảnh giác, vì họ có thể chết bất cứ lúc nào. Đột nhiên có tiếng động ai đang bước trên lá, tiến tới chỗ họ khiến họ càng sợ hãi hơn, từ trong bụi rậm bước ra.....

--~Chào mọi người~. Seiki nói như đang hát.

--S..Seiki. Rina nói với giọng đầy sợ hãi vì cô đã biết thân phận thật sự của Seiki

--May quá, có Seiki ở đây, ta được cứu rồi. Kaino vui vẻ nói mà không hề biết Seiki là ai.

--Kaino..chạy..chạy thôi. Rina lắp bắp hỏi thúc Kaino chạy chung với mình.

--Sao lại chạy? Seiki tới để cứu mình mà? Kaino hỏi.

--S....Seiki không tới để cứu m...mình đâu. Rina lắp bắp với giọng đầy sợ hãi, luôn nhìn về hướng Seiki để cảnh giác.

Kaino nghiêng đầu tỏ vẻ không hiểu gì hết.

--S..Seiki tới để... Rina bất giác quay ra Kaino hỏi thúc, chưa nói xong thì Seiki tiến lại gần Kaino rồi rút ra một con dao, đâm vào tim Kaino rồi thì thầm:"Your time is up" sau đó cô rút con dao ra. Cô tiến dần về phía của Rina, sau đó cô đứng lại và nói:"đừng có trốn nữa, ra đây mau".

Rina nhìn lên cây thì nghe thấy một giọng nói đáp lại:"Chắc! bị phát hiện rồi"sau đó Takaki nhảy xuống.

--Người cũng khá đấy, trong vòng vài giây nhỏ là có thể leo tận lên cây trốn rồi. Seiki nói "quá khen, quá khen" Takaki trả lời.

Trong lúc hai Pasta đang nói chuyện với nhau thì Rina bất lấy thời cơ và chạy ngay để bảo toàn mạng sống của mình. Takaki nhìn thấy định đuổi theo thì bị Seiki cản trở.

--Người làm quái gì vậy?tránh ra mau. Cậu bức tức nói khi Rina ra khỏi tầm nhìn của cậu.

--không cần vội, tôi sẽ đi cùng cậu nhưng....mặc dù thời gian của cô ấy sắp hết...hãy để cô thấy một số điều VUI đi. Seiki nhấn mạnh vào chữ "vui" như đang ám chỉ điều gì đó.

Takaki đành phải nhận lời "được thôi"

Rina đang chạy tìm kiếm một nhóm nào khác để thông báo cho họ biết thì thấy có gì đó ướt ướt dưới giày của mình, cô nhìn xuống thì thấy đó là một vũng máu, đôi mắt của cô tràn đầy sự sợ hãi không phải vì cô sợ máu mà vì cô biết đã có thêm người chết, cô đi theo vũng máu để biết ai đã chết để phòng tránh trường hợp cô gặp Jane. Khi đến nơi, một quang cảnh trước mặt cô làm cho cô cảm thấy buồn nôn. Đó là cảnh bốn người bị ghim chặt lên thân cây, đều bị mổ bụng, đồng nội tạng thì bị lôi ra bên ngoài còn bên trong bụng thì bị nhét đầy kẹo, miệng của họ đều bị xéo, họ bị mất một con mắt và con mắt còn lại bị lôi ra và đang đung đưa, máu ở khắp mọi nơi. Sau đó cô nghe thấy tiếng cười man rợ, cô biết rằng tiếng cười này thuộc về ai. Cô lấy hết can đảm để chạy trước khi tên đó nhìn thấy cô.

Chạy được một đoạn thì cô thấy một nhóm khác, nhóm này có năm người, ban đầu cô rất vui khi tìm được một nhóm còn sống sau đó cô hối hận rất sớm khi thấy nhóm năm người ấy nằm trên vũng máu chính họ, ai ai trên người cũng đầy vết chém và miệng của họ đều bị rách thành một nụ cười đến mang tai. Khi cô nhìn thấy người thứ năm là người đứng đầu thì cô mới biết...rằng đây là nhóm cuối cùng, mọi người đều đã chết còn cô là người duy nhất sống sót. Khi cô chạy gần ra khỏi khu rừng thì Slendy xuất hiện trước mặt cô. Cô đã nghĩ mình chỉ sống được tới đây thì Slendy lên tiếng "họ của cô.....là gì?"

Khi nghe thấy cô thật sự rất sốc khi Slendy muốn biết họ của cô."Scythe" cô trả lời.

--Scythe.....à... Khi cô nghe Slendy gọi họ cô thì cô thấy đầu mình ong ong và cuối cùng cô ngất đi, điều cuối cùng cô nghe từ Slendy trước khi ngất lịm là "tìm ra rồi, người em mất tích của Junie"

Sau khi Rina tỉnh dậy thì cô thấy mình đang ở ngoài khu rừng.

Quay lại khu rừng

--Người là ai? Takaki hỏi

--Sớm muộn gì người cũng sẽ biết. Seiki trả lời rồi vào rừng

--Người chạy đi đâu? Takaki nói

--Dĩ nhiên là công việc rồi. Seiki trả lời.

Seiki chạy vào rừng và gặp Anne đang ngồi cạnh cái xác chết. Cái xác chết bị hai viên đạn vào chân, một rách ngay cổ, nhiều nhát trên người và bị khoét mất một con mắt.

--Lần đầu tiên giết người à? Làm tốt đấy. Anne nhìn qua Seiki rồi nói:"Cảm ơn "Seiki" " rồi Anne đứng dậy:"về không?"

--Xin lỗi, nhưng tôi còn việc chưa xong. Nói xong Seiki đi chỗ khác.

Anne đi về biệt thự sau buổi săn đầu tiên của cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10:

Cảm ơn các anh đã đọc truyện của mình ^_^ Trong chương 10 này chả có gì đặc biệt cả, chỉ là giải thích về việc Helen liếc Takaki lần đầu gặp mặt thôi ^_^ và nhân tiện, chương tiếp theo mình sẽ viết quá khứ của Jeff ^_^ (mình không hề nghĩ ra nhè ^_^) và thật sự mình cũng không hề tạo ra các nhân vật trong Creepypasta cả (trừ một số nhân vật mình tạo ra thì các bạn sẽ biết)

Nhân vật mà mình không tạo ra khi bạn lên mạng tra sẽ có ảnh

Còn nhân vật mình tạo ra thì chả có tầm nào cả ^_^ và đây là link của Sally: <http://vignette3.wikia.nocookie.net/creepypasta-files/images/f/f0/9f163ac8-853e-41f2-bf30-9a3cbc5dd1b2.png/revision/latest?cb=20160530222604>

CHƯƠNG 10:.....

Nào cùng quay lại lúc Takaki gặp tai nạn ^_^.

Sau khi Takaki ngất đi thì trên phố bỗng xuất hiện một bóng người (Helen đấy). Helen nhìn thấy bóng ba người trước mặt và bóng của một chiếc xe, cậu dự có điều không lành rồi chạy đến (nói thật đây là lần thứ hai cậu cứu người, còn lần đầu tiên thì mọi người sẽ biết) chính cậu cũng không hiểu tại sao bây giờ cậu lại có hứng cứu người nữa.

Khi Lerean nhìn thấy bóng của Helen chạy tới thì cậu liền chạy đi.

Khi Helen tới nơi thì chỉ còn thấy Anne và Takaki đang nằm bất động. Helen chạy tới thì thấy hai người còn sống.

--Có lẽ mình nên gọi bệnh viện tới. Cậu vừa nói vừa lấy điện thoại ra bấm số.

--Chàng trai bị ngất thì có thể đợi được còn cô gái....không được, nếu mình đợi họ đến thì sẽ không kịp. Helen lăm lăm xong thì đầu máy bên kia bắt máy.

--Alo?

--Làm ơn cho một xe cứu thương tới nhanh, có người đang bị thương nặng, địa chỉ là: _____. Helen nói nguyên một tràng.

Sau khi bên đầu dây nói rằng sẽ cử một xe cứu thương tới thì cậu tắt máy rồi gọi số khác.

--Alo? Giọng một người con trai vang lên.

--Dr.Smiley, tới nhà tôi ngay bây giờ.

--Từ từ, chuyện gì thế B.P? Dr.Smiley hỏi.

--Không nói nhiều, qua mau. À, mà mang theo đồ nghề qua nữa. Helen hỏi.

--Cả—*cạch* *tút* *tút* *tút*. Khi Dr.Smiley chưa hiểu gì hết thì Helen đã cúp máy.

Helen nhét điện thoại vào túi quần rồi bế Anne lên rồi chạy về nhà.

Khi đó

--Đm thằng Helen. Dr.Smiley ném chiếc điện thoại lên giường (sợ nó bể ý mà :v) Sau đó cậu thở dài rồi lấy đồ nghề đi ra ngoài.

--Đi đâu vậy Smiley? Am hỏi.

--Qua nhà Helen tý. Smiley trả lời rồi ra ngoài.

hai mươi phút sau

Cửa mở

--Tới rồi đây. Smiley nói

--Cuối cùng, đến lâu quá. Helen phàn nàn.

--Mì nghĩ ta đi bằng xe hơi hay sao mà nhanh với chậm. Smiley đang không vui vì phải chạy như marathon suốt hai mươi phút để rồi tới nơi chưa thở được hơi nào thì bị phàn nàn "chậm quá".

Smiley "hút" lấy một hơi dài rồi nói tiếp:"giờ là ai Helen muốn cứu?"

--Đằng đó. Helen chỉ tay về phía Anne.

--Được rồi.....bị bắn à? Smiley bước về phía Anne rồi thấy vết thương.

--Ừ. Helen trả lời một câu rất là ngắn gọn súc tích.

--Vây thì... Smiley bắt đầu mở hộp đồ nghề ra, đeo găng tay của bác sĩ phẫu thuật vào.

Sau đó Dina kéo rèm, đẩy Helen ra ngoài với vẻ mặt đang cười có hàm ý xin đừng làm phiền, cuối cùng cô đóng cửa để mặc Helen bên ngoài chờ đợi.

Quay lại hiện thực

Nay là một ngày đẹp trời và cũng là ngày chán nhất trong năm của các Pasta. Tự dưng Takaki rất muốn biết lý do tại sao bọn họ lại thành các Pasta như bây giờ. Khi cậu nghe Sally nói là ai cũng có quá khứ đau buồn của riêng bọn họ và một số người còn lại thì bắt buộc phải làm vậy để tồn tại. Cậu nhớ lại lần đầu cậu nhìn thấy Jeff khóc và luôn miệng nói xin lỗi Liu, làm cậu càng muốn biết về quá khứ của Jeff cũng như chia sẻ nỗi đau ấy. Nhưng khi cậu hỏi mọi người về quá khứ của Jeff thì ai nấy cũng không biết ngoại trừ Jane, cậu nghĩ Jeff không hề nói cho ai biết cả và cậu cũng không dám hỏi Jane về điều đó vì cậu chưa muốn thử cái cảm giác lưỡi dao kẻ sát cô cậu. Cậu liền nghĩ ra một ý tưởng sẽ khiến Jeff kể về quá khứ của Jeff.

.

.

.

.

.

T or D.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sê Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Quá Khứ Của Jeff

CHƯƠNG 11: QUÁ KHỨ CỦA JEFF

--Ta chơi T or D đi. Takaki nói.

--Dù gì cũng chả có gì làm. Jeff đồng ý.

--Chơi đi. Toby nhiệt tình trả lời.

--Chơi thì chơi. Ben nói.

--Mình cũng tham gia. Anne nói.

--Có vẻ vui. Jane trả lời.

--Chơi, chẳng nào cũng không có gì làm. Masky nói và Hoodie (đeo mặt nạ màu đen có miệng buồn và hai con mắt tròn có màu đỏ kỳ lạ, mặc áo hoodie màu vàng cam chùm đầu đồng thời đeo găng tay màu đen) Đi sau Masky.

Khi các Pasta đều chơi thì Takaki nói:"rồi, Jeff T or D"

--D. Jeff trả lời.

--Kể về quá khứ của Jeff đi. Takaki nói.

Jeff đứng hình vài giây khi nghe lời thách thức rồi kể:"lúc đó, gia đình của tôi chuyển qua đây vì ba của tôi mới được thăng chức....."

Câu chuyện (đây là trước khi Jeff thành một Pasta)

Jeff hiện giờ là một cậu bé có mái tóc nâu và đôi mắt xanh biếc.

Jeff và gia đình cậu ấy chỉ mới chuyển đến khu xóm mới. Bố cậu được thăng chức và gia đình cậu đã nghĩ rằng sẽ thật sang nếu cả nhà chuyển đến một khu đang "hot" trên thị trường bất động sản hiện nay. Jeff và anh trai mình, Liu, chàng trai nhìn hao hao giống cậu nhưng lớn tuổi hơn cậu và có đôi mắt màu xanh. Jeff và Liu thật sự không phiền hà gì lắm. "Nhà mới thì tốt thôi, có gì đâu?" Họ nghĩ như vậy. Khi cả gia đình cậu đang dọn đồ ra từ thùng thì một người hàng xóm đến gõ cửa nhà cậu.

--Xin chào. Bà ấy nói:"tên tôi là Barbara và tôi sống đối diện với các bạn ở bên kia đường. Và um, tôi muốn giới thiệu hai mẹ con tôi, coi như làm quen đi hén" Barbara quay lại và rồi cậu con trai của mình ra: "Billy, đây là hàng xóm mới của chúng ta" Cậu bé Billy nói lí nhí vài câu chào hỏi xong rồi chạy vụt đi chơi.

--Vâng. Mẹ Jeff nói:"tên tôi là Margaret và đây là chồng tôi, Peter. Còn đây là hai đứa con tôi, Jeff và Liu" từng người trong gia đình Jeff lần lượt tự giới thiệu mình với bà Barbara, sau đó bà ấy mời cả nhà đến tiệc sinh nhật của con trai mình. Jeff và Liu định từ chối thì mẹ của hai cậu đã gật đầu đồng ý rồi. Khi cả nhà đã soạn đồ ra xong, Jeff đến hỏi mẹ:"mẹ, tại sao mẹ lại bắt con đi ăn mấy cái bữa tiệc sinh nhật vớ vẩn thế này? Nếu mẹ chịu khó để ý thì...con lớn rồi, không còn là nhóc con đần độn nữa đâu"

--Jeff à. Mẹ cậu thờ dài:"Chúng ta mới tới chỗ này thôi, vậy nên mẹ nghĩ rằng tốt hơn hết nên tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp với hàng xóm. Con và Liu sẽ phải tới bữa tiệc đấy, nghe rõ chưa?"

Jeff định mở miệng cãi nhằn, nhưng lại ngừng lại đúng lúc khi biết rằng mình chả có cái quyền gì cả., mẹ đã nói là phải làm. Cậu đi lên phòng mình và nằm sòng soài một cách chán chường trên giường. Jeff ngó lên trần nhà và đột nhiên, cậu cảm thấy thật kỳ lạ trong người. Không hẳn là đau nhói...nhưng....nó lạ lắm. Cậu phui tay xoa đi cái cảm giác vớ vẩn ấy. Mẹ gọi cậu từ dưới nhà, ra lệnh cho cậu mang hết đồ của mình lên, Jeff ngoan ngoãn nghe theo.

Ngày hôm sau, Jeff xuống nhà ăn sáng, chuẩn bị đi học. Khi ngồi vào bàn ăn cậu lại có cái cảm giác kỳ lạ đó, và lần này nó mạnh mẽ hơn lần trước rất nhiều. Nó khiến bụng cậu đau thắt lại nhưng Jeff cũng tặc lưỡi cho qua. Khi hai anh em cậu đã xong bữa sáng, cả hai cùng đi ra ngoài để đón xe buýt. Họ đợi ở trạm xe một lúc cho đến khi nhìn một thằng trông có vẻ du côn đang trượt ván tới gần mình. Suýt chút nữa tên đó đã đâm trúng Jeff và Liu rồi. Cả hai anh em giật mình bật dậy, miệng lầm bầm chữ:"mẹ kiếp, mới sáng sớm..."

Thằng nhóc kia dừng chân và quay lại nhìn họ. Hắn đập phăng cái ván trượt lên rồi chộp lấy nó, y như trong phim vậy. Trông nó khoảng cỡ mười hai hay sao ấy, nhỏ hơn Jeff một tuổi. Thằng nhóc đang mặc một chiếc áo hiệu Aeropostale và một cái quần jean màu xanh rách rưới.

--Tụi mày xem kia, có hàng mới về đấy. Đột nhiên hai thằng nữa xuất hiện sau lưng thằng này. Một thằng thì như cây sậy, thằng kia thì như con voi ấy "nghe đây mấy thằng lính mới. Vì tụi mày mới đến nên cho phép đại ca giới thiệu. Đàng kia là Keith" Jeff và Liu nhìn về phía tên con trai ốm nhom ốm nhách kia. Hắn có một gương mặt trông rất ngu, kiểu của mấy thằng phụ tá của nhân vật chính ấy "và đàng này là Troy" hai anh em nhìn sang thằng mập. Nói thật là đến voi cũng phải bái nó làm sư, cứ như là nó chỉ biết ngồi không từ khi còn ẵm ngửa ấy.

--Còn tao. Thằng "thủ lĩnh" lên tiếng:"tao là Randy. Tụi tao đặt ra một điều luật là bất cứ thằng nào bắt xe buýt ở đây đều phải nộp phí bảo kê cho tụi tao, chúng mày hiểu chứ?". Liu đứng đưa tay đẩy Jeff ra sau lưng mình, trông cậu như đang sẵn sàng thui cho mấy thằng côn đồ này vài cú, tuy nhiên một trong số bọn chúng chìa dao vào mặt cậu.

--Chắc chắc, tao đã mong là tụi mày sẽ hợp tác kia mà. Rượu mời không ưa mà lại mê rượu phạt à? Một thằng đi đến chỗ Liu rồi giật phăng cái bóp tiền ra khỏi túi cậu ấy. Cảm giác ấy lại trôi dạt trong Jeff, bây giờ nó đã thật sự quá nặng rồi, cứ như là nó đang thiêu đốt cả người cậu vậy. Jeff bước lên trước Liu. Liu ra lệnh cho em trai mình quay trở lại nhưng Jeff bỏ anh mình đi rồi bước tới chỗ đám lưu manh:"nghe đây mấy thằng chó. Tụi mày có trả lại bóp tiền cho anh tao không thì bảo?"

Randy rút dao ra, bồn chột với lời đe dọa của Jeff:"chính xác thì mày sẽ làm gì hả?"

Ngay khi hắn vừa xong lời nói của mình, Jeff đã lao đến thui Randy một phát vào mặt. Khi Randy mảy mó, đưa tay lên xoa mặt nó thì Jeff đã nhanh tay bẻ gãy tay thằng nhỏ. Randy gào lên trong đau đớn và Jeff chộp luôn con dao trong tay thằng bé. Keith tuôn một trào tiếng Đan Mạch vào mặt Jeff thì bị cậu cho một nhát dao vào cánh tay luôn. Troy ịch xông vào Jeff. Chả gì khó. Jeff thui vào bụng thằng mập ấy là nó ngã quỵ ngay. Khi ngã xuống đất, Troy nhe răng ra đường. Liu chỉ biết đứng hờn nhìn Jeff.

--Jeff...sao mà có thể..." cậu chỉ lắp bắp ra được vài tiếng, trước khi xe buýt đến. Cả hai anh em biết ngay là bất lợi đang đứng về phía mình, vì người ngoài nhìn vào cũng tưởng là gây án. Cả hai lao đi càng nhanh càng tốt. Khi ngoái đầu nhìn lại, họ thấy bác tài đang bỏ ra chăm sóc bọn kia. Khi tới trường, cả hai không dám hé môi với ai về những gì đã xảy ra. Ngồi nghe chứ không nói là quy tắc của họ sau việc này. Liu chỉ nghĩ là em trai mình đi đánh nhau với tụi du côn thôi, nhưng Jeff biết mọi chuyện còn nghiêm trọng hơn thế nữa. Nó là một thứ vô cùng kinh tởm, cậu biết nó đang cuốn cậu trong huyết quản cậu mạnh mẽ như thế nào. Cậu biết rằng một ngày nào đó, mình sẽ không thể kiềm hãm được cái thú tính hành hạ người khác mất. Cậu không thích nó chút nào cả nhưng chả hiểu sao trong người cậu lại thấy khoan khoái đến cực độ. Cái cảm giác kì lạ đó hầu như đã biến mất rồi, và nó sẽ không tới làm phiền cậu suốt thời gian ở trường. Dù biết rằng sau những sự cố vừa rồi, mình không nên bắt xe buýt nữa, cậu vẫn mặc xác mà đi, cảm thấy vô cùng sung sướng trong lòng.

Khi về nhà, bố mẹ hỏi ngày đầu tiên đi học thế nào?. Jeff chỉ đáp lại bằng một giọng phản phát mùi nham hiểm:"vui lắm"

Ngày hôm sau, Jeff nghe thấy có tiếng gõ cửa. Hai viên cảnh sát đang ở ngay trước mặt cậu khi mẹ cậu mở cửa. Bà ném một cái nhìn đầy giận dữ về phía Jeff."Jeff, họ nói với mẹ rằng con đã tấn công ba cậu con trai. Mà đây cũng chả phải là đánh nhau "lành mạnh" gì mấy. Một đứa đã bị đâm thừa sống thiếu chết đấy. LÀ ĐÂM ĐẤY,!! Nghe rõ chưa!?" Jeff liếc mắt xuống sàn nhà, như thể thừa nhận lời cáo buộc của cảnh sát.

--Mẹ, tội nó rút dao đe dọa con và Liu trước mà.

--Nhóc à. Một viên cảnh sát lên tiếng.

--Bọn tôi tìm thấy tại hiện trường hai người bị đâm, một người bị thui vào bụng. Đã thế còn có nhân chứng chứng kiến cảnh hai đứa bỏ chạy sau khi gây án nữa chứ. Vậy thì nó có nghĩa là gì?" Jeff thừa biết mình có khai gì cũng vô dụng thôi. Jeff có thể nói là tội Randy đã tấn công hai anh em cậu, nhưng lại không có bằng chứng để xem ai ra tay trước. Cả hai cũng không thể nói là mình đã không bỏ chạy, vì sự thật là cả hai đã chạy thật. Jeff không thể biện minh cho cho cả mình và Liu rồi.

--Nhóc, gọi anh nhóc xuống đây ngay. Jeff không thể làm thế được. Đẳng nào người có tội cũng là cậu.

--Thưa ngài...là cháu...đã làm....Liu đã cố gắng ngăn cháu lại, nhưng anh ấy không thể. Viên cảnh sát ngó sang đồng đội mình, cả hai cùng gật đầu.

--Thôi rồi nhóc. Mời nhóc đi hưởng một năm tại nhà tù dành cho trẻ e....

--Khoan đã. Liu kêu lên. Mọi người quay lại và thấy cậu ấy đang cầm một con dao trên tay. Cảnh sát rút súng ra và nhắm vào Liu.

--Là cháu! Là cháu đã tấn công bọn nó! Cháu có vài vết thương trên người để chứng minh này!. Liu giơ tay áo mình lên và cho thấy mấy vết bầm tím và vết cắt, trông giống như cậu đang vật lộn với người ta vậy.

--Nhóc, buông con dao ra. Sĩ quan cảnh sát nói. Liu giơ dao lên rồi đánh rơi nó xuống sàn nhà. Cậu ấy đưa tay ra sau đầu và bước đến chỗ cảnh sát.

--Không! Liu, hung thủ là em! Là em!. Jeff gào lên với nước mắt găng đầy trên má.

--Đừng nhận lỗi cho một việc mình không hề làm chứ Jeff. Liu mỉm cười, cảnh sát giải cậu đi.

--Liu! Khai với họ là em đã làm tất cả những chuyện đó đi. Mẹ của Jeff đặt tay lên vai con trai mình.

--Nhóc à, đừng khiến việc của bọn ta thêm khó khăn nữa. Ai cũng biết Liu là hung thủ rồi. Cảnh sát nhấn ga chạy đi, bỏ lại Jeff đứng dõi theo một cách vô vọng.

Một lúc sau, bố Jeff chạy ra từ gara. Khi nhìn thấy mặt Jeff ông linh cảm có chuyện chẳng lành đã xảy ra.

--Con trai, chuyện gì vậy?. Jeff chỉ biết cảm như hén. Dây thanh quản của cậu bị bóp nghẹn bởi tiếng nức nở không thành lời. Cuối cùng, bố mẹ cậu bỏ vào nhà và mẹ cậu nói cho bố, tất cả những gì đã xảy ra. Khoảng một tiếng sau, Jeff vào lại bên trong và nhìn thấy vẻ mặt đau đớn, đéng người và thất vọng của bố mẹ mình. Cậu không thể nhìn thẳng vào mặt họ. Cậu không thể đối mặt với những gì họ nghĩ về Liu khi anh ấy nhận tội thay cho cậu. Jeff vào giường và đi ngủ, cố gắng quên hết những gì đã xảy ra.

Hai ngày trôi qua, cậu vẫn chưa nghe thấy tin của Liu trong tù. Cậu không còn có bạn nữa. Trần ngập trong đau đớn và hối hận, Jeff tự dần vật mình cho đến thứ bảy. Khu mẹ đánh thức cậu dậy với một nụ cười rạng rỡ trên môi như ánh mặt trời.

--Jeff, đã tới lúc rồi!. Bà kéo tung màn cửa sổ ra cho ánh ban mai chiếu vào phòng.

--Lúc? Lúc gì cơ?. Jeff ngờ ngác vì bị đánh thức bất thình lình.

--Là sinh nhật của nhóc Billy đó!. Giờ thì Jeff đã tỉnh hẳn rồi.

--Mẹ, đừng giỡn nữa coi. Sau những chuyện xảy ra mà mẹ còn bắt con... Cậu ngưng lại ngay khúc đó, một sự im lặng kéo dài.

--Jeff, bố mẹ đều biết chuyện gì đã xảy ra mà. Mẹ chỉ nghĩ rằng bữa tiệc này có thể xóa bỏ đi những giờ phút u sầu trong quá khứ của con thôi. Nào, thay đồ đi chứ. Mẹ Jeff bước xuống nhà để sửa soạn. Phải khó khăn lắm Jeff mới chịu ngồi dậy...Cậu lấy đại một bộ quần áo sơ mi và quần jeans rồi bước xuống nhà. Bố mẹ cậu đều ăn diện rất dễ gây choáng: mẹ cậu mặc một chiếc váy, còn bố thì mặc Com lê. Lạ chưa, sao hai người lại mặc đồ sộc thế kia? Đây là tiệc sinh nhật của một đứa con nít mà!?

--Con trai, làm ơn đừng nói với mẹ con sẽ mặc cái đó tới bữa tiệc chứ?. Mẹ Jeff cản năn.

--Vẫn còn đỡ hơn là sửa soạn quá mức mà. Cậu nhún vai. Phải khó khăn lắm mẹ cậu mới kiềm chế được tiếng cười và bắt đầu mắng cậu.

--Jeff à, bố mẹ có thể chung diện quá mức, nhưng đây là cách để con gây ấn tượng với người ta đấy. Jeff bực mình quay trở lại phòng.

--Nhưng con làm gì có đồ sộc hàng như bố mẹ hả?!? Cậu hét từ phòng mình vọng xuống.

--Chọn đại cái nào cũng được, miễn đẹp là tốt. Mẹ cậu nói vọng lên. Jeff ngó nghiêng trong trong cái tủ quần áo của mình, để xem xem cái nào là "đẹp" theo ý của mẹ. Cậu có một cái quần đen, cùng một cái áo trong mà cậu chỉ mặc nhân dịp đặc biệt. Chả có cái áo sơ mi nào hợp với bộ này cả. Jeff mò xung quanh và toàn thấy là áo kẻ sọc cả thôi, chả có cái nào đi chung được với cái quần. Cuối cùng Jeff cũng tìm thấy một cái áo hoodie (loại áo có mũ trùm đầu). Chắc là được rồi.

--Ai đó làm ơn gọi cảnh sát thời trang đi. Bố mẹ cậu trở mắt ra nhìn. Mẹ cậu chợt liếc mắt vào đồng hồ đeo tay:"Thôi trẻ, giờ rồi, khỏi thay nữa. Đi thôi" mẹ của Jeff vội đưa hai bố con cậu sang bên kia đường, tới nhà Barbara và Billy. Họ gõ cửa và Jeff thấy Barbara cũng như bố mẹ cậu, mặc một bộ đồ quá nổi. Khi bước vào trong, Jeff toàn là thấy người lớn cả thôi, chả có một đứa nhóc nào hết.

--Mấy đứa nhóc ra sân chơi hết rồi. Sao cháu không nhập bọn đi Jeff? Barbara nói.

Jeff bước ra ngoài sân thì toàn là trẻ con. Chúng chạy qua chạy lại trong mấy bộ trang phục cao bồi kì lạ rồi bắn nhau bằng súng giả,. Cứ như là đang đứng trước cửa hàng Toy R Us ấy, Jeff nghĩ thầm. Đột nhiên, một thằng bé tiến lại kề bên Jeff và đưa cho cậu một khẩu súng với lại một cái nón cao bồi.

--Anh zì oi, trời vúi vúi tội em hong?. Cậu bé ngong ngịu.

--Không được đâu nhóc. Anh quá già để chơi rồi. Thằng bé ngược lên nhìn Jeff với ánh mắt lấp la lấp lánh như thể cầu xin:"đi mòà!" Thằng bé nũng nịu.

--Rồi, được rồi. Jeff thở dài, cậu đội nón lên và giả vờ bắn tui nhỏ. Lúc đầu cậu nghĩ trò này vớ vẩn thật nhưng lúc sau tự nhiên Jeff cảm thấy vui lắm. Trông cậu chả ngẫu tí nào, nhưng đây là lần đầu tiên cậu đã thôi suy nghĩ về Liu. Cậu chơi với lâu một tí, cho đến khi một tiếng động khiến Jeff giật mình.

Tiếng của bánh xe trượt trên đường. Cậu chợt nhận ra tất cả. Randy, Troy và Keith nhảy ra từ hàng rào từ ván trượt của mình. Jeff đánh rơi khẩu súng giả và giật nón ra. Randy nhìn Jeff đầy căm thù.

--Xin chào, là Jeff đây có phải không nhĩ?. Hần cười khẩy:"chúng ta còn chưa giải quyết xong nhiều chuyệnđấy. Jeff nhìn thấy cái mũi bầm tím của kẻđổi diện.

--Tao nghĩ tui mình đã xong phẳng rồi chứ. Thằng anh tao đã đi tù vì tao cho chúng mày một trận thừa sống thiếu chết rồi còn gì nữa?

Mất Randy sôi sục với căm hờn:"không, thằng chó ạ. Tao không chơi trò sòng phẳng. Tao phải là đũa thắng cuộc cơ. Lần trước có thể mày đã đánh bại tui tao, nhưng lần này thì đừng hòng" Randy bất chợt lao đến Jeff. Cả hai ngã xuống đất. Randy đâm vào mặt Jeff. Jeff giật tai Randy và cụng một cú thật đau vào đầu hần. Jeff đẩy Randy ra khỏi người mình và cả hai xồng xộc đứng dậy. Mấy đũa nhóc bắt đầu la hét và các vị phụ huynh thì xộc ra ngoài. Troy và Keith rút súng ra từ trong túi.

--Đưa nào động vào, các bố moi mẹ nó ruột chúng mày ra!. Hai tên kia đe dọa. Randy rút dao ra và đâm một phát vào vai Jeff. Jeff gào lên và ngã khụy xuống, Randy bắt đầu tung cước vào mặt Jeff. Sau ba cú như vậy, Jeff chộp lấy chân Randy và bẻ gãy nó khiến Randy té xuống đất. Jeff đứng dậy và cố gắng lê bước đến cửa ra vào nhưng Troy đã chộp được cậu.

--Cần giúp không?. Thằng nhỏ túm cổ áo Jeff và ném cậu đập vào hàng hiên. Khi cậu định đứng lên, Randy đã xuất hiện và tiếp tục đá liên tục vào người cậu cho đến khi cậu ho ra máu.

--Coi kìa thằng chó. Đứng dậy và chiến đấu như một thằng đàn ông đi. Hần túm cổ Jeff lên và ném cậu vào nhà bếp. Randy vô tình nhìn thấy một chai vodka trên bàn, hần nện một phát vào đầu Jeff. "Đánh đi, thằng hèn!" Hần lại ném Jeff vào phòng khách nữa.

--Thằng kia, nhìn lên coi!. Jeff ngược lên với gương mặt ướt đầm máu.

--Tao là đũa đã khiến anh mày vào tù bóc lịch đấy! Giờ này chỉ biết ngồi đây và lẩn qua lẩn lại như một con chó à!? Hèn vãi nhĩ?. Jeff bắt đầu đứng dậy.

--Rồi, cuối cùng mày cũng bót gà mà chịu đánh với tao rồi đấy!. Jeff đứng thẳng lên, với máu và vodka ướt đầm mặt mình. Thêm một lần nữa, cảm giác kì lạ ấy lại vây lấy cậu. Lí trí của cậu biến mất. Cậu phát khùng lên và tất cả những gì cậu biết bây giờ là giết và giết. Cậu túm lấy Randy và nện hần xuống sàn nhà. Cậu đứng trên người nó, đâm thẳng liên hồi vào tim nó mấy phát. Mấy cú đâm ấy khiến tim Randy ngừng đập. Thằng nhỏ, đang cố gắng vùng vẫy để bám víu lấy một hơi thở cuối cùng thì Jeff nện vào người Randy thật mạnh. Đắm rồi đắm rồi đắm, cho đến khi máu ứa ra hết trong người hần...Cuối cùng, Randy tắt thở và chết.

Tất cả mọi người đang hoảng loạn nhìn Jeff bọn nhóc, đám phụ huynh và cả Troy và Keith nữa. Hai thằng kia lập tức chĩa súng vào chỗ Jeff.

Nhìn thấy nòng súng đang ngắm đến mình, Jeff vụt chạy đến cầu thang. Troy và Keith nổ, súng nhưng phát nào cũng hụt. Jeff lao lên cầu thang và nghe tiếng Keith và Troy bám theo sau. Khi chúng xa hết phát đạn cuối cùng. Jeff núp trong nhà tắm. Jeff túm lấy một thanh xà sắt trong nhà tắm và giật phẳng nó ra khỏi tường. Troy và Keith nghe động chạy vào, cả hai đều có sẵn dao trong tay.

Troy vung dao vào người Jeff. Cậu lập tức né chúng một cách tài tình, rồi vụt luôn thanh xà sắt vào mặt Troy. Troy sụp xuống đất một cách bất lực. Còn lại chỉ có Keith nhưng hần uyên chuyên hơn Troy và né những phát tấn công của Jeff như thần. Cuối cùng, Keith buông dao xuống và túm lấy cổ Jeff, ấn mạnh cậu vào tường. Thuốc thủy từ trên kệ rơi xuống và làm bóng cả hai cậu con trai. Cả hai cố gắng gào lên. Cậu rút thanh xà sắt của mình lên và vụt một phát vào đầu Keith. Khi tên nhóc ấy nằm đó và sắp sửa chết vì mất máu, hần nìm cười một cách thâm độc.

--Có gì vui thế?. Jeff hỏi. Keith rút ra một cái bật lửa rồi mở nắp:"biết chuyện gì vui không?" Hần mỉm cười:"mày có đề ý là từ nãy đến giờ trên người mày nồng nặc vodka với lại thuốc tây chứ?" Jeff giật mình, nhưng tất cả đã quá muộn khi Keith ném cái bật lửa vào người Jeff. Khi lửa đã chạm vào Jeff, phần chất còn trong vodka kích hoạt ngọn lửa và Jeff phùng cháy. Khi chất còn bắt đầu lan lửa đi khắp nơi, thuốc tây bắt đầu ăn mòn da cậu. Jeff gào lên trong đau đớn khi cậu cảm thấy từng miếng thịt trên người mình đang tróc ra. Cậu lẩn lộn khắp nơi, cố gắng dập tắt lửa nhưng tất cả đều vô ích. Jeff giờ đây chẳng khác gì một ngọn đuốc sống.

Cậu lao xuống cầu thang và ngã xuống đất. Mọi người bắt đầu náo loạn khi họ nhìn thấy Jeff đang quằn quại trong lửa trên sàn, gần chết đến nơi. Thứ cuối cùng Jeff nhìn thấy là bố mẹ mình và một vài người lớn khác đang cố gắng dập tắt lửa. Sau đó, mọi thứ tối đen như mực.

Khi tỉnh dậy, Jeff thấy mình được quấn băng khắp người. Cậu không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì cả, nhưng cậu thấy vai mình nặng trĩu với những vết khâu và những miếng băng dính. Cậu cố gắng đứng dậy, nhưng chợt nhận ra có mấy cái ống đang được gắn vào cơ thể mình.

Một cô y tá chạy vào:"cô không nghĩ cháu có thể ra khỏi giường bây giờ đâu." Cô ấy đặt Jeff nằm xuống giường và nói lại mấy cái ống dẫn vào người cậu. Jeff nằm đó trong vô vọng, tầm nhìn của cậu đã biến mất. Cậu còn không biết xung quanh mình là gì nữa cơ. Cuối cùng, sau vài tiếng trôi qua, Jeff nghe thấy tiếng mẹ mình.

--Con yêu, con ổn chứ?. Bà ấy hỏi. Jeff không thể trả lời. Gương mặt cậu đã bị bịt kín mít lại rồi, cổ họng thì không bật ra thành tiếng "ôi con yêu, mẹ có tin vui cho con đây. Sau khi các nhân chứng có mặt khẳng định rằng Randy đã tự thú là hần hành hung con, cảnh sát đã quyết định thả, Liu ra rồi." Jeff định bật dậy nhưng lại nhớ về mấy cái ống truyền được nối vào cơ thể mình nên thôi. "Anh ấy sẽ trở về vào ngày mai, và hai con sẽ lại được bên nhau sớm thôi"

Mẹ con họ ôm nhau rồi bà nói tạm biệt với con trai mình. Vài tuần sau, cả gia đình Jeff đến thăm cậu. Không lâu sau, đã tới ngày Jeff tháo băng. Cả nhà cậu đều tùm lại trong bệnh viện để xem sự kiện đại trọng này. Họ chỉ muốn biết trông Jeff thế nào thôi. Khi bác sĩ từ từ dỡ băng ra, cả nhà chỉ biết ngồi dứng đờ lưng lên, nồn nao cho những gì mình sắp thấy. Họ chờ đợi dài bằng cuối cùng được tháo khỏi mặt Jeff "Hãy hi vọng điều tốt nhất nào". Bác sĩ nói. Ông giật nhẹ lớp băng cuối cùng ra. Toàn bộ đám băng dính rơi ra hết, để lộ gương mặt của Jeff.

Mẹ Jeff thét lên khi nhìn thấy mặt con trai mình. Cả nhà cậu chết điếng, không nói lên thành tiếng.

--Sao vậy? Mặt con ra làm sao!?. Jeff dò hỏi, cậu vội lao vào nhà tắm và lấy cái gương. Cuối cùng Jeff cũng hiểu tại sao mọi người lại sốc như vậy. Mặt cậu...thật kinh khủng. Mọi cậu bị cháy đến mức nó đỏ, ngẫu như máu, gương mặt cậu trắng bệch y như xác chết, và mái tóc cậu cháy đen ra hết. Jeff từ từ đưa tay lên mặt mình. Nó thật sần sùi. Cậu quay lại nhìn gia đình mình, rồi lại nhìn lại vào gương.

--Jeff à... Liu rụt rè:"nó không quá tệ đâu.."

--Không quá tệ là sao cơ? Jeff bật cười:"Nó tuyệt vời ông mặt trời! Quá hoàn hảo!" Mọi người hết hồn nhìn Jeff. Cậu bắt đầu cười một cách điên dại, và bố mẹ cậu đã nhìn thấy mắt và tay trái Jeff đang run lên bần bật.

--Ừm...Jeff...con ổn chứ?

--Ồn? Con chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc hơn thế này cả! AHAHAHAHAHA!!!! Nhìn con đi này! Gương mặt này trông hợp với con phết mẹ nhỉ?. Cậu không thể nào ngưng cười được. Jeff đưa tay vuốt mặt mình lần nữa, rồi lại nhìn vào gương. Sao cuối cùng lại thành nông nổi này? Ừm thì chắc các bạn cũng đã biết trận đấu sống còn giữa Jeff và Randy rồi đây. Lúc ấy, một cái gì đó trong người Jeff đã tan biến. Sự minh mẫn của cậu đã tan biến. Hiện giờ Jeff chỉ là một cỗ máy giết người điên cuồng mà bố mẹ cậu không hề hay biết.

--Bác sĩ... Mẹ Jeff ngẩn ngai:"con trai tôi...nó sẽ ổn chứ? Trông nó có vẻ..."

--À, không sao đâu. Đây là hành vi thường gặp của một bệnh nhân sau khi tiếp xúc với hàng loạt thuốc giảm đau. Nếu vài tuần sau mà hành vi của cháu không đổi, anh chị hãy đưa Jeff trở lại bệnh viện để chúng tôi xét nghiệm tâm thần.

--Vâng, cảm ơn bác sĩ. Mẹ Jeff quay lại với con trai mình:"Đi thôi con yêu". Jeff quay ra khỏi chiếc gương, trên mặt cậu vẫn là nụ cười điên loạn ấy:"Vângggggggg thưa mẹ! AHAHAHAHAHAHA!!!!". Mẹ Jeff đặt tay lên vai con trai mình rồi lấy đồ cho cậu mặc.

--Đây là đồ hai anh chị đã gửi. Cô tiếp tân đưa cho mẹ Jeff một cái quần đen và một cái áo hoodie. Giờ thì chúng không còn máu nữa, và đã được khâu lại rất cẩn thận rồi. Mẹ Jeff đưa cậu vào phòng và để cậu thay đồ. Khi rời khỏi bệnh viện, không ai trong số họ biết đây sẽ là ngày tận số của họ.

Vào đêm hôm ấy, mẹ Jeff giật mình tỉnh dậy vì một tiếng động trong nhà tắm, nghe như là có người đang khóc ấy. Bà từ từ bước vào để xem chuyện gì đã xảy ra. Khi ngó vào phòng tắm, bà đã chết đứng vì sốc. Jeff đã lấy dao mà rạch một nụ cười đầm máu trên mặt mình.

--Jef...eff...con...đá...an...g...làm...àm...g...gi...va...vậ...y...!?. Mẹ cậu run bần bật. Jeff nghiêng đầu nhìn mẹ:"Mẹ có biết khi cười là da con nó làm con đau lắm không? Mà con thì lúc nào cũng muốn nimm cười thật tươi hết đó. Vậy nên bằng cách này, con có thể nimm cười mãi mãi rồi"

Mẹ Jeff vô tình nhìn thấy vòng đen trên mắt con trai bà:"Jeff! Mắt con!" mắt cậu giống như chưa bao giờ được khép lại ấy.

--Chán lắm mẹ biết không? Con không thể nhìn mắt con mãi được. Lâu lâu mắt con tự động đíp đi vì mệt không hà. Bởi vậy nên con đốt hết mí mắt, để cuối cùng con sẽ luôn được nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của mình. Mẹ Jeff bắt đầu lùi lại. Bà nhận ra con trai mình đã phát điên rồi

--Sao hả mẹ? Con đẹp không?

--Đẹp lắm, con trai. Bà ấy lắp bắp:"u...Ừ...con đ...đẹp lắm. Đe...ề mẹ gọi bố...rồi bố cũng sẽ thấy...con đ...đẹp...như...thế nào..."

Bà ấy lao vào phòng và đánh thức chồng mình dậy:"Anh ơi, lấy cây súng mau. Jeff đã..." nhưng bất ngờ thấy, bà đã nhìn thấy Jeff đang đứng nhìn mình ở ngoài cửa ra vào. Trên tay cậu cầm một con dao:"mẹ...sao mẹ nói dối con?". Đó là lời cuối cùng của Jeff, trước khi cậu lao vào đâm chết bố mẹ mình.

Anh trai cậu, Liu, bất ngờ tỉnh dậy vì tiếng động lạ dưới nhà. Lúc sau chả còn gì nữa nên Liu nhắm mắt lại đi ngủ tiếp. Trong lúc đang ngà ngà sắp ngủ tới nơi, Liu bất chợt có cảm giác như có người đang theo dõi mình. Cậu nhìn lên, và bất ngờ thấy Jeff đã dùng tay bịt miệng cậu lại. Jeff giờ dao lên và chuẩn bị nhắm vào người Liu. Liu vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi gong kim của Jeff.

--Suyt. Jeff thì thầm"Go to sleep"

Time skip

Jeff đang ở trong khu rừng và cậu đã lấy lại sự minh mẫn của mình. Jeff liền gục xuống gốc cây gần nhất, lưng cậu tựa vào thân cây. Jeff đưa mặt cậu xuống đầu gối cậu rồi dùng hai tay của cậu ôm chặt lấy bàn thân cậu. Được vài phút thì tiếng nấc bắt đầu phát ra từ cậu.

--Em xin lỗi! Em xin lỗi anh, Liu! Em không cố ý.....Em...Em xin lỗi anh...Em xin lỗi anh! Em xin lỗi anh!. Jeff lặp đi lặp lại câu ấy mà không hề để ý rằng có ai đó đang nhìn cậu. Khi Jeff bắt đầu nhận ra thì cậu lập tức lau hết những giọt nước mắt và nhìn xung quanh nói:"Ai đó, ra đây mau". Mặc dù cậu đã lau hết nước mắt nhưng nếu nhìn kỹ vào mặt cậu thì sẽ biết là cậu đã khóc. Người đó bắt đầu bước ra. Jeff thật sự rất sốc khi thấy "người ngoài hành tinh" không mặt và mặc đồ com lê.... Và từ đó, cậu thành một Pasta.

Kết thúc câu chuyện

Mọi người đều nhìn vào Jeff ngoại trừ Jane, Jane thậm chí không còn nghe câu chuyện cũng biết về câu chuyện của Jeff.

--Cô bé nói đúng... Takaki nghĩ trong đầu:"rồi, giờ tới lượt ai?" Takaki nói để xua tan bầu không khí im lặng này và tất cả mọi người đều hào hứng chơi tiếp ngoại trừ một người.....Jeff ngồi đó...mặt cúi xuống nhìn sàn nhà...nhưng cậu đang suy nghĩ.....về Liu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Quá Khứ Của Jane

Vâng, lướt xem trên 1,000. Thật sự thì cảm ơn các bạn vì đã thích câu chuyện của mình ^ _ ^ . Minh vui lắm á ^ _ ^ À! Trước khi bắt đầu vào câu truyện thì mình nhờ các bạn được không?

Hiện tại thì mình tính đổi tên truyện nhưng mình không nghĩ ra tên nào cả T^T các bạn có thể nghĩ ra một cái tên phù hợp với truyện của mình để mình đổi nhé ^ _ ^ Cảm ơn các bạn nhiều ^ _ ^ và giờ cùng quay lại câu truyện nào ^ _ ^ . Đây là link của Dr. Smiley:
http://vignette3.wikia.nocookie.net/creepypasta/images/0/02/DR_SMILEY.jpg/revision/20130918022936

CHƯƠNG 12: QUÁ KHỨ CỦA JANE

Takaki dường như để ý tới Jane không hề lắng nghe chuyện của Jeff như là đã biết từ trước vậy, cậu nghĩ chắc hai người này đã gặp nhau trước khi thành Pasta. Trong trò chơi T

or D và lần này Jeff vẫn đang nghĩ về Liu, Takaki đã hỏi Jane:"Jane này, nãy mình để ý là cậu không hề lắng nghe chuyện của Jeff tý, gì cả, như cậu đã biết từ trước vậy. Có phải trước khi thành Pasta thì hai người đã gặp nhau đâu không?"

Jane trả lời:"Ừ mà không những là gặp nhau...mà còn là sống gần nhau nữa kia" Jane liếc mắt sang Jeff, Jeff cảm thấy lạnh sống lưng ngược lên nhìn Jane. Nếu như ánh mắt có thể giết người thì giờ này Jeff đã "đi ngủ" từ lúc ánh mắt của cô liếc sang Jeff.

--Hả? Takaki bắt ngờ khi biết Jeff và Jane từng ở gần nhau.

--Đó là từ lúc tên khốn Jeff này chuyển tới....." Jane bắt đầu kể.

Câu chuyện

Khi Jeff chuyển tới, ấn tượng đầu của mọi người về Jeff là một đứa trẻ ngoan, chắc hẳn có những điểm tốt, hiền lành. Hiếm khi thấy cãi nhau và thậm chí có thể khá cool với một số người. Cô cũng nghĩ cậu rất cool. Lần đầu cô thấy Jeff là lúc cậu đang ngồi với Liu trên vỉa hè. Lúc đó cô không chú ý lắm vì cô đang chuẩn bị đến trường. Lúc đó Jane là một đứa trẻ ngoan không thích đi muộn, nhất là đi học.

Lúc đó cô còn thấy Randy và vài đứa nữa đang tiến lại gần Jeff bằng cái ván trượt của chúng. Tên Randy là một kẻ bắt nạt và lúc nào cũng chọn những người hiền lành để bắt nạt. Cô ghét hẳn ta, cũng vì hẳn mà bố mẹ cô chở cô đến trường hằng ngày thay vì cho cô đi xe buýt.

Khi cô nhìn thấy Randy dừng lại trước mặt Jeff và Liu thì cô chỉ quay đi vì biết điều gì sẽ xảy ra cho họ. Jane mong rằng Jeff nên cho hắn ít đồng tiền để hắn bỏ đi nhưng những gì cô thấy là Jeff đang đứng dậy trước mặt Randy và có vẻ giận dữ.

--Ngồi xuống đi Jeff. Jane lẩm bẩm"đừng có làm điều gì ngu ngốc". Sau đó cô thấy Jeff tung cú đấm vào mặt Randy làm vỡ cả cổ tay.

--OH MY GOD!! Jane hét lên:"đồ ngốc".

Bố mẹ cô chạy xuống cầu thang và hỏi chuyện gì đã xảy ra. Sau đó họ nhìn ra ngoài và trông thấy một cuộc ẩu đả. Jeff đang đá vào Keith, Keith thì đang gào lên vì đau đớn, bên cạnh thì Troy đã gục xuống vì một cú đấm trước đó. Chỉ có duy nhất Jane chứng kiến toàn bộ sự việc vì bố mẹ cô ấy đến sau nên không thấy Randy cướp lấy ví của Liu.

Khi Jeff đang "thường thức" trận ẩu đả thì Jane cảm thấy dạ dày của cô đang thắt lại như một cái gì đó đang xảy ra. Cô nghĩ Jeff không thường xuyên như thế này khi nhìn thấy khuôn mặt đang hoảng hốt của Liu.

Sau đó thì xe buýt vừa tới. Tiếng còi báo động vang lên và cảnh sát có mặt để kiểm tra nạn nhân. Có vẻ chúng không sao, còn Jeff và Liu đã bỏ chạy mất. Kể từ khi bố của Jane bị một cảnh sát bắt giam vì tội gây rối trật tự công cộng, gia đình của cô có ác cảm với cảnh sát.

Gia đình cô quyết định không quan tâm đến chuyện này và lên xe bắt đầu công việc.

Trên đường đến trường, bố mẹ cô nói với cô là họ không muốn cô nói chuyện với Jeff. Jane chỉ biết im lặng.

Tết đầu của Jane là vẽ. Lúc bấy giờ, dù Jane vẫn nhận ra màu sắc của các bức tranh nhưng khi cố gắng nhìn vào bất cứ thứ gì thì thứ đó dường như xám lại và không rõ ràng. Cô nghĩ đó là hình phạt khi cô đã làm lơ vụ việc hồi sáng.

Jane không nhìn thấy Jeff cho đến gần trưa. Lúc này trông anh ấy hoàn toàn bình thường như không có chuyện gì xảy ra. Lúc đầu Jane nghĩ Jeff đang cười giả tạo để che giấu tội lỗi mà mình đã gây ra. Tuy nhiên, cô nhận ra có vẻ Jeff đang cười thật. Nhưng không phải vì vui mừng được đến trường. Với tôi, đó là một nụ cười quái dị, đầy vẻ tàn bạo. Nó giống nụ cười của một kẻ điên. Cứ như vậy đến hết buổi học. Không ai trừ cô biết bản chất thật của Jeff là gì. Jeff là một con quái vật (xin lỗi anh Jeff nhưng câu chuyện viết vậy ^^).

Ngày hôm sau, mọi thứ vẫn bình thường như bao buổi sáng khác. Sau đó Jane thấy một chiếc xe cảnh sát đang đậu ở phía trước cửa ngôi nhà của Jeff. "Có vẻ như họ tóm được anh ta rồi" cô nghĩ.

Cô đã đoán trước được sự việc này. Không ai có thể thoát khỏi sự trừng phạt nhưng có vẻ cô đã sai. Cảnh sát thay vì bắt Jeff như cô mong đợi, Jane lại thấy người đang bị áp giải đi là Liu. Jane không hề nghĩ rằng Jeff đổ tội cho anh trai mình khi mà hắn chạy ra cản mọi người lại và gào lên"Không phải Liu! Là tôi! Tôi đã đánh họ" nhưng có vẻ vô ích. Cảnh sát không tin vào điều đó khi mà Liu đang cầm dao trên tay, họ bỏ qua Jeff và dẫn Liu lên xe.

Lúc đó Jane không thể nghe những gì mà Liu thì thầm nhưng chắc chắn đó không phải những gì Jeff muốn nghe. Một vài giây sau, cảnh sát lái xe đi cùng với Liu và Jeff thì gục bên cửa nhà cùng với mẹ. Một vài phút sau, cô ấy đã đi vào trong nhà và để lại Jeff bên ngoài. Mặc dù Jane không thể nghe thấy từ bên kia đường, nhưng cô có thể biết rằng.....Jeff đã khóc.

Ngày hôm sau, những tin đồn đã lan rộng. Mọi người bàn tán về Liu, khi biết Randy sẽ không đi học trong vài ngày, tất cả mọi người đều muốn tận hưởng thời gian đó càng nhiều càng tốt và rất nhiều câu chuyện nhảm nhí được nghĩ ra:

--Tôi nghe nói Liu đã chặt đứt cánh tay Trờ.

--Ho yeah! Tôi còn nghe nói đã đâm vào bụng Keith làm nó học cả máu.

--Chưa hết đâu. Nghe nói anh ta còn đâm Randy mạnh đến mức mũi hắn như lún vào trong.

Vân vân và vân vân....

Jeff không phản ứng gì với những lời đồn đó, cậu ta ngồi một mình và nhìn ra xa buồn bã. Jane đã viết một mảnh giấy nói với Jeff rằng cậu có một người bạn là cô, và cô sẵn sàng làm chứng tại phiên tòa về việc đã xảy ra hôm đó. Jane để mảnh giấy ở học bàn của Jeff và kí tên là"J" trước khi vào lớp, sau đó rời khỏi phòng. Khi Jane trở lại, Jeff đã vào bàn và mảnh giấy đã được đọc.

Thứ bảy họ không phải đến trường, trong khi cô ở nhà một mình còn bố mẹ cô đang tại nơi làm việc. Nhà hàng xóm đang có một bữa tiệc sinh nhật. Jane tiến lại mở cánh cửa sổ vì cô muốn có một ít gió trong phòng. Jane ngồi trên bàn học bài. Mặt quay qua cửa sổ, hướng về nhà nơi bọn trẻ đang vui đùa. Cô thấy Jeff đang chơi với bọn trẻ. Cậu chạy xung quanh, đội mũ cao bồi và cầm một khẩu súng đồ chơi. Trông rất hài hước, và cô đã cười.

--Có lẽ anh thật sự không xấu như tôi đã nghĩ. Jane thì thầm và tự thấy xấu hổ khi đã nghĩ ngờ Jeff. Khi Jane định đóng cửa sổ lại cho yên tĩnh để học thì chợt thấy Randy, Keith và Troy nhảy qua hàng rào, cùng bằng cái ván trượt của mình, chúng tiến lại gần Jeff. "Ko! Lại là bọn chúng" Jane vội bật tung cửa ra.

Cô không thể nghe cuộc nói chuyện giữa Randy và Jeff, chỉ thấy bọn trẻ con cứ không ngừng la hét. Sau đó Randy tiến lại gần Jeff và họ bắt đầu đánh nhau. Khi nghe Troy hét lên: "Đứng im không có đứa sẽ ăn đạn" (câu chuyện ghi sao thì mình chỉ ghi lại thôi chứ không biết gì hết nhá :3), Jane vội lấy điện thoại ra và bấm số 911. Jane không thể gọi vì điện thoại của cô không đủ pin. Jane nhìn ra ngoài cửa sổ một lần nữa và thấy Keith và Troy đang cầm súng. Cô không thể hô hoán lên vì nó sẽ gây nguy hiểm cho mọi người.

Jeff nhận một cú đá của Randy vào mặt, nhưng cậu cũng kịp chụp lấy chân hắn và xoay làm hắn ngã xuống. Jeff đứng lên và bình thần bỏ đi. Nhưng Troy nắm lấy cổ áo cậu và ném cậu vào trong nhà. Jane nghe tiếng cửa kính vỡ và cô biết rằng, bọn chúng muốn giết Jeff. "Dừng lại Randy!" Jane gào lên. Nhưng hắn không thể nghe thấy vì bọn trẻ đang khóc ré lên vì sợ.

Cô không thể bình chân được nữa, vậy nên cô chạy vào phòng ngủ của bố mẹ và tìm điện thoại của bố cô, hy vọng rằng bố cô để quên ở nhà, ông vẫn thường hay bỏ quên như vậy. Tim đập thình thịch trong lồng ngực, cô biết rằng nếu không có ai can thiệp kịp thời, cô thế sẽ có ai đó bị giết. Cuối cùng cô tìm thấy điện thoại trên đầu giường và cô vội vàng bấm các con số.

--911 xin nghe

--Tôi cần được giúp đỡ. Có một trường hợp khẩn cấp. Một nhóm người đang tấn công một người bạn của tôi. Họ có súng, xin các anh đến ngay lập tức.

--Được rồi! Bình tĩnh lại nào. Cho chúng tôi biết địa chỉ. Chúng tôi sẽ phái người tới ngay.

Jane đọc địa chỉ nhà cô và ngôi nhà bên cạnh cho người trực.

--Hãy nhanh lên. Cô giục

--Hãy yên tâm. Chúng tôi sẽ....-BANG BANG BANG!

Jane nghe thấy tiếng súng nổ từ ngôi nhà. Cô hét lên, quăng cả điện thoại. Chiếc điện thoại rớt xuống sàn nhà và vỡ tan. Sau đó Jane vội chạy về phòng và nhìn qua cửa sổ. Cô nhìn thấy lửa và mọi người đang la hét....cô cả tiếng của Jeff.

Lại có một đám lửa chạy ra khỏi nhà. Cô chạy xuống nhà, lấy bình chữa cháy ở dưới bếp và chạy ra ngoài. Jane vừa chạy qua vừa mở các khóa trên bình và sẽ dùng nó để dập tắt đám cháy. Nhưng khi cô nhìn thấy Jeff thì cô hoàn toàn bị đông băng.

Jeff đang nằm dưới cầu thang, người ngập trong lửa, người lớn thì quay xung quanh tìm cách dập còn bọn trẻ thì đang khóc. Cơ thể Jeff thì chuyển màu, một số chỗ màu hồng phớt, một vài chỗ đã cháy thành than nhưng nói chung thì đều chìm trong màu đỏ thẫm. Jane hét lên và ngất lịm đi khi nhìn thấy những điều này. Điều cuối cùng mà Jane còn nhớ là một vài người chạy về phía cô. Có người đỡ cô lên và có người vội lấy bình cứu hỏa.

Khi Jane tỉnh dậy, Jane thấy mình đang trong bệnh viện, mặc áo bệnh nhân. Một vài phút sau thì một y tá đến. Cô y tá có mái tóc dài màu nâu ẩn dưới mũ. Vẻ mặt của cô giống như không muốn có mặt ở đây. Cô hỏi y tá những gì đã xảy ra.

--Bạn được đưa vào đây cùng với một vài đứa trẻ khác. Bạn bị ngã và đã đập đầu vào bình chữa cháy. Cô y tá nói với vẻ khó chịu.

--Đập vào bình chữa cháy? Jane đưa tay lên chạm vào đầu. Giờ cô mới thấy đầu mình bị băng kín và có vết sưng lớn bằng quả cam. Sau đó cô chợt nhớ đến Jeff "Có một người bị bỏng. Anh ấy có ổn không cô?" Jane hỏi.

Cô y tá thờ dãi: "Nghe nói có hai người cũng được đưa vào đây cùng với cô. Họ bị bỏng rất nặng và tôi sẽ không cho cô gặp họ dù họ có là bạn trai của cô" Jane cảm thấy mặt nóng ran: "Anh ấy không phải bạn trai tôi, tôi chỉ thấy lo cho anh ta thôi. Làm sao tôi không lo khi nhìn thấy một người đang bị đốt sống trước mặt mình cơ chứ". Jane cố gắng giữ bình tĩnh nhưng giọng nói vẫn run lên.

--Bố mẹ cô đang ở ngoài. Cô có muốn gặp họ không?.

--Vâng! Tất nhiên!.

Cô y tá bước ra khỏi phòng và gọi bố mẹ Jane vào. Vào đến phòng, họ hỏi cô chuyện gì đã xảy ra, Jane kể với họ mọi việc, cuộc ẩu đả, tiếng súng,... Tất cả

--Mẹ đã biết Randy là người xấu rồi mà. Mẹ Jane nói.

--Thế mẹ có nghe tin gì về Jeff không?. Jane hỏi.

--Không. Chúng ta đã đến đây ngay khi nghe tin con bị nạn. Bố Jane nói.

--Nhưng ai đã bảo cho bố mẹ biết?

--Bệnh viện đã báo cho bố mẹ. Mẹ cô nói.

--Vâng, điều này thật kỳ lạ, làm sao có ai có thể nhận ra con với tình trạng như thế này chứ. Jane biết gia đình mình khá cách biệt với mọi người. Chợt một người đàn ông và một phụ nữ bước vào.

--Xin lỗi! Đây là phòng của Arkensaw Jane?. Người phụ nữ hỏi.

--Vâng. Mẹ Jane trả lời: "thế hai người là ai?"

--Tôi là Maraget và đây là Peter, chồng tôi. Cô ra hiệu cho người đàn ông bên cạnh: "chúng tôi là bố mẹ của Jeff"

Jane ngồi dậy trên giường.

--Tôi là Isabelle, đây là chồng tôi Greg và con gái của chúng tôi Jane. Mẹ Jane chỉ về phía cô.

--Vậy cháu là người đã mang bình cứu hỏa tới?. Bà Maraget hỏi.

--Vâng. Cô trả lời, xấu hổ: "Anh Jeff vẫn ổn chứ ạ?"

--Jeff vừa mới phẫu thuật vài giờ. Các bác sĩ nói nó sẽ ổn thôi.

Jane cảm thấy nhẹ nhõm: "Thật tốt quá" cô nói: "Thật ra cháu biết những gì đã xảy ra với Jeff và Liu vào ngày đầu tiên đến trường...". Sau đó Jane kể cho bố mẹ Jeff nghe những gì thực sự đã xảy ra giữa Jeff, Liu và nhóm của Randy vào ngày hôm đó.

--Chúng tôi chưa từng nghĩ Jeff lại mạnh và hung hăng đến thế này. Bố Jeff nói.

--Cháu sẵn sàng làm chứng cho Liu đã không đánh bất cứ ai và Jeff chỉ đánh Randy để tự vệ.

--Không cần đâu cháu. Mẹ Jeff nói: "Liu đã được thả ra khi những nhân chứng tại buổi tiệc kể lại rằng Randy đã thú nhận tất cả"

--Thế thì tốt. Jane lẩm bẩm.

--Chúng tôi chỉ đến đây để nói lời cảm ơn cháu vì cháu đã cố gắng giúp đỡ Jeff. Jane đã vuốt mái tóc của cháu và là tấm gương dũng cảm trong thế hệ trẻ. Jane đỏ mặt: "cháu đã làm gì đâu. Ai trong tình huống đó cũng sẽ làm như vậy thôi". Cô nhìn xuống: "cháu không phải là anh hùng".

--Vớ vẩn! Cháu là một anh hùng. Mẹ Jeff nói: "ít nhất chúng tôi có thể mời gia đình cháu qua dùng bữa tối khi Jeff xuất viện được chứ?".

--Thật vĩnh viễn cho chúng tôi. Mẹ Jane trả lời.

--Chúng tôi sẽ bảo với mọi người ngay khi Jeff xuất viện.

Cả hai bố mẹ Jane và Jeff chào nhau và nhanh chóng rời đi. Khoảng hai ngày sau thì Jane xuất viện. Trong thời gian đó Jane đã không liên lạc với Jeff và bố mẹ nhưng cô nghe nói rằng Liu đã được thả và vết thương của Jeff thì đã lành. Khi trở lại trường học thì Jane nhanh chóng trở thành trung tâm của sự chú ý. Vì cô là người duy nhất đã nhìn thấy sự việc diễn ra tại buổi tiệc. Tuy nhiên Jane chỉ kể mọi việc cho những người bạn của cô: Dani, Marcy và Erica. Jane không biết kể gì với họ, vì vậy Jane kể những gì cô trông thấy.

--Âm thanh như Jeff đang bị thông vậy à. Dani đùa. Cô có mái tóc đen xù như tổ quạ và đôi mắt xanh như đá sapphire. Cô thường là thủ lĩnh của nhóm.

--Nhưng ít nhất thì anh ta cũng đã chiến đấu với bọn chúng. Nghe nói tất cả bọn chúng đã phải nhập viện lại sau khi vừa mới ra viện mấy ngày. Erica cười khúc khích, cô luôn ăn mặc như thể cô đến từ những năm 80 hoặc đại loạn thế. Cô hay mặc áo dài tay, quần đùi ngắn và mang vớ màu cầu vồng, mái tóc lồi thoi và luôn đeo ba lô sau lưng.

--Anh ấy cũng đã kéo theo Jane đến bệnh viện, có lẽ Jane cũng muốn đánh bại anh ta. Marcy cười, cô là người nữ tính nhất trong nhóm của Jane. Marcy có mái tóc vàng và đôi mắt nâu, gần như cô lúc nào cũng mặc đồ màu hồng cho dù có là áo sơ mi, khăn quàng cổ hay mũ len đi chăng nữa và Marcy luôn luôn nghĩ ra những điều hóm hỉnh.

--Mình đã kể rồi mà. Mình đã chạy qua để cố gắng giúp Jeff vì một thứ gì đó trong mình thôi thúc. Jane lẩm bẩm.

--Hoặc có thể... Cậu muốn nhìn thấy tình yêu của mình lần cuối cùng trước khi anh ta ra đi. Marcy vừa nói vừa cười.

--Cái gì... Cái gì??? Jane nguyền rủa.

--Cậu không thể chối được đâu, cậu đã thích Jeff.

Các tế bào máu như dồn hết lên mặt Jane.

--Cái gì? Mình thật sự chỉ muốn giúp anh ta và đó là tất cả.

--Đừng nói dối nữa. Lần trước bọn này đã thấy cậu để lại lời nhắn trong ngăn bàn của Jeff, một tin nhắn tình yêu?

--Không! Không phải như thế. Tin nhắn đó chỉ là...

--Vậy là cậu thừa nhận mình đã viết tin nhắn đó.

--Ý cậu là gì?

--Mình đoán.... Marcy cười bí hiểm và chờ đợi phản ứng của Jane. Các cô gái khác thì cười to lên.

--Jane! Chúng mình chỉ đang đùa thôi mà. Marcy mỉm cười.

--Trông kia! Mặt cậu còn đỏ, hơn quả cà chua nữa. Erica tiếp lời.

--Thật đáng ghét. Jane xụ mặt.

--Thôi nào! Đừng nghiêm trọng vậy. Dani đặt một tay lên vai Jane: "chúng ta về lớp thôi."

Vài tuần đã trôi qua sau khi Jane xuất viện, mọi thứ vẫn ổn. Liu cũng bắt đầu có nhiều người bạn. Tất cả hoàn toàn bình thường và không có gì đặc biệt xảy ra. Sau đó, Liu đã dành một chút thời gian để kể cho Jane nghe mọi chuyện về Jeff.

--Xin lỗi! Tên bạn là Jane đúng không?. Jane quay lại và nhìn thấy Liu.

--Đúng, tôi là Jane. Còn bạn là Liu, anh trai của Jeff?

--Vâng, là tôi... Liu khá lúng túng: "Ừm...chuyện là...tôi muốn nói với bạn là Jeff đã tháo băng. Cậu ấy sắp xuất viện và ba mẹ tôi muốn mời bạn đến ăn tối cùng gia đình khi Jeff xuất viện"

--Được thôi, tôi rất sẵn lòng. Cảm ơn bạn. Jane nói.

Khi Liu chuẩn bị quay đi, Jane nói: "Nghe này, tôi có biết những gì bạn làm vì Jeff...điều đó thật sự rất đáng khâm phục."

--Tôi nghe nói bạn đã cố giúp Jeff với một bình chữa cháy. Điều này thật tuyệt đấy Jane. Liu đáp lại.

--Vâng! Cảm ơn. Nhờ mọi người xung quanh là nhiều, tôi nghĩ thế.

--Ừ...Có lẽ.

Jane nhìn theo Liu đi ra khỏi lớp cho đến khi có tiếng nói thì thào bên tai.

--Bạn đang ngoại tình à?.

Jane giật mình quay qua, là Marcy.

--Thật tệ khi người đó là anh của người yêu...Nhĩ?. Marcy cố làm ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

--Im. Jane hét lên và cào Marcy. Cô nàng thì cười ha hả. Jane mong rằng Liu không nghe thấy gì. Có lẽ anh ta không nghe thấy gì.

Hai ngày trôi qua cho đến khi có tiếng chuông điện thoại reo. Mẹ của Jane trả lời. Một vài phút sau, mẹ Jane ra nói với cô:"Jeff xuất viện hôm nay đấy con"

--Điều đó thật tốt. Jane ngược lên cười "chúng ta sắp được ăn tối miễn phí..."

Một vài giờ lại trôi qua cho tới khi Jane nghe thấy tiếng còi xe bên nhà hàng xóm. Jane nhìn ra và thấy chiếc xe của gia đình Jeff đang ở phía trước.

--Jeff đã về nhà? Cô nghĩ. Jane chạy ngay ra cửa để xem anh ta ra sao....Đó là một điều sai lầm!.

Sau khi bỏ Jeff bước ra khỏi xe. Rồi mẹ Jeff, rồi Liu. Jeff mới mở cửa bước ra ngoài. Jeff lúc này thật sự khác xa so với những gì Jane thấy lúc trước. Jeff có mái tóc đen dài đến vai và mái tóc đó bắt lại thành từng chùm, màu da thì trắng bệch theo đúng nghĩa và nụ cười đó....Nụ cười mà cô đã thấy khi Jeff đánh nhau với Randy, Keith và Troy.

Jeff bước xuống xe. Cậu nhìn thẳng vào Jane, nhìn thẳng vào mắt cô. Jane có thể cảm nhận được sự tàn bạo ghim vào đầu từ đôi mắt đó. Jeff nhìn Jane trong vài giây và nở nụ cười man dại. Nghiêng đầu qua một bên và quay qua đi vào nhà.

Jane hoàn toàn nín thở trước khi cửa nhà Jeff đóng sập lại, Jane bản thân trở vào nhà. Bố mẹ Jane hỏi chuyện gì ngoài đó.

--Á.....Á.....Á.....Á. Câu trả lời của Jane là một tiếng hét dài. Sau đó Jane ngất đi.

Khi Jane tỉnh dậy thì bên ngoài trời đã tối. Cô thì đang mặc một chiếc áo sơ mi dài. Jane lên tiếng gọi bố mẹ, nhưng không có tiếng trả lời. Họ không ở trong phòng ngủ, ngôi nhà trở nên im lìm như nhà ma. Jane đứng dậy và đi xuống cầu thang vào nhà bếp.

Bếp đang sáng đèn. Thật là bất bình thường. Bố mẹ của Jane luôn dặn cô việc tắt đèn khi ra khỏi phòng mà nay họ lại quên tắt bếp ư?

Jane chú ý đến bàn ăn, cô thấy một mảnh giấy trên đó. Jane nhặt nó lên.

Có dòng chữ nguệch ngoạc trên mảnh giấy:"Bạn chưa ăn tối đúng không? Đừng sợ, những người bạn của bạn đang ở cùng tôi".

Cô bắt đầu cảm thấy ớn lạnh, người cô run lên đánh rơi cả mảnh giấy. Jane bước ra phòng khách và nhìn qua cửa sổ...Có ánh đèn bên nhà Jeff. Jane nghĩ mình nên qua đó hỏi nhưng thật sự thì cô vẫn còn đang hãi vì hình ảnh hồi chiều.

Sau cửa sổ nhà Jeff có bóng người. Jane lắc đầu và nhìn lại lần nữa. Đó là Jeff. Cô thấy cậu ấy đang đứng đó, dựa vào tường và nhìn chăm chăm vào cô với một con dao trên tay. Jeff cửa nó vào cửa kính.

"Đâm, đâm, đâm"

Jeff nở một nụ cười.

"Đâm, đâm, đâm"

Jane bắt đầu run lên dữ dội. Cô bước lùi lại, mắt không rời khỏi Jeff. Sau đó Jane quay lại và bỏ chạy vào nhà bếp. Jane đảo mắt nhìn xung quanh, giờ cô mới nhận ra ngoài cửa sổ có một vệt màu đỏ. Jane quay lại và nhìn vào nhà bếp, mọi thứ vẫn giữ nguyên như cũ. Jane túm lấy một con dao và nắm thật chặt, sau đó cô tìm điện thoại và cố gắng gọi 911.

Tuy nhiên đường dây điện thoại không gọi được, cô nghĩ về điện thoại của bố trên lầu. Jane không muốn đi lên cầu thang để tìm nó vì cô không muốndang tìm nó thì bị đâm từ sau lưng và nếu như cô gọi được cảnh sát hoặc nhờ được một ai đó giúp đỡ. Jeff có thể giết chết những người hấn đang giam cầm. Vì vậy chỉ có một sự lựa chọn. Đi chiến đấu với Jeff một mình.

Jane nắm chặt con dao và bước ra cửa. Mang giày vào và đi ra ngoài. Tay cô vẫn nán lại trên nắm cửa như không muốn bước ra, nhưng Jane biết những gì mình đang làm. Cô buông tay ra và đi qua nhà Jeff. Gió thì đang thổi se lạnh, đường phố vắng tanh và tiếng quạ thì đang réo đầu đó. Jane bắt đầu đi chậm lại, đầu gối cô bắt đầu run lên, lòng bàn tay đỏ mớ hôi và cô bắt đầu thở nhanh. Jane đang đứng trước nhà Jeff và thở hổn hển. Jane nhìn chăm chăm vào vào cánh cửa mà không biết cái gì đang chờ đợi mình trong đó. Như có ai đó điều khiển, bàn tay Jane đặt lên nắm cửa và xoay.

Jane đứng ở cửa với một con dao trên tay, và đã mở hé cánh cửa, Jane sợ hãi đến nhắm tịt mắt lại cho đến khi nghe một giọng nói:

--"Đã đến đây à? Ngoan lắm, ta rất vui vì bạn đã đến, người bạn tốt" Jane mở mắt ra và hét lên.

Là Jeff, đôi mắt hấn ta tròn xoe, rất lớn và không chớp, còn nụ cười thì ngoắt đến tận mang tai và đỏ như máu. Jeff đã rạch một nụ cười lên miệng mình, quần áo của cậu thì đầy máu. Jane sợ hãi và....ngất đi.

Khi Jane tỉnh dậy, cô thấy mình đang ngồi trong phòng ăn nhà Jeff và con dao của cô không còn. Khi Jane nhìn lên, tường chừng cô không thể hét lên nữa vì con sợ hãi đã đến tột độ. Trước mặt Jane, trên những cái ghế khác. Đó là bố mẹ của cô, bố mẹ của Jeff, có cả Liu và cả những người bạn của cô nữa. Tất cả họ đều chết (riêng Liu thì không chắc nha ---...---). Họ bị khắc lên mặt nụ cười giống với nụ cười của Jeff và khoét một lỗ ngay ngực. Không khí cô đặc, mùi khó chịu không thể diễn tả. Đó là mùi của cái chết.

Jane đã cố gắng hét lên, nhưng miệng đã bị dán bởi băng dính và tay thì đang bị trói sau ghế. Jane nhìn xung quanh căn phòng cố tìm một lối thoát nhưng tất cả đều tối đen, cô à khóc trước khung cảnh và mùi hôi thối nồng nặc.

--"Xem ai vẫn còn khóc được đây này". Jane quay lại và nhìn bên cạnh. Sau lưng cô là Jeff. Jane cố gắng hét lên nhưng không thể, Jeff tiến tới và đặt con dao phay bên cô Jane.

--"Suýtttttt.....Nghe thấy gì không?...Thật bất lịch sự khi hét vào mặt bạn bè như thế này". Jeff nói. Jeff le lưỡi ra và bắt đầu liếm khắp khuôn mặt Jane với nụ cười man rợ. Cô rùng mình, người cô rúm lại và quay mặt đi né tránh. Jeff nắm lấy tóc Jane quay mặt cô lại và buộc cô phải nhìn cảnh đang diễn ra tại bàn.

--"Nào, bây giờ...bạn không được thô lỗ như thế chứ...bạn đang xúc phạm mọi người khi không nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của họ đây".

Jane chỉ dám hé mắt ra nhìn, nhìn tất cả mọi người với khuôn mặt được khắc một nụ cười và ngực vẫn còn chảy máu tươi. Những giọt nước mắt tiếp tục lăn dài và cô bắt đầu khóc nức nở.

--"Awww...có chuyện gì vậy?" Jeff rít lên khe khẽ:"Bạn thấy buồn à? Khi mà bạn không đẹp được như họ?". Jane ngược nhìn cậu, cố gắng để hiểu những gì Jeff đang nói nhưng Jane nhanh chóng quay đi khi thấy khuôn mặt đó và nhìn trở lại bàn.

--"Đừng lo lắng, ta sẽ làm cho bạn được đẹp như họ, sao? Bạn muốn nói gì không?". Jeff thì thầm.

Sau đó Jeff để con dao lên mũi Jane, lướt nhẹ xuống và cắt đứt lớp băng keo dán miệng. Jane nhò cái khăn bị chèn trong miệng ra, mắt nhìn chằm chằm vào Jeff, Jeff nghiêng đầu qua một bên và nhìn chằm chằm lại cô. Jane lại né tránh.

--"Go fuck yourself" Jane lăm bắm. Cô lại quay mặt lại:"Tôi từ chối".

Jeff bỗng phá lên cười, hất chỉ vào mặt Jane:"bạn...thậm chí còn thú vị hơn ta nghĩ".

Jeff tiến lại gần cô hơn. Jane quay mặt đi, cảm thấy hơi thở của Jeff đang phả lên mặt mình:"Là một người bạn tốt" Jeff bắt đầu nói:"Ta sẽ cho cô một ân huệ".

Jane cảm thấy Jeff đi ra sau cô. Khi cô nhìn lại thì Jeff đã bước ra khỏi phòng. Jane ngoái lại nhìn lên bàn ăn một lần nữa. Và những giọt nước mắt lại bắt đầu rơi. Cha mẹ cô, hàng xóm cô và những người bạn của cô nữa..Chỉ vài giờ trước họ vẫn còn sống, còn vui đùa. Jane vẫn khóc, cho đến khi Jeff trở lại:"Đừng khóc". Jeff nói:"Mọi thứ sẽ kết thúc, sớm thôi".

Jane nhìn xuống bàn tay Jeff và thấy Jeff đang cầm một ly thuốc tẩy và có khói bốc lên từ đó. Mắt cô mở to và ngược lên nhìn Jeff.

--"Ta không có alcohol, nên phải lấy thuốc tẩy thay thế, nhưng dù sao nó vẫn cháy tốt". Jeff nói. Sau đó Jeff bắt đầu đi vòng quanh Jane và vẩy thuốc tẩy lên khắp người cô:"Thật thú vị phải không Jane? Đừng vội vàng. Ta đang trở thành lính cứu hỏa".

Sau đó Jeff cầm bật lửa lên.

.

.

Rồi bật lửa.

.

.

.

Ném về phía Jane.

.

.

.

Những ngọn lửa bùng cháy dữ dội ngay sau khi chất tẩy bắt được lửa. Jane hét lên lớn nhất có thể, sự đau đớn là không chịu đựng nổi, cô còn có thể cảm thấy xác thịt đang tan chảy; máu trong tĩnh mạch đông lại; xương bắt đầu cháy thành than và giòn.

Trước khi Jane ngất đi Jane có nghe tiếng cười của Jeff:"Hẹn gặp lại, bạn của tôi. Ta hy vọng lần sau bạn sẽ trở nên xinh đẹp...như ta bây giờ...Ahahaha"

Sau đó mọi thứ tối đen đi.

.

.

.

.

.

.

Khi Jane tỉnh dậy thì cô đang nằm trong bệnh viện, băng bó từ đầu đến chân, máy móc thì được đặt xung quanh. Cô có cảm giác căn phòng quay cuồng và tiếng thở, tiếng tim đập văng vẳng bên tai.

Jane nhìn xung quanh và thấy không có ai. Cô rên rỉ vì đau đớn. Khắp người cô, tất cả đều đã bị tổn thương. Một vài phút sau thì một y tá chạy đến.

--"Jane, có nghe thấy tôi nói không?"

Jane nhìn về phía cô y tá. Jane cảm thấy căn phòng bắt đầu quay cuồng nhiều hơn.

--"Jane, tôi là y tá, Jackie. Tôi không biết phải nói thế nào, nhưng gia đình bạn đã chết sau trận hỏa hoạn. Tôi xin lỗi". Những giọt nước mắt lại rơi, Jane khóc nức nở.

--"Không, bạn không được khóc, bạn sẽ không thờ được nếu bạn khóc" Jackie kêu lên nhưng Jane vẫn khóc.

--"Jane, tôi sẽ lấy cho bạn một thứ để bạn bình tâm trở lại"

Jane cảm thấy có một cái gì đó chạy vào máu mình. Sau đó cô ngủ thiếp đi một lần nữa.

.
.
.
.
.

Lần này khi tỉnh dậy, Jane cảm thấy người mình nhẹ hơn, cả cơ thể không còn băng bó như trước nữa. Cô nhìn quanh và thấy căn phòng đầy hoa. Một số còn tươi và một số đã héo. Jane cố gắng bước đi ra cửa nhưng một y tá đến và đưa cô trở lại giường.

--"Nào Jane, bạn đã ngủ trong một quãng thời gian rồi."

Jane cố gắng nói chuyện, cô nghe thấy giọng nói của mình trở nên trầm và thô:

--"Làm thế nào tôi đã ngủ? Tôi đã ngủ trong bao lâu?".

--"Gần hai tuần. Bạn được gây mê để chữa trị các vết thương, và đây là lần đầu tiên bạn tỉnh dậy". Cô y tá trả lời.

--"Hãy lấy cho tôi một tấm gương". Jane nói.

--"Jane, tôi không nghĩ đó là việc....."

--"Lấy cho tôi một tấm gương"

Jackie thờ dãi, lấy ra tấm gương và đặt vào tay Jane.

Khi Jane nhìn vào gương, lập tức cô buông tay ra làm tấm gương rơi xuống nền, vỡ tan tành. Và trong những mảnh gương vẫn phản chiếu lại hình ảnh của cô lúc này. Da Jane đã chuyển sang màu nâu, không còn sợi tóc nào trên đầu, mí mắt thì chảy xệ xuống. Jane nghĩ:"Trông tôi thật xấu xí. Cứ như là Jeff vậy. Đúng vậy, xấu như Jeff."

Nhớ đến Jeff, những kí ức lại ủa đến. Jane bắt đầu khóc một cách khó khăn, Jackie ôm lấy cô và vuốt lưng an ủi. Còn Jane, ở đỉnh điểm của sự thôn thức đã rất ngạc nhiên khi thấy cô y tá không hề sợ hãi. Jane chỉ biết khóc.

.

Chợt có ai gõ cửa

Cộc *Cộc* *Cộc*

--"Xin lỗi, có một gói hàng được gửi cho cô Arkensaw?". Tiếng nói vang lên.

--"Tôi sẽ nhận chúng thay cô" Jackie đứng dậy và đi đến cửa. Jane không muốn người giao hàng nhìn thấy mặt mình nên cô quay lưng lại và nhìn vào tường.

--"Có người gửi quà cho bạn". Jackie lên tiếng."Ai đó chắc chắn là rất quan tâm đến bạn, Jane. Chính người này cũng đã gửi hoa đến cho bạn hằng ngày".

Jane nhìn lại. Jackie đang cầm một gói quà màu hồng được buộc một chuỗi ruy băng màu nâu. Jane đưa tay lên và đón lấy nó, cô biết có điều gì đó sai sai ở trong đây.

--"Xin lỗi nhưng cô có thể lấy cho tôi một chút gì đó để ăn không?" Jane hỏi bằng vẻ mặt giả vờ tươi tỉnh nhất có thể.

--"Tất nhiên, tôi sẽ lấy cho bạn một ít súp". Jackie mỉm cười đáp lại, sau đó rời khỏi phòng.

Tay Jane run lên khi cô nắm lấy chuỗi ruy băng và kéo nó. Giấy gói nhẹ nhàng bung ra và Jane nhìn thấy một cái gì đó, một cái gì đó khiến cho máu cô như đóng băng. Đó là một chiếc mặt nạ màu trắng với khoang màu đen xung quang mắt và một nụ cười đen rất nữ tính. Nó cũng có đăng ten màu đen bao gồm các hốc mắt của mặt nạ. Do đó, mặc dù một người nào đó không thể nhìn thấy đôi mắt của cô nhưng cô có thể nhìn thấy chúng. Ngoài ra còn có một áo đầm đen dài với cổ rùa, găng tay đen và một bộ tóc giả màu đen với những lọn tóc xoắn rất đẹp. Cùng với những thứ đó là bó hoa hồng đen với một con dao sắc. Trên mặt nạ có đính kèm theo một mảnh giấy:

"Jane, tôi xin lỗi. Tôi đã sai lầm khi cố gắng để làm cho bạn đẹp hơn. Vì vậy, tôi gửi cho bạn chiếc mặt nạ mà sẽ giúp bạn che mặt đến khi bạn có vẻ đẹp tốt hơn. Ngoài ra bạn để quên con dao của bạn bên nhà tôi, tôi nghĩ rằng bạn muốn có nó.

-Jeff"

Khi Jackie trở lại thì hộp quà đã được giấu dưới gầm giường. Jane nói với Jackie tất cả trong hộp chỉ là những bông hoa.

Jackie rất bức bối khi có người rồi hỏi đến vậy, vì vậy cô đã ném chúng đi. Jane nghĩ rằng cô phải cảm ơn Jackie.

.

.

Đêm đó, khi mọi người trong bệnh viện đã ngủ hoặc đã đi về nhà. Jane lên ra, cô đã phải mặc chiếc áo đỏ và cô tìm thấy một đôi giày bên ngoài hàng lang, có lẽ một y tá bất cẩn đã để quên nó. Jane đội bộ tóc giả lên để không ai có thể nhận ra.

.

.

Khi ra khỏi bệnh viện thì Jane cảm đầu chạy. Cô không biết nơi cô đang tới, thậm chí cô còn không quan tâm.

Khi Jane dừng bước thì cô đang ở trước một nghĩa trang. Jane đi vào trong và tìm thấy hai ngôi mộ: Isabelle Arkensaw và Gregory Arkensaw. Jane ngồi xuống trước những ngôi mộ và khóc một lần nữa.

Khi Jane ngồi dậy thì mặt trời đã lên. Cô lấy chiếc mặt nạ ra và đeo nó vào. Sau đó, cô cầm dao lên và giữ chặt nó như cô đã làm lúc trước. Từ đó, cô đã tự nhủ rằng cô sẽ giết Jeff để trả thù. Jane cứu những người sẽ thành nạn nhân của Jeff bằng cách giết họ trước khi họ bị Jeff giết.

Time skip

Jane đang theo dõi Jeff ở trong khu rừng thì...Đột nhiên một "sinh vật lạ" không mặt xuất hiện trước mặt Jane và nói:

- "Xin chào, tên của tôi là Slenderman. Còn bạn?".

Jane rất sững sờ khi thấy Slender.

.

.

.

hết

Tất cả đều nhìn về phía Jane...Bỗng Jane lấy tay giựt nhẹ tóc mình:

- "Chuyện xảy ra lâu rồi nên đây là tóc thật nhé, còn bộ tóc giả tôi vứt rồi"

- "Tiền của mình mua cho cổ mà cổ lại vứt đi.." Jeff than với về mặt đau khổ.

- "A...nhớ cổ quááá". Bỗng dung Toby than.

- "Cổ??" Taka hỏi.

- "Nhớ tình yêu ý mà" E.J nói.

- "Háá?" Taka ngạc nhiên: "Ài?"

- "Clockwork đó"

- "Clockwork?"

- "Cậu không biết Clocky à?"

- "Là ai?"

- "Người mà cậu gặp hôm nhóm cắm trại ý"

- "Là cổ á!?"

- "Ừ"

Một nơi ngẫu nhiên trong khu rừng

Seiki ngồi tựa vào một thân cây nghỉ ngơi. Cô vén một chút tóc ở bên trái qua phía sau tai, để lộ một phần con mắt bên trái của cô.

Điều kì lạ, con mắt bên trái của cô, thay vì con mắt xanh lá như mắt bên phải thì lại là chiếc đồng hồ.

Cô tháo khẩu trang ra để cái miệng bị rạch thành một nụ cười nhưng đã được khâu lại.

Cô ngồi đó, thư giãn.

.

.

Bỗng một quả hạch rơi trúng đầu cô.

- "Ui da" Cô xoa đầu, cảm quả hạch lên. Đằng trước cô là một chú sóc con. Cô cười nhẹ rồi đưa quả hạch cho chú sóc con, chú sóc liền lấy quả hạch rồi gặm quả hạch trước mặt

cô. Seiki không rời mắt khỏi chú sóc được. Được một lúc thì chú sóc mang theo quả hạch chạy tới chỗ gia đình mình.

Nụ cười của cô tắt lịm và mắt của cô mang vẻ buồn bã khi cô thấy gia đình của chú sóc con quần quýt bên nhau.

Bỗng nhiên một hình ảnh xuất hiện trong đầu của cô.

.

- "Mày mà ở trong cái nhà này thì đừng để tao nhìn thấy bản mặt của mày nghe chưa!!?" Tiếng của một người đàn ông đang đánh đập một cô gái khoảng 14 tuổi, tóc nâu dài xõa ngang vai có đôi mắt màu nâu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sê Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ngoài Lễ: Five Nights At Freedys (Night 1)

Đây là một chương ngoài lễ truyện của mình nên chương này không hề liên quan tới truyện của mình đâu (^.^)

>>Have fun<<

NGOÀI LỄ: FIVE NIGHTS AT FREEDY'S (NIGHT 1)

Một ngày bình thường ở biệt thự Slendy

cửa mở "mọi người ơi" Jeff từ chỗ cánh cửa đi vào nói.

- "Gi Jeff?" E.J nói khi đang ăn thận, Toby ăn bánh quế, Hoodie với Masky thì ăn bánh phô mai. Anne thì đang chơi game với Ben.

- "Tôi nghe là có tiệm pizza mới mở đang tuyển người gác đêm, và tôi đã được tuyển vào!"

Vâng, Jeff kiếm việc làm vì cậu đang kẹt tiền (^▽^)

- "Ừm...tiệm nào thế?" E.J hỏi tiếp.

- "Tiệm này được gọi là Pizzeria Freedy Fazbear's, họ còn nói tôi được rủ theo bạn đi nữa" Jeff trả lời.

- "Thế cậu muốn mời ai?" Anne hỏi.

- "E.J, Ben, Toby, và tất nhiên cả cậu" Jeff nói "chúng ta làm việc từ 12 giờ đêm tới 6 giờ sáng"

- "C-Chúng ta phải làm việc bao lâu?" Toby hỏi

- "Toby, cậu bị lại rồi à?" Anne quay sang Toby hỏi

- "Ừ-Ừ, c-chắc vậy" Toby trả lời (đó là lý do cậu bị gọi là Ticci Toby $\neg (\neg \nabla \neg) \neg$)

- "Chỉ năm đêm thôi" Jeff trả lời.

"Ồ..." Toby, Anne, E.J với Ben đồng thanh trả lời. Sau đó là một không gian tĩnh lặng.

12 giờ đêm

- "Cuối cùng cũng ở đây" Jeff nói, trước mặt họ là tiệm Pizzeria Freedy Fazbear's.

- "Mọi người có mang theo cái gì không?" Jeff hỏi: "Ta mang theo dao".

- "Tôi chả mang gì cả...tôi có sức mạnh lửa và điện từ rồi" Ben trả lời.

- "Tôi mang theo dao phẫu thuật" E.J nói.

- "Mình mang dao găm và súng" Anne nói.

- "Toby m-mang bánh quế!!.....và c-cà ri" Toby nói

- "Ta đi vào thôi" Jeff nói rồi cả bọn mở cửa đi vào.

- "Wao..!" Anne thốt lên khi đi vào trong. Freedy, Bonnie với Chica đứng ở trên sân khấu và Foxy trong hang hải tặc ở một góc.

- "Bị...hông" Anne đọc cái bảng ở phía trước Foxy.

- "Nè, ta nên tới khu canh gác trước đi" E.J nói.

- "Y-Y hay đ-đó E.J, t-ta đi t-thôi" Toby nói.

12 giờ 5 phút

Cả bọn giờ đang trong phòng canh gác

- "Chúng ta có camera an ninh nè" Ben nói.

- "Còn máy tính thì bị hỏng rồi" Anne nói tiếp.

- "S-sao lại c-có 2 cánh c-cửa sắt t-thế?" Toby hỏi.

- "Tôi không biết" Jeff trả lời.

reng *reng*

- "Ai nhắc cái điện thoại chết tiệt lên đi" *reng* *reng* Jeff nói.

E.J bật loa ngoài

- "Xin chào và chào mừng tới Pizzeria Freedy Fazbear" giọng của một người đàn ông trên điện thoại: "Tôi muốn nói với các bạn vài điều là: những con amatrionics này rất thích đi lung tung và có thể đi tới chỗ của bạn..."

- "Gi, h-hà??" Anne nói với vẻ bất ngờ.

- "...Vậy nên hai cánh cửa sắt đó sẽ ngăn chúng đi vào..."

- "Ra là vậy..." E.J lẩm bẩm

- "...vậy thôi, tôi gọi để thông báo cho các bạn nhiều đó...À mà, coi chừng con bị hỏng và nguồn năng lượng nhé".

tút *tút*

Sau đó là 1 khoảng không gian im lặng.

- "V-vậy...." Toby nói.

- "Chắc họ gọi để hù ta thôi ấy mà..." Anne nói lo lắng.

- "Ch-chắc vậy nhĩ...?" Ben nói.

- "Ai muốn đi thăm quan nơi này không?" Jeff hỏi.

- "Ừ, đi thôi" cả bọn đồng tình.

1 giờ sáng

cả bọn quay lại phòng

- "N-Nơi này c-cũng không t-tôi n-nhĩ?" Toby nói.

Anne nhìn vào camera

- "M-Mọi người nhìn kia, c-con thỏ đầu mất r-rồi?" cô chỉ tay vào camera, chỗ Bonnie với mắt mở to vẻ bất ngờ.

- "H-Hà?!!!" mọi người nhìn vào và không thấy Bonnie đâu.

Jeff bắt đầu kiểm tra các camera nhưng không thấy đâu: "Con thỏ xanh lè đó đâu rồi?!" Jeff nói với vẻ bất ngờ và một chút sợ hãi.

Anne nhìn qua cửa sổ bên phải và hét lên khi thấy Bonnie đứng đó nhìn chằm chằm vào họ "AAAAAA!!!"

- "Ai đó đóng cửa bên phải nhanh lên!" Jeff nói to.

Ben chạy ra và bấm vào nút màu đỏ *cạch*

- "phù!" cả bọn một phen hú tùm.

- "Mà khoan...Jeff kiểm tra camera lại" Anne nói.

Jeff quay lại camera và nói: "c-con g-gà, biến mất rồi..."

- "Há?!!!" Ben, Anne, Toby và E.J đồng thanh khi Jeff kiểm tra camera tìm Chica.

- "Con gà ở trong nhà bếp, con thỏ đang ở hàng lang bên ngoài" Jeff nói.

- "Vậy tôi mở cửa được rồi à?" Ben hỏi.

- "Ừ, mở đi" Jeff nói.

3 giờ sáng *89%*

-*Đạch! Con gấu biến mất rồi!" Jeff nói.

- "Được rồi, giờ ta sẽ chia công" Jeff nói "Tôi xem camera, Ben gác cửa phải, E.J gác cửa trái, Anne quan sát còn Toby thì chuẩn bị cho tình huống xấu nhất"

- "Ừ" Ben, Toby, Anne với E.J đồng tình.

Téng Téng Téng...

- "Goddamnit Smiley!" Jeff lấy cây bút ở bàn và ném về phía máy quay "Đừng giỡn nữa".

- "Rồi, rồi, tui xin lỗi" Dr.Smiley nói "quay tiếp".

quay lại

- "S**t! Ben! Đóng cửa nhanh!" Jeff ra lệnh *trên camera là Chica ở hàng lang bên phải*

cách *rầm* Ben đập tay vào nút bấm màu đỏ.

- "Con gấu đâu rồi?" Jeff nói khi cậu kiểm tra camera chỉ thấy Chica ở hàng lang bên phải và Bonnie trong nhà vệ sinh "Khoan, con thỏ làm gì ở đó vậy?" nhưng cậu không thấy Freedy đâu.

- "E.J! Đóng cửa lại!" Anne nói khi thấy Freedy đứng ngay cửa sổ.

- "Cái-Wahh!" E.J nhìn qua cửa sổ rồi hét lên *cách* *rầm* E.J nhanh chóng bấm nút màu đỏ.

5 giờ sáng *56%*

- "5 giờ s-sáng rồi!" Toby nói.

- "Khoan, không phải người trên điện thoại nói gì đó về con bị hỏng à?" Anne nói.

Sau đó là một không gian im lặng.

Jeff bắt đầu kiểm tra camera

- "Holy S**t! Con cáo đâu rồi?!!" Jeff hét lên.

- "Hà?!!" Những người còn lại nói to.

Bỗng nhiên Foxy đứng ở cửa bên trái từ bao giờ

- "Hửm?" E.J ngó qua cửa bên trái.

Foxy và E.J nhìn nhau

một lúc sau

cách *rầm* E.J bấm vào nút màu đỏ khi đang nhìn vào Foxy.

Tiếng Foxy cào cửa

- "Wahh!!" cả bọn hét.

- "Không có ai ở nhà đâu, khoảng hai năm sau hẵng quay lại!" E.J nói to.

tiếng cào cửa ngừng

- "Nó tin thật à?!!" Jeff nói với giọng bất ngờ.

- "Wao! Bọn này ngốc thật!" Anne nói.

6 giờ sáng

- "Cuối cùng cũng 6 giờ sáng" Jeff cười (rạch miệng cười mà không cười được mới lạ)

- "Ta sống rồi!!" Toby nói to trong vui vẻ

- "Cuối cùng!" Ben nói với vẻ vui mừng

- "Ra khỏi đây thôi" Anne nói.

Cả bọn quay lại biệt thự của Slendy

Và cả bọn đều sống sót.

.

.

.

.

.

- "Đừng mừng vội, còn 4 đêm nữa" Smiley nói.

- "Smiley! Đừng vụt tắt niềm vui của người khác" Anne nhảy ra chém Smiley.

- "Dammit Smiley! Đừng nhắc lại chứ!" Jeff nhào ra chém Smiley.

- "Tui nói sự thật thôi mà! Ai cứu với!" Smiley né nhát chém của hai người và cầu cứu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sê Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ngoài Lề: Five Nights At Freedys (Nights 2)

WOW! Trên hai ngàn lượt xem! Cảm ơn các bạn (^.^) You are the best O($\geq \nabla \leq$)O!

>~Have fun~<

NGOÀI LỀ: FIVE NIGHTS AT FREEDY'S (NIGHTS 2)

- "Thật sự thì..." Jeff khoanh tay và nheo mắt "...Sao ta lại quay lại chỗ này?" Jeff nói với Ben, Anne, E.J và Toby và bọn họ tất nhiên đang trong phòng canh gác.

- "Vl...Ta cần hoàn thành công việc" Anne nói

- "Ta có thể bỏ việc này rồi tìm công việc khác mà!" Jeff cãi.

Một cục mạch gần nổ trên đầu Anne. Cô túm cổ áo của Jeff: "Nam tử hán thì phải hoàn thành công việc của mình đi chứ" cô lắc Jeff như lắc thú nhồi bông "Con trai mà lại sợ mấy cái thứ này à? Hoàn thành công việc còn lấy tiền mua quà cho Sally nữa chứ! Sắp tới gần sinh nhật của con bé rồi đó" Anne lắc Jeff mạnh hơn và mọc răng nanh "Không phải Jeff kiếm việc là vì quà sinh nhật cho bé Sally hả??!!"

Sau đó cô buông Jeff ra, Jeff ngạc nhiên khi Anne biết kế hoạch của anh.

12 giờ sáng

- "Tới giờ rồi..." E.J nói.

- "Chuẩn bị tinh thần thôi" Toby nói rồi mọi người về chỗ của họ.

12 giờ 15 phút

- "Mọi thứ vẫn ổn" Ben nói khi cậu đang nhìn ra cửa sổ bên phải.

- "Bên này cũng vậy" E.J nói khi cậu cũng làm giống Ben.

- "What the..." Jeff kiểm tra camera nói.

- "Gi thế Jeff?" Anne hỏi.

- "Có con mới..."

- "Hà?" Anne nói bất ngờ

- "Thật đấy, ra đây mà nhìn" Jeff xích qua một bên để cô nhìn thấy.

- "WTF!?, con mới nữa à?" Anne nhìn vào camera thấy một con giống một cậu bé cầm bóng bay.

- "Mong nó không như mấy con kia..."

Reng *Reng* Toby vừa nói xong thì điện thoại đổ chuông.

Anne bật loa ngoài

- "Xin chào và chào mừng tới Pizzeria Freedy Fazbear's..." người đàn ông trên điện thoại nói và ở phía sau Toby gỡ khẩu trang xuống và lấy nước uống.

- "Tôi gọi để nói chúc mừng các bạn đã sống sót đêm đầu tiên..."

- "Vâng, chúng tôi đã sống sót" cả lũ đều đồng thanh nói.

- "...Và cho mấy bạn biết điều này, là Balloon Boy cũng thích chạy lung tung như các Amatrionics khác..."

- "Ra nó tên là Balloon Boy" Anne nói.

- "Con Balloon Boy này có thể tháo pin của các đồ vật nên hãy cẩn thận..." Toby ở phía sau phun nước vào mặt EJ khi nghe B.B có thể tháo pin.

- "Says.... What!!!" Cả lũ hét lên (tần số có thể khiến bọn amaytronics bên ngoài gần điếc tai)

- "Và tôi cũng đã thay đám cũ thành đồ chơi mới rồi..." người đàn ông trên điện thoại suốt thùng màng nhĩ nói tiếp.

- "Thảo nào mà chúng nhìn khác" Jeff lăm bắm nhìn vào camera.

- "Tạm biệt và chúc các bạn may mắn" *tút* *tút* *tút*.

- "Toby?" EJ nói khi tháo mặt nạ xuống, lấy khăn lau.

- "Hả?" Toby quay sang EJ.

- "Lần nữa là coi chừng thận của cậu đấy" EJ nhẹ nhàng đeo mặt nạ vào.

Một cảm giác lạnh sống lưng ập tới Toby.

- "Mọi người, quay lại làm việc thôi, con gà biến mất rồi" Jeff nói.

- "Con gà đó đang ở trong lỗ thông hơi bên tôi này" Ben nói khi nhìn vào Chica.

- "Vậy thì đóng cửa vào chứ đứng đó làm gì?" Anne vừa nói vừa chạy tới bấm nút màu đỏ.

- "Mọi người! Lại đây!" Toby nói khi mở cái rương trong góc trái.

- "Hả?" Ben nói rồi cả lũ đi tới Toby.

- "Nhìn vào bên trong nè!" Toby nói rồi cả bọn nhìn vào.

- "Woaa!!" Cả bọn nhìn vào rương thấy 5 cái đầu giả.

- "Cái gì đây?" EJ hỏi.

- "Cái này để làm gì? Jeff cầm đầu Freedy lên nói.

- "Ồ kia! Mảnh giấy" Anne rút mảnh giấy ra từ mũ Freedy rồi mở ra đọc.

- "Những cái đầu này sẽ giúp các cậu khỏi Amatrionics khi B.B tháo cục pin, nhưng mặt nạ này không có tác dụng với B.B, Spring trap, Foxy và Marionette nên hãy cẩn thận....Spring trap và Marionette sau này cũng sẽ ở đây nên tôi báo trước.

Chúc may mắn" Anne đọc chữ trên mảnh giấy.

- "Hừm..." Jeff nói rồi mọi người lấy đầu giả.

- "Tôi lấy cái này" Jeff nói khi chọn đầu Freedy.

- "Minh sẽ chọn cái này" Anne nói khi cô lấy đầu Chica khỏi rương.

- "Toby sẽ là con này" Toby lôi ra đầu Foxy.

- "Thế tôi lấy cái này" EJ cầm đầu Bonnie.

- "Cái cuối cùng của tôi" Ben nói khi cậu lấy đầu Golden Freedy.

- "Được rồi! Vào việc thôi" Anne nói.

2 giờ sáng *87%*

- "Oh my Zalgo!" Ben nói khi vừa mở cửa ra là thấy Bonnie đứng ngay trước cửa.

- "Đóng cửa lại nhanh!!" Anne nói to.

Ben bấm vào nút màu đỏ.

- "Phù". Ben đưa tay lên vuốt trán.

3 giờ sáng *79%*

- "EJ! Ben! Đóng cửa!" Jeff nói to.

EJ đâm vào nút màu đỏ nhưng không hoạt động, Chica ở phía EJ.

Ben "spam" nút đỏ liên tục nhưng không hoạt động, Bonnie ở ngay bên Ben.

- "Cái cửa không hoạt động!!" EJ và Ben hét.

Cả bọn nghe thấy tiếng cười rồi nhìn vào lỗ thông hơi bên phải. B.B đứng đó, trên tay cầm cục pin.

- "Thôi..." EJ nói.

- "Xong..." Ben nói tiếp.

- "Rồi..." Toby nói tiếp lời Ben.

- "Mọi người! Cái đầu giả!" Anne nói rồi cả lũ đeo cái đầu giả vào.

Bonnie và Chica rời đi

cả lũ tháo đầu giả ra

- "Tưởng chết rồi chứ" Ben nói (T/g: Ben chết rồi sợ gì nữa? $\neg (\neg \nabla \neg) \cap$).

4 giờ sáng *76%*

- "Con gấu bắt đầu chuyển động" Jeff nói.

- "Jeff, vị trí" Anne nói.

- "Con gà trong nhà bếp, B.B trong phòng quả, Con thỏ trong lỗ thông hơi bên trái..."

vừa nghe thấy EJ liền đóng cửa

- "Con gấu ở trong một phòng nhỏ trống rỗng mà tôi không biết phòng gì" Jeff nói tiếp.

5 giờ sáng *64%*

Foxy chạy tới cánh cửa bên trái

- "Woah!!" EJ đóng cánh cửa khi nhìn thấy cái móc ở cửa sổ.

- "May đấy EJ" Ben nói.

- "Ừ" EJ trả lời.

.

.

.

- "Gắng lên! Còn 10 phút nữa thôi!" Anne nói.

- "Con gà ở phía EJ!" Jeff nói khi kiểm tra camera.

EJ đóng cửa

- "Dum, dum, dum, dum"

- "Ai hát vậy?" Anne hỏi, cả bọn quay qua quay lại nhưng không biết ai.

- "Ben! Đóng cửa!" Anne chỉ ra đằng sau Ben.

- "Ahhh!" Ben quay ra đằng sau thấy Freedy rồi hét lên, sau đó dùng hai tay đập mạnh vào nút màu đỏ.

.

6 giờ sáng

- "Huray!" Ben nói như một đứa trẻ (T/g: Thì cậu ấy là đứa trẻ mà $\neg (\neg \nabla \neg) \cap$).

- "Ta lại sống sót!" Toby hét lên trong vui mừng.

- "Lúc 3 giờ tôi nghĩ mình sắp chết rồi chứ!" EJ nói khi cậu lấy một tay đặt ngay tim mình để trấn an chính mình.

Và cả bọn lại về biệt thự Slender.

- "3 ngày nữa sinh nhật Sally"... Jeff kiểm tra lịch lãm bản.

- "Jeff đang làm gì vậy?" Sally từ đâu chui ra hỏi Jeff.

- "K- không có gì đâu Sally!" Jeff giật mình quay lại, giấu cuốn lịch sau lưng.

- "A- anh lên p-phòng chút v-việc, bye em" Jeff nói xong chạy lên phòng và cố gắng không để con bé nhìn thấy cuốn lịch.

- "Lạ thật? Thường ngày Jeff đâu xưng hô anh em với mình... mà thôi kệ đi." Sally suy nghĩ trong đầu một hồi rồi ôm Charlie, mỉm cười rồi chạy ra Jane.

- "Play with me" Sally nói.

.

.

.

.

.

.

- "Còn 3 đêm nữa" Smiley nói.

- "Bọn tôi biết!" EJ, Ben, Jeff, Anne, Toby đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sê Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ngoài Lề: Five Nights At Freedys (Nights 3)

Sorry mọi người, mấy ngày nay mình lười viết quá. Và mình vẫn đang làm chương 13.

>~Have fun<

NGOÀI LỀ: FIVE NIGHTS AT FREEDY'S (NIGHTS 3)

11 giờ 56

- "Mọi người sẵn sàng hết chưa?" Jeff nói, cầm đầu Freedy giả.

- "Rồi" cả lũ đồng thanh nói, trên tay là những cái đầu giả.

Jeff kiểm tra camera.

- "Giờ ta có hai con mới" Jeff nói khi chỉ vào Spring trap và Golden Freedy.

- "Tôi nghĩ con này là Spring trap" Anne chỉ vào con trông như bị bỏ hoang lâu rồi.

- "Được rồi, mọi người vào chỗ!" Jeff quay qua nói EJ, Ben và Toby.

12 giờ sáng

reng *reng*

Ben bật loa ngoài

- "Xin chào và chào mừng tới Pizzeria Freedy Fazbear's. Như mấy bạn đã thấy, Golden Freedy và Springtrap đang ở đây và tôi muốn nói cho mấy bạn vài điều... Springtrap khác với mấy con amatrionics khác là nó thông minh hơn và nó có cảm xúc như con người vậy..."

- "Thú vị..." EJ đưa tay lên cảm rồi lăm bắm

- "Ngoài ra, Spring trap còn có thể ra lệnh cho những con amatrionics khác..." người trên điện thoại nói tiếp.

- "Hả?!!" cả lũ bất ngờ.

- "Vây thôi, tạm biệt và chúc may mắn" sau đó người trên điện thoại tắt máy.

Sau đó là một không gian tĩnh lặng.

.

- "Vây..." EJ là người đầu tiên nói.

- "Chắc ta nên phải cẩn thận tên này..." Anne nói.

Mọi người gật đầu.

1 giờ sáng *93%*

- "Cái đêch-Ben đóng cửa" Jeff nhìn thấy Bonnie ở bên cửa phải.

- "Woa!" Ben quay lại thấy Bonnie rồi nhanh chóng đóng cửa.

- "Hình như bọn này ngày càng tới đây nhiều hơn thì phải..." Anne đưa tay lên cảm nói.

- "Có lẽ vậy" Toby nói.

EJ nhìn qua bên trái thì thấy Chica trong lỗ thông hơi.

- "Holy S**t!!" EJ vội đóng cửa lại.

- "Càng ngày càng khó..." Toby lẩm bẩm.

- "Tất nhiên, đêm thứ 3 rồi còn gì" Ben nói Toby.

- "Chỉ còn 2 đêm nữa là ta sẽ tạm biệt chỗ này" Anne nói.

- "Haizz...cố trụ vậy" Ben thở dài.

2 giờ sáng *87%*

- "Ồ...chào..." Ben mở cửa ra thì thấy Springtrap trong lỗ thông hơi, sau đó cậu từ từ bấm nút màu đỏ khi nhìn chăm chăm vào Springtrap.

- "What the fu-heck" EJ vừa mở cửa thì gặp ngay Chica đang đứng trước mặt cậu. Lập tức, cậu bấm nút càng nhanh càng tốt.

- "Có vẻ như...ta bị nhốt...lần nữa..." Toby nói khi nhìn Ben với EJ.

- "Có lẽ vậy" Jeff nói.

3 giờ sáng *71%*

- "Freddy đang ở chỗ Ben đấy" Jeff nói khi Ben đang định mở cửa.

Nghe thấy Ben lập tức rút tay lại.

- "Khoan...sao Jeffrey biết tên nó thế?" Ben hỏi.

- "Tôi tự tìm hiểu...và đừng gọi tôi bằng cái tên đó" Jeff giải thích và lờm Ben. Sau đó, cậu quay lại camera.

4 giờ sáng *67%*

- "Con Foxy di chuyển rồi" Jeff nói khi thấy Foxy không ở trong hang hải tặc.

- "F...Foxy??" Toby nghiêng đầu hỏi.

- "Con cáo đó" Jeff trả lời.

- "Ồ!" Cả đám (trừ Jeff) ồ lên.

Bỗng nhiên Ben nhìn qua bên phải.

- "Ủm...mọi người" giọng cậu đầy lo lắng.

- "Hửm?" cả lũ quay ra Ben.

Ben chỉ tay vào phía lỗ thông hơi: "Ta có nên...lo không.?!!"

Cả lũ nhìn theo hướng Ben chỉ.

- "Hi!" B.B trong lỗ thông hơi nói.

- "... " Cả lũ im lặng.

Sau một khoảng im lặng thì Jeff là người đầu tiên mở miệng nói (tung tràng câu chữ): "&@#%&&%/#?!+&d+"

- "Ta nên lo đấy..." Anne bỏ câu chữ của Jeff, trả lời Ben.

- "Hi!" B.B nói lần nữa.

- ""Hi!" cái quần què" Jeff lẩm bẩm.

- "Jeff nói gì vậy?" EJ hỏi.

- "Không có gì" Jeff trả lời.

Anne, Ben với Toby nhún vai.

vài phút sau

Jeff kiểm tra camera thấy Bonnie trong lỗ thông hơi bên trái liền quay lại nói: "EJ! Đóng cửa lại Bonnie đang ở chỗ EJ đó!"

- "Thứ nhất: Bonnie là con nào?

Thứ hai: Con B.B tháo cmn pin rồi đóng cửa bằng niềm tin à?" EJ nói.

- "Bonnie là con thỏ và hehe... quên mất" Jeff trả lời.

- "Thế ta phải đeo cái đầu giả nữa á?" Toby hỏi.

- "Không cần, ta chỉ cần bật đèn dọa chúng thôi" Jeff nói.

EJ bấm cái nút xanh ở lỗ thông hơi.

- "Họ gắn đèn ở đó nữa á?" Ben với Toby hỏi.

- "Họ gắn camera, cửa sắt thì thêm cái đó nữa cũng có lạ gì đâu" Anne nói.

- "Cũng phải..." Toby nói nhỏ.

5 giờ sáng *52%*

- "Holy S**t!" Jeff bỗng dung hét lên rồi suýt té ghế. Trên màn hình hiện nguyên cái mặt Golden Freedy dí sát vào camera.

- "Có gì à Je-" Anne định hỏi thì nhìn vào màn hình: *phụt* "hahaha Jeff nhà ta bị thứ này dọa à? Hahaha" Anne ôm bụng cười.

- "Shut...up" Jeff lườm Anne. Sau đó cậu quay lại máy quay.

Jeff kiểm tra ở lỗ thông hơi phải... *không có gì* Anne mới ngừng cười được vài giây, tới khi Jeff kiểm tra phòng quả... *2 con mắt của Springtrap dí sát vô camera*

- "Holy Fu**er Moly!" Jeff hét lên nhảy khỏi ghế. Khiến Anne ôm bụng cười lần nữa, vài giọt nước mắt xuất hiện trên khoé mắt cô vì cười quá nhiều.

- "@#&%..." Jeff găm gù rồi ngồi xuống kiểm tra camera lần nữa.

Jeff kiểm tra lỗ thông hơi trái... *không có gì* hàng lang ngoài phải... *không có gì* nhà bếp... *Mắt con Chica ập vào màn hình*

- "Cái What the-Bọn này đang có phong trào dọa ta à!"" Jeff suýt nữa té ghế nói to.

Anne giờ lăn ra ôm bụng cười, Ben thì khúc khích, Toby thì dùng tay bịt miệng nhin cười, còn EJ thì bên trong cái mặt nạ đang cười không ra tiếng.

Jeff vừa kiểm tra camera vừa lẩm bầm: "Chắc chắn bọn nó sẽ làm tiếp cho coi".

Vừa nói xong thì Jeff kiểm tra phòng chính, lập tức mắt Freedy ập vào màn hình.

- "The Fu-Đấy! Nói có sai đâu!" Jeff nhảy dựng lên nói to.

Cuối cùng, cả lũ phía sau không nhin được nữa đều ôm bụng cười.

Chả ai để ý Foxy bên ngoài cửa nhìn cái đám tăng động nẩy giờ, mặt của Foxy biểu hiện như "Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây thế?". Sau đó Foxy từ từ rời đi khi nhìn lũ điên đang cười như một lũ trốn trại.

6 giờ sáng

- "Ủa? 6 giờ rồi à? Toby ngồi dậy hỏi, mặc dù vẫn chưa nín cười hẳn.

- "Ừ 6 giờ rồi đấy, ngừng cười như một lũ tâm thần đi và về thôi" Jeff nói khi cậu đứng lên và đi ra phía cánh cửa.

Đám lũ vừa cười như trốn trại đứng lên và đi theo Jeff về biệt thự.

Tại biệt thự sò-len-dờ-man

- "Tụi tui về rồi!" Toby nói, vẫn đang cười.

- "Toby im được chưa? Cười từ nãy tới giờ rồi đấy" Jeff, người bị đám Amatronics dọa suốt 1 tiếng nói.

- *khục*"cái đó v-vui thật đó" *khục khục* Ben vừa nói vừa cố nhin cười khi nhớ lại.

- "Hớ? Cái gì vui?" LJ hỏi.

- "Lát nữa tôi kể cho" Ben trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sê Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ngoài Lễ: Five Nights At Freedys (Nights 4)

Woowie! (Bị nhém từ Papyrus bên Undertale rồi (^▽^)) thanks vì hơn 3,000 lượt xem (^▽^)). Mặc dù giờ mình đang "Bone-Tired" (bị lấy từ sans bên Undertale (^▽^))

>~Have fun~<

NGOÀI LỄ: FIVE NIGHTS AT FREEDY'S (NIGHTS 4).

12 giờ sáng

- "Và giờ con Marionette đã xuất hiện" Jeff nói khi nhìn thấy hộp quà lớn mới xuất hiện và hộp nhạc ở phòng quà "Thêm nữa, con nào kia?" Jeff hỏi khi nhìn thấy con có đầu cáo màu trắng với hồng, còn thân là cỗ máy chưa được bọc lại.

- "Tôi không biết" Một chú hề trắng đen đằng sau Jeff nói.

- "Sao cậu lại ở đây?" Jeff hỏi LJ với vẻ khó chịu.

————*vạch phân chia quay lại quá khứ*————

11 giờ 30

- "Gần tới giờ rồi đây, đi thôi" Jeff nói.

Khi cả lũ vừa bước ra khỏi cửa một inch.

- "Ê! Tôi đi với!" LJ chạy ra hét lên.

————*vạch phân chia kết thúc quá khứ*————

- "Tôi chán" LJ nhún vai trả lời.

Jeff thờ dãi.

reng *reng*

Jeff bật loa ngoài

- "Xin chào và chào mừng đã đến Pizzeria Freedy Fazbear's..."

Cả lũ im lặng.

- "Tôi xin lỗi vì đã quên nói cho các bạn về con Mangle. Cái đầu giả cũng không có tác dụng với nó..."

- "Nên nói ra sớm hơn..." Jeff lẩm bẩm.

- "Mangle có khả năng bám vào tường hoặc trần nhà để di chuyển, và sẽ càng thuận tiện hơn cho nó vào chỗ tối..."

- "Uồi, nên cẩn thận con này..." LJ nói.

- "Và một điều nữa... Các bạn có để ý hộp nhạc không?"

Mọi người liền nhìn lên camera thấy hộp nhạc.

- "Các bạn phải để hộp nhạc chạy suốt buổi tối vì nếu không, Marionette sẽ g-i-ế-t bạn..." Người trên điện thoại nói chữ g-i-ế-t với giọng đáng sợ khiến Toby nuốt nước bọt.

- "Ahahaha" giọng cười hắc ám phát ra trong điện thoại.

tút *tút* người trên điện thoại tắt máy trước khi nói tạm biệt.

- "Vậy... giờ ai sẽ đi canh cái hộp?" LJ hỏi. Lập tức, mọi ánh mắt nhìn vào LJ với ngôi sao lấp lánh.

- "Sao mọi người nhìn tôi?" LJ cảm thấy lạnh xương sống.

- "Cậu hiểu mà nhè?" Jeff nói.

- "Cậu sẽ đi canh hộp nhạc nhè?" EJ nói.

- "Cậu cũng có một cái hộp nhạc nên... cậu phải đi nhè?" Anne nói (Laughing-Jack-in-a-box ý).

- "Ai cũng có việc riêng rồi nên cậu phải làm" Toby nói.

- "Vậy mới công bằng nhể?" Ben nói.

- "Quyết định vậy đi!" Anne nói.

- "LJ biết dịch chuyển lẫn tâng hình nên chắc không sao nhĩ?" Jeff nói.

- "Mọi người trông cậy vào cậu!" Toby nói.

- "LJ sẽ làm được thôi!" EJ nói.

- "Rồi rồi, tôi đi" LJ chịu thua trước những ánh mắt mở to lấp lánh của cả lũ (Trừ EJ).

LJ dịch chuyển qua phòng quả rồi mở nhạc lên, sau đó dịch chuyển về.

- "Hoan hô!" Cả đám vỗ tay khi thấy LJ quay về, sau đó LJ làm mặt *poker face* nhìn đám đang vỗ tay mừng anh về.

1 giờ sáng *89%*

- "LJ, nhạc dừng rồi!" Jeff nói to.

- "S**t... * LJ lăm bắm rồi dịch chuyển qua phòng nhạc tiếp. Sau 10 giây, anh quay lại.

- "Ê!" LJ nhìn lên trần nhà gọi mọi người.

- "Gi?" Jeff trả lời.

- "Qua đây..." LJ nói khi vẫn nhìn lên trần nhà.

- "Hùm?" EJ nói, rồi cả bọn tới chỗ LJ.

- "Nhìn lên..." LJ nói, mắt vẫn không rời cái trần nhà.

Cả bọn nhìn theo LJ.

...

- "Cái-" Jeff nói to khi thấy Bonnie ở trên trần nhà.

- "Sao nó-...lại-..." Jeff nói tiếp.

Bonnie rời đi.

- "Tuyệt, giờ ta cần ai đó canh nốt cái này!" Jeff vẫn nhìn vào trần nhà, làm mặt *poker face* nói.

- "Toby sẽ làm" Toby xưng phong.

- "Ồ, vậy đi" Jeff nói.

2 giờ sáng *76%*

- "Jeff...Chica đi chưa?" EJ hỏi.

- "Đợi chút..." Jeff kiểm tra camera:"...Đi rồi, mở cửa đi"

EJ mở cửa

- "Chica đang ở trên trần nhà" Toby báo cáo.

LJ dịch chuyển vào phòng "Đã bật nhạc".

- "Mà...Jeff định mua gì tặng cho Sally" Anne nói nhỏ chỉ có Jeff nghe được.

- "Dà...sinh nhật của con bé sẽ biết" Jeff trả lời.

- "Mà nè, nãy tôi thấy Mangle trên trần nhà ở hàng lang ngoài đấy" LJ nói.

- "Cá-Sao nó di chuyển sớm vậy?" Jeff hỏi/nói.

- "Sao tôi biết được?" LJ trả lời.

3 giờ sáng *65%*

- "Freeddy đang đứng đó đấy EJ" Jeff thấy EJ định mở cửa.

Nghe thấy EJ liền rút tay lại.

- "Toby, trần nhà sao rồi?" Jeff hỏi.

- "Bonnie đang ở đây?" Toby trả lời.

Jeff im lặng.

- "Ben, mở cửa đi" Jeff nói.

Ben định mở cửa, nhưng khi nhìn qua cửa sổ thì đổi ý

- "Tôi không nghĩ đó là ý hay đâu Jeff" Ben nói.

- "Tại sao?"

- "Con Mangle..."

- "..."

"quên mất nó" Jeff quay lại camera.

- "Tôi mở cửa được chưa Jeff?" EJ hỏi.

Jeff kiểm tra camera thấy Freedy ở nhà bếp.

- "Mở đi EJ" Jeff nói.

EJ mở cửa

4 giờ sáng *51%*

- "Kỳ lạ..." Jeff lẩm bẩm.

- "chuyện gì Jeff?" Anne hỏi.

- "Đám amatonics đâu rồi!" Jeff hỏi khi kiểm tra camera từng khu vực nhưng không thấy ai.

- "Chắc chúng ở đây..." Ben mở cửa nhưng không thấy ai.

- "Hoặc ở đây..." EJ mở cửa cũng chỉ thấy hàng lang trống trơn.

- "Có thể ở..." Toby nhìn lên trần nhà nhưng không thấy gì.

- "Hừm..." Toby mở trần nhà và leo lên.

- "HELLOOOO, BONNIE? CHII CAAA! FREEDYYYYY!!! ANYBODY THERE~~???" tiếng của Toby vọng lại từ trên trần nhà.

Toby nhảy xuống nói: "Nope!"

LJ dịch chuyển vào phòng: "Tôi không tìm được bọn nó".

5 giờ sáng

Cả lũ ngồi trong phòng...im lặng

- "AAA chán quááá!!!" bỗng nhiên Toby đập tay xuống bàn và hét lên, làm cả lũ một phen hú tít.

- "Toby!! Mi lên con à?!!!" Jeff nắm cổ áo Toby và lắc qua lắc lại, hét cậu vì tội làm anh đau tít.

- "Toby! Cậu coi chừng thân của cậu đấy!!!" EJ "lườm" Toby.

- "Mi chán sống rồi à Toby?!!!" LJ hét.

- "You shouldn't have done that, Toby!!!" Ben hét.

- "Toby xin lỗi Toby xin lỗi Toby xin lỗi" Toby nói trong khi bị Jeff lắc.

Trong khi đó Anne đã ra ngoài tìm bọn amatonics.

Trong khi tìm đám amatonics, cô tình cờ nhìn thấy một tấm biển ở trong góc tối. Lập tức, cô quay về nói với mọi người.

- "Mọi người, mình tìm thấy..." Anne vào phòng nhìn thấy Ben, LJ, EJ lườm Toby với ánh mắt sắc lạnh, còn Jeff thì đang lắc Toby.

- "Toby xin lỗi Toby xin lỗi Toby xin lỗi Toby xin lỗi" Toby nói liên tục như sắp chết tới nơi.

- "Ừm...chuyện gì xảy ra thế?" Anne nghiêng đầu hỏi.

- "À...không có gì, đừng bận tâm!" Jeff nói rồi thả Toby rót xuống sàn.

- "Ừm...ookkk?? III guessss??" Anne nói.

- "Có gì à Anne?" Jeff hỏi.

- "À, mình tìm thấy một tấm biển ở một góc tối!" Anne trả lời.

- "Một tấm biển?" Toby đang nằm trên sàn nói/hỏi.

5 giờ 20 phút

- "Tấm biển nói gì Anne?" EJ hỏi.

- "Free the child...nghĩa là gì?" Anne đọc tấm biển xong quay lại nhìn mọi người.

- "Free the child..." LJ đặt tay lên cằm lẩm bẩm như đang suy nghĩ.

- "Free the child??" Toby nghiêng đầu hỏi.

- "Free the child...là sao?" Ben làm y hệt LJ.

- "Free...the child??" Jeff hỏi.

- "Hừm..." cả bọn suy nghĩ về ý của tấm bản.

- "Ta nên quay lại...nhì?" Anne nói/hỏi đánh thức mọi người đang chìm vào suy nghĩ của họ.

- "Ồ..." Jeff trả lời khi vẫn còn đang suy nghĩ.

Sau đó mọi người về phòng.

5 giờ 30 phút

- "Vẫn không nghĩ được gì!" Toby một lần nữa hét lên làm cả bọn đau tim.

- "Tobyyyy...Mi muốn chế-..." Jeff từ từ quay qua nhìn Toby với ánh mắt chết người, nhưng đóng băng khi thấy thứ đằng sau Toby.

- "M-M-Mọi người..." Jeff nói.

- "Há?" EJ nhìn Jeff.

- "Chuyện gì-..." EJ nhìn theo hướng Jeff cũng đóng băng.

- "Chuyện gì hai ng-..." Ben định nói hết nhưng cũng đóng băng như hai người họ khi thấy thứ đằng sau Toby.

- "Ê, sao ba ng-..." LJ cũng đóng băng.

- "Chuyện gì th-...Toby, đằng sau!" Anne lúc đầu đông cứng, sau đó cảnh báo Toby.

- "Hà, chuyện gì mọi người ph-..." Toby quay lại và đóng băng, sau đó từ từ lùi lại.

Vâng, Chica đang ở đằng sau Toby này giờ.

- "Ủm...mọi người?" giọng Toby cao đột ngột và lo lắng.

- "chạy!" Anne nói to.

Ben mở cửa phải

- "ÁÁÁÁ!!" Nguyên đông hết khi thấy Bonnie ở ngay cửa và Freedy trong lỗ thông hơi.

EJ mở cửa trái

- "Nope nope nope nope nope nope (đã lược bỏ 20 chữ "nope" :v)" Cả lũ lùi lại khi thấy Foxy ngay cửa và Springtrap trong lỗ thông hơi.

- "Ta chết rồi!!!" Toby nói to.

- "Mọi người! Tôi có kế hoạch!" Anne nói nghiêm túc.

- "Ý gì?!" cả lũ quay ra Anne với con mắt đầy hy vọng...(well, mặc dù EJ không có mắt... *Deal with it (づ￣ - ￣)づ*).

- "Ta sẽ chạy thẳng qua bọn chúng, ai bị tóm là tiêu, hết" Anne nói làm cả bọn suy sụp.

- "VẬY ĐI!" Anne nói xong chạy thẳng qua Bonnie, để lại một đám đang sốc khi thấy cô "yolo" qua.

- "Ê! Chờ tụi này!" Đám còn lại "yolo" sau Anne.

Và sau đó là cảnh tượng đám amatronics đi dàn cp chạy qua chạy lại ở hàng lang ngoài.

cuộc đi

- "ÁÁÁÁÁÁÁÁ!" Jeff và Ben bị Freedy với Bonnie dí chạy từ trái sang phải.

- "ÁÁÁÁÁ!" Anne và EJ bị Golden Freedy với Springtrap dí từ phải sang trái.

- "ÁÁÁÁ!" LJ bị Chica dí từ trái sang phải nhưng LJ đứng lại giữa chừng và biến mất, để lại Chica đang bối rối. Vài giây sau LJ quay lại với mặt nạ ma dọa Chica và cuối cùng...

- "ÁÁ!" Chica bị LJ dí (^ ▽ ^).

- "ÁÁÁÁÁ" Bonnie bị LJ dí từ phải sang trái.

- "ÁÁÁÁÁ!" Toby với Ben bị Freedy và Chica dí với mặt sợ hãi. Đằng sau Freedy với Chica là LJ với mặt nạ ma dí khiến hai con amatonics hét với Jeff và Ben chạy từ trái sang phải.

- "ÁÁÁ" Freedy với Bonnie bị Jeff dí và Ben trên đầu Jeff từ phải sang trái, tự nhiên hai amatrionic đứng lại. Sau đó Freedy với Bonnie dí Jeff khi Ben vẫn đang trên đầu Jeff, và giờ là Ben với Jeff hét.

- "áááá!" Foxy chạy từ trái sang phải mà không để ý Toby đang trên đầu Foxy hét này giờ.

Và họ cứ dí nhau như thế cho tới khúc cuối...

- "ÁÁÁÁÁ!!!" Jeff chạy từ trái sang phải, sau Jeff là EJ, sau nữa là Ben, Anne, Toby, tới Freedy, Chica, Bonnie, B.B, Foxy, Springtrap, Marionette, Mangle và người cuối cùng, cũng là người dí bọn amatonics... là LJ vẫn đeo mặt nạ ma.

6 giờ sáng

- "Cuối *học* cuối cùng *học* cũng *học* 6 giờ *học* sáng *học*" Toby nói khi đang hết hơi.

- "Một *học* nhưng vui *học*" Toby nói tiếp.

- "Ta suýt *học* chết đấy! *học* nhưng mà *học* công nhận *học* vui thật *học*" Anne nói khi cũng hết hơi, một nụ cười xuất hiện trên môi của cô.

- "Ta nên *học* nghỉ chút *học* rồi mới *học* đi về *học*" Jeff nói.

- "Ý kiến *học* hay đấy *học* Jeff *học*" EJ đồng tình.

- "Vậy đi *học*" Anne nói.

Sau 30 phút nghỉ ngơi, cả lũ về biệt thự của Slender.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sê Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: A/n

h0! Howdy! Heya!

Mình chỉ có một số điều muốn nói thôi.

Thật sự là... dạo gần đây mình rất là lười viết truyện, nhất là chương 13. Mình chả hiểu tại sao nữa...

Trên thang đo độ lười từ 1 tới 10 chắc mình ở mức 11 \neg (—▽—) \neg . Nhưng mình cũng đang cố gắng viết truyện trong khi đang rất lười để viết \neg (ノ ▽ ノ) \neg .

Dù gì thì, mình định làm cứ một phần truyện sẽ có ngoại truyện ở trong đấy (chỉ để bớt tính lười nhác của mình lại một chút).

Mình đang định ở phần 2 mình sẽ viết về Sally ở Undertale hoặc Ben ở Undertale nhưng mình không biết rằng các bạn có thích hay không... các bạn để lại bình luận mình nên viết hay không nhé? Và nếu có thì bạn chọn mình nên viết Sally hay Ben ở Undertale nữa.

Mà mình sắp đi học rồi (đầu tháng 9 mình sẽ đi và bây giờ là 30 tháng 8) khi mình đi học thì có lẽ mình chỉ được đụng vào máy vào T7 hoặc CN thôi... Đó là điều cuối mình cần nói

Bạn đang đọc truyện *Anh Sê Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 18: Ngoài Lễ: Five Nights At Freddys (Nights 5)

A, suýt quên, nick facebook của mình nè: <https://m.facebook.com/Clockwork.Natalie.94?ref=bookmarks> Vây nhé... và cảm ơn vì hơn 4.000 lượt xem (^.^) Thank you and have a...GOATday *cảm ề lên*(ノ 3 ノ)

Sans: Hehe. Good one, kid.

Tác giả: *đá sans* đi lạc chỗ rồi đồ Lazybones.

Sans: Ê, cẩn thận đó kid, tôi chỉ có 1HP thôi.

>~have fun~<

NGOÀI LỀ: FIVE NIGHTS AT FREDDY'S (NIGHTS 5)

11 giờ trưa

- "Free the child??" Slen hỏi/nói đám trước mặt ông.

Vâng, Jeff; Ben; E.J; Anne; Toby và L.J đang ở trong văn phòng với Slen.

- "Dạ!" Toby trả lời.

- "Cái bảng có ý nghĩa gì?" Slen đưa tay lên cầm suy nghĩ.

- "Chúng tôi cũng không biết" Jeff nói.

Slen gật đầu "Dù gì thì đây sẽ là nhiệm vụ của mấy người, hãy tìm ra ý nghĩa của cái bảng rồi giải quyết nó, rõ chưa?!!" Slen ra lệnh.

- "Rõ!!" Cả lũ nói (trừ Jeff).

- "Được rồi, mọi người được miễn" Slen xua tay ra dấu hiệu họ có thể rời.

khi cả lũ ra khỏi văn phòng

- "Chuyện gì vậy Jeff? Cậu trông không được vui cho lắm" Anne hỏi.

- "À...., từ khi nào kế hoạch của tôi giờ lại thành nhiệm vụ thế này?" Jeff trả lời.

Anne không biết nói gì, chỉ có thể nở một nụ cười buồn bã nhìn Jeff.

- "Vậy giờ cậu tính làm nhiệm vụ như thế nào?" EJ hỏi.

- "Nhờ Ben thôi" Jeff trả lời (vâng, Ben không đi chung với họ).

3 giờ trưa

cộc cộc

- "Ai?" giọng nói sau cánh cửa cất lên.

- "Ben nè Jeff" Ben trả lời.

- "Vào đi" Jeff nói.

Ben mở cửa đi vào.

Ben's P.O.V

Tôi mở cửa vào thấy thằng bạn thân của tôi, Jeff đang ngồi trên giường, tay cầm cuốn sách manga đọc.

- "Tao cần mày giúp..." thằng Jeff hạ cuốn manga xuống, nói.

- "Không cần nói, tao biết" Tôi trả lời.

- "Vậy thì đi, ngay và luôn" Jeff chỉ tay vào chiếc máy tính đối diện giường.

- "Mày nợ tao đấy" Tôi nói khi đi tới chiếc máy tính.

P.O.V của tác giả

- "Ừ, biết" Jeff đáp lại khi Ben nhảy vào máy tính.

bên trong máy tính

Ở bên trong là một màu đen với hàng ngàn dòng số 0 và 1 màu xanh lá chạy dài xuống.

Ben nhìn xung quanh và bay xung quanh để tìm kiếm thông tin.

Có một số hình vuông đang phát sáng và mỏng như tờ giấy, đó là những chiếc máy tính đang hoạt động. Một số khác màu đen, là những chiếc máy tính chưa hoạt động. Còn những cái màu xám, là những thông tin trên internet.

Ben tìm mãi, nhưng không thấy gì cả. Sau khoảng 1 tiếng, cậu bỏ cuộc. Cậu chui ra khỏi máy tính để nói cho Jeff biết.

Jeff's P.O.V

Tôi ngồi trên giường, đọc cuốn manga tên "Lớp học ám sát" tôi chôn được từ nhà nạn nhân để đợi Ben.

Bỗng dung máy tính của tôi phát ra một ánh sáng màu xanh. Và rồi thẳng lùn đó bay ra từ máy tính.

- "Sao rồi?" tôi hỏi.

- "Tao không tìm được gì" Ben nhún vai, trả lời tôi.

- "S@#t" tôi lầm bầm.

- "Nhưng..." thẳng lùn nói tiếp.

- "Nhưng gì?" tôi hỏi.

- "Tao tìm được một người biết về thông tin đó" thẳng lùn nhếch mép lên cười.

- "Và...?" Tôi hạ cuốn manga xuống.

- "Hắn nói sẽ gặp ta ở khu công viên lúc 5 giờ, hôm nay" Ben cười.

- "Vậy còn chờ gì? Đi thôi!" Tôi vứt cuốn manga ra đằng sau, và đứng dậy.

5 giờ trưa *ở công viên*.

- "Hai người muốn biết về cửa hàng pizza đó?" Một người mặc áo choàng che kín mít trước mặt Jeff và Ben hỏi.

- "Đúng vậy" Ben trả lời.

- "Theo tôi" Người kì lạ nói : "Ở đây không tiện" và rồi hắn ta đi.

Jeff và Ben đi theo hắn về nhà của hắn.

trong nhà

- "Vậy...hai người tên gì?" Người kì lạ hỏi/nói.

- "Ben, và thẳng tâm thần tự kỉ đây là Jeff" Ben trả lời và nhận một cú tát vào đầu từ Jeff.

- "Còn cậu?" Jeff hỏi.

- "Ridou" Người kì lạ bắt đầu kéo mũ trùm xuống, để lộ mái tóc ngắn kiểu quý tộc hơi rối màu vàng nhạt với đôi mắt màu xanh lá dịu hiền "Takaki Ridou" (vâng, mình đã đổi tên của anh).

- "Vậy..." Ridou nở một nụ cười "Ta nên vào vấn đề chính, nhỉ?"

30 phút sau

- "Vậy..." Ben nói "Ý Tak là..."

- "Ridou" Ridou ngắt lời Ben "Cứ gọi mình là Ridou"

- "Vậy...Ridou...ý cậu là...bọn amatronics đó chính là linh hồn của bọn trẻ bị giết, và chúng muốn giết ta vì chúng nghĩ ta là người...giết nó?" Ben hỏi.

- "Đúng vậy" Ridou trả lời.

- "...Cám ơn vì thông tin" Ben đứng dậy.

- "Không có gì" Ridou trả lời.

- "Vậy là ta đã có đủ thông tin..." Jeff đứng dậy.

- "Tạm biệt Ridou" Ben và Jeff đi ra.

- "Ừ, tạm biệt" Ridou cười.

Khi Ben và Jeff về biệt thự

Jeff đập cửa mở toang ra

- "Yo! I'm home! Didn't ya miss me? Sucker!" Jeff hét.

- "Jeffrey! Ngôn ngữ!" Slen la Jeff.

- "Nobody miss you, asshole!" Jane trả lời.

- "Jane! Cô nữa! Ngôn ngữ!" Slen quay ra la Jane.

- "Đừng gọi tôi là Jeffrey!" Jeff nói với Slender và hình như...cậu đang tức giận.

- "Tôi có thông tin rồi Slendy" Ben nói.

- "Tốt lắm Ben!".... "Và đừng gọi tôi là Slendy" Slen nói.

- "Daddy!" Từ đầu Sally chạy tới và ôm chân Slendy.

- "Vâng, darling?" Slen dùng xúc tu nâng cô lên rồi dùng đôi tay ôm Sally.

- "Có con gì trong phòng! nhìn ghê quá!" Sally nói.

- "Con gì darling?" Slendy hỏi.

- "Nó trông thật đáng sợ! Còn bay được nữa!" Sally sợ hãi nói.

- "Masky..." Slen quay qua Masky.

- "Vâng, boss" Masky hiểu ý, liền chạy lên phòng Sally rồi khóa cửa.

Một phút sau, Masky đi ra khỏi phòng Sally, tay của anh đang che thứ gì lại.

- "Masky..." Slen nói.

Masky hô tay ra một tí, đủ để mọi người hình thấy một loài có năm sừng (Link hình: <http://xmedia.nguoiduatin.vn/2013/04/11/e81316597b7fb6ee0fea357ce2383760-7.jpg>). Nhưng không đủ để nó bay đi.

- "Aww! Toby giữ nó nha? Nha?" Toby tháo kính ra, cầu xin với ánh mắt cún con khó có thể từ chối.

haizz Slen thờ dài "Vâng, Toby, chỉ đừng để nó ra ngoài".

- "Ayeee! Cám on ngài!!" Toby hưng phấn giơ tay ra và Masky đưa cho Toby. Sau đó cậu liền phóng về phòng với con bọ trên tay.

- "Giờ thì..." Slen quay ra Ben "phiền cậu nói cho tôi biết những thông tin đó".

- "Được thôi...Jeff sẽ nói thay tôi" Ben lòi Jeff vào.

- "The f**k?!? Sao lại là tao?" Jeff quay ra Ben.

- "Jeffrey! Ngôn ngữ!" Slen la Jeff.

- "Chùng nào ông hết gọi tôi là Jeffrey ông già" Jeff qua Slen.

Cả hai lườm nhau (Vâng, một thằng cắt mí mắt và một 'người' không có mắt lườm nhau...).

- "Dù gì thì...Cậu cũng sẽ nói cho ta biết...Jeff..." Slendy nói trước.

- "Hả? Tại sao không phải thằng--...." Jeff quay qua tìm Ben, nhưng Ben đã rời từ khi họ đang bận 'trao nhau cái nhìn nồng ấm~~' (Jeff*phóng dao*: Ê, cái con tác giả đừng có chém gió nhá!)

- "Damn you Ben!" Jeff hét lên để Ben nghe.

Ben đang trong phòng Toby, chơi với con bọ

- "Damn you Ben!" Giọng Jeff vang lên.

- "Ừmm, Ben?" Toby nói/hỏi.

- "Kệ hán đi..." Ben đang mải chơi với con bọ "Giờ coi như là thằng đó đã trả nợ cho tôi..."

- "Ồ...o...k??" Toby nói, nghiêng đầu.

Sau khi Jeff nói thông tin xong

- "Ra là vậy....giờ cậu được miễn..." Slen chưa nói xong thì đã không thấy bóng dáng Jeff đâu.

haizz Slen thờ dài, ngã người vào chiếc ghế văn phòng. Ông nhớ lại lần đầu ông gặp bọn nó...những người với trái tim/linh hồn đã bị tan vỡ, tập hợp chúng lại...chung sống dưới một mái nhà,...như....gia đình.... Ông yêu thương chúng như con ruột của ông, vì có chúng.... Ông không còn cảm thấy cô đơn nữa. Chúng đã biến một căn nhà u ám, lạnh lẽ, u buồn thành một căn nhà nhộn nhịp, sinh động, đầy ắp tiếng cười (đôi lúc cũng phá nát ngôi nhà thân yêu của ông). Ông không cần biết bọn chúng đã lớn thế nào, trong 'mắt' ông bọn chúng vẫn là những đứa trẻ của ông cần ông bảo vệ và chăm sóc. Ai muốn làm hại chúng, phải bước qua xác của ông trước. Mặc dù vậy, ông biết...mình không thể bảo vệ chúng mãi...(khúc này sẽ rõ hơn ở phần 2 (^.^) mặc dù mình nghĩ các bạn sẽ không muốn đọc khúc đó đâu...(´ ˘ ˘)) nên ông cần phải làm chúng mạnh mẽ hơn như ép chúng với nhiệm vụ hoặc bắt chúng luyện tập...vì ông muốn...chúng vẫn có thể an toàn ngay cả khi không có ông bên cạnh. Có lẽ chúng không biết, rằng khi ông giao cho chúng những nhiệm vụ nguy hiểm...ông luôn len lút bên cạnh chúng, lo cho chúng và...

.

.

10 giờ tối

Slen's P.O.V

————*Ta là vạch phân chia quá khứ ngăn ngại*————

————*Ta là vạch phân chia vô duyên kết thúc quá khứ ngăn ngại*————.

- "Vâng!" ngay lập tức, họ xuất hiện trong văn phòng của tôi.

Trước đó vài giây

- "Bọn tôi muốn đi" Clockwork nói.

Hiện tại

- "Hả? À ừm...tốt..." Jeff trả lời.

- "Thằng mất dạy Ben!" Jeff chửi và tát vào đầu Ben.

- "Sao mày lòi tao vào và chuẩn để tao lại một mình?!! BẠN BÈ THẾ À?!!" Jeff chửi.

Đám còn lại không chen vô vì đây là chuyện thường ngày.

Reng *Reng*

Kỳ lạ, thay vì là cú điện thoại thì giờ là một tin nhắn.

- "À, ừm...xin chào các bạn đã đến Pizzeria Freddy fazbear's" Cô nói với giọng đầy lo lắng và sợ hãi, đằng sau có tiếng cào cửa.

"À, ừm...chắc các bạn thắc mắc...mình tên Erena và mình là bảo vệ của khu này trước khi các bạn tới đây..." (Char này sẽ xuất hiện trong phần 2 nhé (^.^)).

- "Và...mình xin chúc mừng các bạn đã sống sót đến 4 và tiết tới đêm này vì những người khác hầu hết không tới đây được" Tiếng cào của mạnh hơn khiến Erena sợ hãi và đọc nhanh hơn.

- *học* *học* ...Vâng, mình đã tới đêm cuối và hiện giờ mình nghĩ rằng mình sẽ không hoàn thành được...KHÔNG FREDDY! *cách* *rầm* " Giọng Erena đầy sợ hãi và tiếng cửa đóng lại, sau đó là tiếng hết năng lượng.

- "Dù sa-sa-sao t-th- thì- *tiếng nhạc của Freddy cất lên*...M-mình mong là c-các b-bạn có thể s-sống s-sốt k-khỏi nơi nà- *Tiếng Freddy hét kèm theo tiếng thét của Erena*..." Tin nhắn dừng, để lại nhóm Pasta với vẻ mặt kinh hoàng.

- "CHUYỆN GÌ XẢY RA VỚI CÔ?!!" Ben hét lên với vẻ mặt kinh hoàng.

- "TAO KHÔNG BIẾT!! VÀ CŨNG KHÔNG MUỐN BIẾT!!" Jeff đáp lại với vẻ mặt kinh hoàng.

12 giờ sáng *80%*

- "Con Bonnie nó vẫn còn ở ngoài Jefffff!!" Ben đang hoảng.

- "Con Freddy đang nhìn chăm chăm vào Toby nè!!" Toby nhìn lên trần nhà.

- "Cửa này bạn con Golden Freddy rồi!!" E.J nói.

- "Chắc ta cũng đi luôn quá!!" Anne nói.

1 giờ sáng *60%*

- "Ta chết chắc!!" Toby hét lên khi cô chặn trần nhà.

- "Sao bọn này giờ khác thế!" Ben nói to khi đang chặn cánh cửa khi bọn nó đang đập.

3 giờ sáng *40%*

- "Khoan...không phải đêm đầu họ nói gì về pin à?" Anne nói.

Mọi người im lặng...

- "Chết!! 39%!!!!" Jeff hét lên.

- "Ta chết chắc!!" Toby nói.

4 giờ sáng *20%*

- "Chết cha!! 20%!!!!" Ben hét.

cúp điện

Mọi người: "....."

Mọi người: "Thật á hà tác giả!!!!!!!!" (Tác giả: Tất nhiên ٭_٭).

bọn amatronics vỗ tay

- "ÁÁÁÁÁÁÁÁ" Jeff với Jane ôm nhau, L.J và Jill ôm nhau (mỗi Jill ôm L.J), tương tự với Toby và Clock mặc dù Toby nhảy vô Clock. E.J với Ben ôm nhau còn Anne chết đứng.

Bên ngoài, Slen định xông vào cứu bọn nó nhưng dừng lại.

- "Khoan!" Anne nói khiến cả 2 hai phía dừng lại (dừng luôn Slen).

- "Không phải ta là pasta à??" Anne nói/hỏi khiến cả 2 phía nhìn nhau.

Sau đó bọn amatronics từ từ lùi lại khi thấy trên mặt dán Pasta đang có một nụ cười 'thân thiện' và 'ngây thơ' (nụ cười nổi tiếng của Hishiro trong anime relief).

- "Đứng lại!!"

- "Tóm nó!!"

Bọn amatronics chạy khi thấy dán Pasta rút vũ khí và bị dí bởi dán Pasta.

Và rồi cái kết...Đám amatronics bị dí ٭_٭

- "Chica đứng lại!" (tác giả: Nói vậy không giúp gì đâu Toby).

- "Quay lại đây đấu với bốn gia ta!!" (tác giả: Thật hả E.J? (●__●)).

- "Lại đây! Ta cho kẹo!" (tác giả: Mình không nghĩ bọn chúng ngu tới mức đó đâu L.J (¬_¬)/).

- "Con cáo hồng kia lại đây!!" (tác giả: Dạ thưa chị Clock, con cáo hồng tên Mangle đấy ạ (☹•••☹)).

- "Bonnie lại đây!" (tác giả: Thừa chị Jill, nếu chị là một người bình thường, gặp một người cảm cưa đầy máu, chạy tới chỗ chị rồi kêu chị lại đó, thì chị có lại không?...ĐUỜNG NHIÊN LÀ KHÔNG! (J*~°)/).

- "Freddy, ra đây, để ta cho mi đi ngủ" (tác giả: Thừa anh Jeff, chắc nó hiểu ý nghĩa 'đi ngủ' của anh là gì rồi đó (〜▽〜)).

Bên ngoài, Slen rời đi khi thấy lũ đó vẫn ổn (tác giả: Còn hơn cả ổn (^o^)).

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ngoài Lễ: Five Nights At Freddys (Sinh Nhật Sally)

Xin lỗi mọi người vì mình ra chap mới lâu quá TwT, mình không có bỏ hoang cái truyện này đâu (^▽^). Cảm ơn minna vì hơn 5000 lượt xem (^.^) (mình không xài puns nữa đâu). Và giờ thì enj--

Pap: HELLO HUMANS!

T/G: ...

Pap: I'M, THE GREAT PAPYRUS! WANT TO BECOME YOUR FRIEND BECAUSE I SEEN YOU KINDA LONELY!

T/G: ...

Sans: Hey! kid, có thấy em trai tôi đâu không?

T/G: *chi Pap*

Sans: Thanks, kid... Pap, về nhà thôi.

Pap: WHY?! I'M HAVING A NEW FRIEND HERE!

Sans: Come on...let's go home pap...

Pap: FINE! GUESS I HAVE TO GO HOME NOW...BYE HUMANS!

T/G: *đội họ đi rồi lấy điện thoại ra bấm số*

???: Alo?

T/G: Ink! you didn't watch over undertale, did you?!

Ink: Why did you say that?

T/G: Because the original sans was here twice and the original pap here once.

Ink: What?!!

T/G: Seriously Ink! You REALLY need Dream help you watch over those universe.

Ink: Ughhh...okay....sorry btw. I really don't want to bother Dream

T/G: You're welcome Ink...And btw...where's your brother?

Ink: Oh...he is watching some universes...

T/G: Oh...

Ink: Btw, I have to go, seem like Error now want to destroy underswap's universe.

T/G: What!! I don't want he kill blue berry...Ok, see you around Ink. Go save underswap's universe.

Ink: I will, bye.

Wow...mình nghĩ pap với sans sẽ không còn ở đây nữa... Dù sao thì... Thanks and Enjoy guys (≥▽≤)/.

>~Have fun~<

NGOÀI LỄ: FIVE NIGHTS AT FREDDY'S (SINH NHẬT SALLY)

8 giờ tối

- "Play with me!" Sally đang nín gấu áo Ben, nũng nịu nói.

- "Anh đang bận, lúc khác đi" Ben nói khi đang dí mắt vào máy tính.

- "Bạn?!! Bạn chơi game á?"

- "..."

- "Sao?!"

- "Anh đang bận! Em đi kiếm người khác đi!"

- "Ughh! Em ghét anh!"

- "Ừ, sao cũng được, đi đi!"

Sally's P.O.V

' *hức hức* ảnh không biết nay là ngày là gì à? Chỉ ít cũng phải nhìn mình khi nói chuyện chứ *hức hức* A! Anh Jeff! '.

- "Jeff! Play with me" Mình nói khi nhìn Jeff với mắt chú cún đang cầu xin điều gì đó.

- "Ta không có thời gian chơi với nhóc! Tránh đường!" Jeff nói xong rồi rời đi.

' OAA! Tới Jeff cũng không muốn chơi với mìnhhh! Mình đã làm gì sai à?!! Oaa! Mà...Jeff cảm nủi hộp gì thế? A! Chị Clock! '.

- "Clocky~~ play with me~~" Lần này đôi mắt cún con của mình bự hơn lúc trước.

- "À ờ...! Clock bận việc rồi, Sally hỏi người khác đi nhé?!" Clock rời đi.

' Chị ý cũng cảm những cái hộp y như Jeff... A! Daddy! Chắc daddy sẽ chơi với Sally thôi '.

- "Daddy!! Play with me!" Mình ôm chân daddy, ngược lên nhìn với đôi mắt cún con như sắp khóc tới nơi.

Slen's P.O.V

- "Ê EJ, đi vô phòng phụ người khác đi!" Tôi đang ra lệnh cho EJ đi kiếm việc gì đó làm thay vì để nó ăn thằn trên cái ghế sofa của tôi "và đừng để cho bé Sally biết..."

- "Daddy!! Play with me!" Sally ôm chân tôi rồi nhìn tôi với đôi mắt ấy.

- "À...Sally" ' mong là con bé chưa nghe gì cả ' Tôi khụy xuống nhìn Sally.

- "Giờ Daddy bận việc rồi, lúc khác đi nhé!" Tôi nói xong rồi nhanh chóng đi chỗ khác, không dám nhìn lại con bé với mắt cún con đó.

Sally's P.O.V

10 phút sau

' Sao ai cũng bận việc thế? '

P.O.V bình thường

Sally ngồi trong góc, ôm Charlie khóc nức nở.

Sau đó một cô gái trẻ đi tới và khụy đầu gối xuống nhìn Sally.

- "Ai da...! Sally...sao em lại ngồi đây khóc thế?" một giọng nói dễ thương chứa đầy năng lượng cất lên.

- "A!" Sally ngược lên nhìn cô ấy với đôi mắt ướt đầm.

- "C-chà c-có ai c-chịu chơi- *hức* -chơi v-vớ- *hức* -chơi với em hết... *hức* m-mọi ngư-người đ-đều b- *hức* -bạn v-việc hết r-rồi" Sally nói trong tiếng nấc.

- "A!" Cô ấy đập tay "Hay là...chị chơi với em nhá?" Cô nói với nụ cười tươi.

- "Thật hả chị?!" mắt bé Sally sáng lấp lánh.

- "Ừm-ừm" cô ấy gật đầu.

- "Huray!" Sally mừng rỡ ôm cô ấy "Cám ơn chị, chị Lulu!" (Link hình của Lulu {cổ mặc váy ngắn màu tím}: http://img1.l.deviantart.net/9c74/i/2014/208/7/c/let_s_take_a_picture_by_chibi_works-d7sl5ax.jpg).

khoảng nửa tiếng sau

- "Chị Lulu cầm gì sau lưng vậy?" Sally thắc mắc hỏi không biết lý do cô đột nhiên đi lấy thứ gì đó.

- "♪bỉ-mật~♪" Lulu luôn luôn nở một nụ cười tươi.

- "Ta chơi trò trốn tìm nha~" Lulu nói tiếp.

- "Vâng~" Sally nở một nụ cười "Sally đi tìm!"

- "Vây...Sally nhắm mắt lại và đếm từ 1 tới 30 đi~"

Sally liền làm theo.

- "1...2...3..."

Lulu mỉm cười.

- "4...5...6..."

Cô từ từ lấy thứ sau lưng cô ra.

- "7...8...9..."

Đó là...

Một con dao và Lulu liền chạy tới đâm chết Sally.

Lo! đùa thôi (^▽^), thực ra thứ sau lưng Lulu là một rổ đầy cánh hoa đủ màu sắc.

- "10...11...12..."

Lulu vừa đi vừa rải cánh hoa tạo thành một con đường.

- "13...14...15..."

.

.

.

.

.

.

.

- "28...29...30!" Sally mở mắt không thấy Lulu đâu.

- "Ủa?!" Sally nhìn xuống thấy những cánh hoa đủ màu sắc làm thành một con đường.

Sally tò mò đi theo.

Cô bé đi tới một cánh cửa.

- "Cửa không khoá..." Sally nhún chân lên vớ cái nùm cửa, lăm bằm.

Sally mở cửa và bước vào căn phòng tối thui.

Đột nhiên, cái cửa đóng rầm lại.

Sally nhìn xung quanh với nỗi sợ hãi, cô ở một mình...trong bóng tối.

Cho tới khi cô định cầu cứu thì...

đèn bật

TOEE!!

- "SUPRISE!!!" Mọi người hét lên (trừ Slen với Trend {link: http://img07.deviantart.net/7a2b/i/2013/081/7/3/slender_bros_by_gothicraft-d5xwwbu.png (Tren đeo mắt kính, Off có răng sắc và Slen mặc đồ sắc sỡ) } + E.J và L.S).

- "M-mọi người..." Sally nhìn như sắp khóc tới nơi.

- "Chúc mừng sinh nhật, Sally" Anne nói với một nụ cười trên mặt.

- "Cám ơn mọi người, Sally rấấấttt thích!" Sally nở một nụ cười tươi nhất có thể: "Đây là tiệc sinh nhật ttuuuuyyyyệệệtttt vvווווווiiii nhất!"

- "Hừm-hừm, bữa tiệc này sẽ không tuyệt vời như thế này nếu như bốn gia đẹp trai như ta không phụ giúp đâu!" đám hào quang xuất hiện xung quanh Jeff khi anh vừa nói vừa hất tóc.

- "Ê-ê, là công của ta vì ta mất sức tìm hàng tốt nhất trên mạng để trang trí nhá!" Ben nói khi nheo mắt và cục mạch gân nổi trên đầu anh.

- "Vâng! Nếu như không có Jeff-sama giúp thì bữa tiệc này không tuyệt vời thế này!" một cô gái có tóc highlight màu hồng bơ lị của Ben và tham gia vào ánh hào quang của Jeff.

- "Vâng, đúng vậy!" Jeff đặt tay lên cằm tạo dáng ngầu.

- "Ê-ê, má bắt ảo tưởng lại giùm con đi má, phát ói!" Jane huyền thoại đã chen vào.

- "Cô thích ói thì cứ ói, không ai cấm cô đâu!" cô gái tóc highlight chạm mặt Jane với nụ cười ác mả.

- "Tôi có nói là tôi muốn ói hả, con fangirl kia" Jane trả lời.

Một bầu ám khí cực nặng bao quanh Jane và cô gái khiến không ai dám tới gần.

- "Mà Jane trang trí căn phòng đẹp nhỉ" Clock nói khi nhìn xung quanh căn phòng.

- "Đó! Nghe thấy chưa! Tôi là người trang trí căn phòng này đó nhá!" Jane nói cô gái.

- "Thì sao chứ?! Tôi phụ Slen với cái bánh kem nhá!" Cô gái cãi lại.

- "Thôi đi hai người! Nay là sinh nhật Sally đây!" Một giọng nói phát ra gây sự chú ý.

- "Ồ! Grace! Cô ở đây lúc nào vậy?" Clock nói.

Grace (link: http://orig04.deviantart.net/21a1/f/2014/228/d/1/grace_the_killer_by_gracethekiller64-d7ve8wy.png) trả lời: "Đù lâu".

- "The cat hunter đâu? Không phải hai người luôn đi cùng nhau à?" Anne hỏi.

- "À, anh có tí việc nên đi với Silent hunter rồi" Grace trả lời.

Bỗng nhiên một giọng nói khác xuất hiện từ không trung.

- "Kính chào quý ông và quý bà, thanh thiếu niên lẫn trẻ em..." rồi một màn sương mù đột nhiên xuất hiện và rồi.

Bùm

- "Ai muốn xem ảo thuật không?" một người đàn ông nhìn đã già (không già lắm) với tóc dài và râu màu trắng thêm đôi mắt màu xanh lá, mặc đồ ảo thuật gia.

- "PapaGrande!!" Sally chạy tới ôm P.G (PapaGrande) link: http://img14.deviantart.net/1e69/i/2014/280/7/d/fan_papagrande_by_ashiva_k_i-d81xdgk.png

Grande quỳ xuống ôm Sally.

- "Chú cho cháu xem ảo thuật đi" Sally nhìn gran với đôi mắt lấp lánh.

- "Ahaa được thôi, dù gì thì hôm nay cũng là sinh nhật cháu mà" Grande lấy mũi của ông từ trên đầu ông xuống rồi đội vào đầu Sally, sau đó dần dần nhấc mũi lên.

Bên trong cái mũi lộ ra một con thỏ trắng tinh đang ngồi trên đầu Sally.

Grande bế con thỏ xuống cho Sally nhìn.

- "Oaaa!" Sally vui vẻ nhìn con thỏ.

Grande đưa con thỏ cho Sally bế.

- "Yo, lâu rồi không gặp!" Một giọng nói như giọng robot vang lên đằng sau Jeff.

- "Cái-dùng có làm tôi đau tim!" Jeff giật mình quay ra sau lưng nhìn 'thủ phạm' làm anh đau tim.

- "Lâu rồi không gặp, Cryaotic" Grace nói.

- "Lâu rồi không gặp..." Cry (link: http://static.tvtropes.org/pmwiki/pub/images/cry__sup_by_kiwa007_d5egrtb.png) trả lời.

- "Bọn tôi cũng ở đây!" Silent hunter và the cat hunter xuất hiện ngay cánh cửa, Silent hunter nói.

- "Ồ! Về sớm thế?" Grace hỏi.

- "Yup!" Silent hunter nói (link: [http://t13.deviantart.net/7pJo7MF0PeYZgAVlniyBehm8l8=/300x200/filters:fixed_height\(100,100\):origin\(\)/pre00/2973/th/pre/i/2016/096/b/f/silent_hunter_x2_by_mhd0524-d9xxyid.png](http://t13.deviantart.net/7pJo7MF0PeYZgAVlniyBehm8l8=/300x200/filters:fixed_height(100,100):origin()/pre00/2973/th/pre/i/2016/096/b/f/silent_hunter_x2_by_mhd0524-d9xxyid.png)).

- "Happy birthday Sally!" The cat hunter nói (link: http://orig01.deviantart.net/f0f6/f/2014/274/6/fat__the_cat_hunter_by_ayatonyaa-d814x7q.jpg).

- "Ta nghĩ bây giờ nên tổ chức tiệc nhỉ?" Slen nói.

- "Mặc dù chưa tụ hội đông đủ nhưng..." Nurse Ann nói.

- "Tôi không đợi tiếp được nữa đâu!!" Dr.Smiley làm nũng, lăn tròn trên sàn nhà ăn vạ.

- "Tên bác sĩ bệnh hoạn kia...mì đừng hay ta cưa đôi mì ngay tại đây?!!" ám khí bao quanh Nurse Ann khi cô lòi cái cửa ra.

- "ÁÁÁÁ!! Gomen-Gomen-Gomen" Dr.Smiley sợ hãi.

- "Dr.Smiley biết nói tiếng nhật hồi nào vậy?" J.A hỏi.

- "Kagekao chi tôi" Dr.Smiley trả lời.

- "Ồ..." Helen nói (đang vẽ).

- "Thằng nghiện về kia ngừng lại ngay và ra đây, nay là sinh nhật Sally đây!" Ben hét.

E hèm.

- "Mọi người xong chưa?" Slen phá không gian ồn ào trong phòng.

trong bữa tiệc

Helen vừa ăn vừa vẽ, Ben thì chơi game với Cryaotic, Jeff với Jane 'múa dao' và cô fangirl cổ vũ Jeff nhiệt tình. EJ tất nhiên ăn thật, Clock với Grace nói chuyện với nhau, Grande làm ảo thuật cho Sally. S.H với T.C.H nói chuyện, Kagekao với Smexy uống wine. Toby chọc Masky, Hoodie quay mọi người. Nurse Ann với J.A đánh nhau (tất nhiên 2 người cố gắng không làm hư cái gì cả). Candy Pop vác búa đập Jackson the toy maker vì không sửa lại cây búa của anh, rồi Slen đá 2 người khỏi phòng vì mức độ đập phá từ cây búa của Candy Pop rất cao.

1 lát sau

- "Sally, mở quà đi" Slen nói.

- "Vâng!" Sally hào hứng mở từng cái một.

Cái đầu tiên là chiếc vòng tay hình ngôi sao băng dễ thương từ Jane.

Cái thứ hai là một bộ đầm búp bê màu trắng từ Trend.

Cái thứ ba là một ấm trà nhỏ màu trắng viền hồng từ fangirl Jeff.

Cái thứ tư là những cái tách nhỏ màu trắng viền vàng từ Clock.

Cái thứ năm là đôi giày búp bê màu hồng dễ thương từ Grace.

Cái thứ sáu là một quả cầu tuyết từ Ben, bên trong quả cầu tuyết là hình một cậu bé đang cồng một cô gái giữa mùa đông.

Cái thứ bảy là một chiếc đồng hồ cát dễ thương từ J.A.

Cái thứ tám là một búp bê dễ thương từ Jackson the toy maker.

Cái thứ chín là một thú nhồi bông hình con thỏ trắng tinh từ Vine the doll maker.

Cái thứ mười là một bức vẽ Sally làm công chúa với dòng chữ nhỏ "happy birthday, Sally" từ Helen.

.
. .
.

Sally mở chiếc hộp cuối cùng.

Trong hộp quà chứa một chiếc vòng cổ màu bạc với hình trái tim màu đỏ có một cái cánh màu đen và một cánh màu trắng nhỏ xinh... từ Jeff..

- "Cảm ơn mọi người!" Sally cười rất tươi với hơn 20 hộp quà.

- "Con cứ chơi đi, lát nữa daddy sẽ đem đám đồ lên phòng giùm cho" Slen nói.

- "Cảm ơn daddy!" Sally ôm chân Slen rồi chạy ra ngoài.

Trong lúc chạy, Sally hun lên má Ben rồi chạy đi, để lại một thằng đồ mặt chết đứng tại chỗ.

Khi Sally chạy ra khỏi nhà, cô bé dần dần tiến tới khu rừng. Một bóng đen đằng sau cái cây.

- "Nè, em ra đây rồi đó, anh bước ra được rồi, không có ai ở đây đâu" Sally nói với giọng hồn nhiên.

- "Anh không có ở đây, có mình em thôi anh *Beep*..." Sally nói tiếp.

Bóng đen bước ra, hần đeo một chiếc khăn quàng màu trắng đen dài suýt chạm đất.

- "Chào em, Sally" cái bóng đen nói với giọng dịu dàng và ấm áp, xoa đầu cô bé.

- "Mà nè, anh biết không?"

- "Hửm?" vẫn là cái giọng nói và nụ cười dịu dàng ấy.

- "Cái vòng cổ này..." Sally mang chiếc vòng cổ ra cho anh ấy xem"... Là anh Jeff tặng em đấy".

- "Là Jeff... à..." cái bóng đen sờ vào mặt dây chuyền, giọng nói của anh rất dịu dàng nhưng... có một chút nỗi buồn trong đó.

- "Ừm... mà anh..." giọng Sally có vẻ buồn.

- "Hừm?".

- "Anh yêu Jeff tới như vậy, vậy thì tại sao...anh không gặp anh ấy...?".

- "...".

- "Anh ấy luôn luôn muốn gặp anh. Jeff luôn luôn nhớ tới anh. Thậm chí anh ấy còn lẩm bẩm tên anh trong lúc ngủ nữa!".

- "...".

- "Jeff rất nhớ anh! Anh luôn luôn hỏi hân những gì đã làm với anh!".

- "Sally...em biết anh không thể...mà đúng không?".

- "Hả?" Sally gần như khóc tới nơi.

Cái bóng đen xoa đầu Sally : "Em biết rằng bên trong anh...còn có người khác...muốn giết Jeff mà, đúng không...?".

- "...Nhưng mà anh không gặp Jeff dù chỉ 2 phút thôi ư?".

- "Nếu anh gặp Jeff trong 2 phút thì Jeff có thể gặp nguy hiểm trong 2 phút đó...anh không muốn Jeff gặp nguy hiểm đâu".

- "Anh...vì đại thật..." Sally đưa tay lên sờ mặt của người đó : "Kể cả Jeff đã làm khuôn mặt anh dính đầy những vết khâu này...anh vẫn yêu anh, bảo vệ anh...".

Cái bóng đen nhìn Sally với đôi mắt màu xanh lá dịu hiền.

Người đó đặt một nụ hôn lên trán Sally. Sally cảm thấy thứ gì đó được cài lên tóc mình.

Người đó mỉm cười nói: "Cái đó là quà sinh nhật..."

Sally sờ lên tóc cô, là một cái cài tóc màu hồng có hình con gấu nâu.

Cái bóng đen mỉm cười và quay lại, biến mất trong khu rừng.

Sally cũng quay lại trong nhà, nghĩ : ' Jeff sẽ phản ứng thế nào khi gặp lại anh ấy nhỉ?...Người mà Jeff luôn muốn bảo vệ... '.

Bên ngoài, cái bóng đen nhìn Jeff từ xa, mỉm cười! Em vẫn khỏe nhỉ?...Anh xin lỗi...vì không gặp em trực tiếp được...những gì anh có thể làm là nhìn em từ xa,...bảo vệ em...*Beep* ngu ngốc của anh... '.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Ngoài Lễ: Five Nights At Freddys (Thủ Phạm)

Sau bao nhiêu ngày lười biếng tác giả đã ra mặt cho minna chặt chém ☺ ___☺ chương mới đây (^o^)

<~Have fun~>

CHƯƠNG NGOÀI LỄ: FIVE NIGHTS AT FREDDY'S (THỦ PHẠM)

Trong khi các pasta đang tổ chức sinh nhật Sally thì ở một nơi khác

- "Bọn họ đã ở đây à?" Một người ở tuổi trung niên, từ trên xuống dưới là một màu tím kể cả da, hần mặc đồ bảo vệ và đôi mắt tròn màu trắng đã đang khụy gối xuống một người có khuôn mặt được che phủ bởi bóng tối.

- "Ồ" người bí ẩn nói với giọng nói quen thuộc "Họ đang điều tra đây, Vincent".

Vincent tắc lưỡi "Vậy...giờ ta nên làm gì?...boss?".

'Boss' nhìn Vincent với con mắt màu xanh lá quen thuộc nhưng sắc bén.

quay lại khu mansion

- "Jeff! Jane! không đánh nhau nữa!" "Nina! ngừng cổ vũ Jeff!" Slen đang cố gắng giữ bình tĩnh quân cái đám 'nổi loạn' này.

Ồ đằng sau Slen là Toby 'bay' (đúng nghĩa đen luôn) qua "Weeeeeee!".

Slen quay ra "Tim! Helen! ngừng việc ném Toby!".

Masky nhìn Slen và Helen đang trong tư thế chuẩn bị ném qua thì dừng rồi thả Toby xuống.

Ben đi Sally vì cô làm hư cái máy chơi game cầm tay của anh (không hỏng hoàn toàn).

- "Ben! Sally!" Slen quay ra hai đứa nhóc.

Được một lát cuối cùng Slen cũng nổi cơn "ĐÚ RỒI!!!!!!!!!!". Mọi người lập tức dừng lại và nhìn Slen. Xúc tu của Slen đang ngo ngoáy và xung quanh Slen là bầu không khí u ám. Trong lúc đó, họ biết rằng là họ... sắp chết.

Trên lầu

- "Sao dưới nhà im lặng vậy Cry?" Anne hỏi khi đang đi mất vào tivi.

- "... Cry im lặng, mất đi vào tivi. Sau đó là những tiếng la hét kinh hoàng ở dưới nhà "Câu trả lời đó" Cry nói, mất hẳn đi vào tivi. Vâng, hai người họ đang chơi game.

- "Yay! Thắng rồi!" Anne giờ cú đấm lên trong khi Cry thờ dài vì thua.

- "Tôi đi dạo chút đây" Cry hạ điều khiển xuống rồi đứng lên.

- "Còn tôi đi kiểm chút gì ăn đã" Anne đứng dậy.

- "Ăn nhiều coi chừng m-" *Bang!!* Cry chưa nói xong thì bị Anne cầm cây gậy choang vào đầu (t/g: Anne... cây gậy đâu ra thế? Anne: Một từ thôi... Toby...)

Quay lại tầng dưới

Một quang cảnh hỗn độn và các Pastas nhìn như sắp chết tới nơi.

Anne và Cry đi xuống "Quaoo! chuyện gì vừa xảy ra vậy? ta bị đột kích à?" Anne nói.

- "... Cho chưa..." The cat hunter đang ngồi trên sofa nói.

- "Ồi chào, biệt thự vẫn nhộn nhịp như ngày nào" một giọng nói cười khúc khích vang lên ở cửa ra vào.

- "Chào-" Anne chưa nói xong thì bóng một cô gái tóc highlight màu hồng và mặc áo màu tím nhào ra ôm người đó hét "CHỊ JANA!!!" (link hình: http://pre12.deviantart.net/3c3/th/pre/i/2013/230/d/7/nina_the_killer_by_kurokineko96-d6imylk.jpg).

- "Chào em" Jane cười khúc khích ôm Nina (link hình: <http://i.imgur.com/PQkEFJ7.png>) (t/g: có phải Jana trong đây OOC không? nếu phải thì xin lỗi minna do mình không biết tính cách lần câu chuyện của cô T_T).

- "~Nè nè~, mấy người nhớ Jana tới mức không thèm nhìn tôi nha~, chắc mấy người quên luôn tôi rồi ha!~" một giọng nói khác vang lên ở bên cạnh Jana.

- "A, gomen Oliver" Anne nói.

- "Không sao, đùa chút thôi" Oliver nở nụ cười (link hình: [http://t09.deviantart.net/UgEjop6nU9dTjHirH8xnfjpt0TE=/300x200/filters:fixed_height\(100,100\):origin\(\)/pre06/7e69/th/pre/f/2013/290/8/0/oliver_salemone_neko_by_janamillareme-d6qtozn.png](http://t09.deviantart.net/UgEjop6nU9dTjHirH8xnfjpt0TE=/300x200/filters:fixed_height(100,100):origin()/pre06/7e69/th/pre/f/2013/290/8/0/oliver_salemone_neko_by_janamillareme-d6qtozn.png)) (t/g: một lần nữa... mình không biết tính cách lần câu chuyện của anh T_T).

- "Mà chuyện gì vừa mới xảy ra vậy? đột kích à?" Oliver nhìn xung quanh căn nhà, hỏi.

- "Vẫn nhộn nhịp như mọi khi, hihi" Jana cười khúc khích.

- "Bọn họ chả bao giờ chưa" Anne mỉm cười 'may là mình tìm được nơi này, nếu lúc đó mình không chạy trốn thì... chắc mình sẽ không tìm được nơi thế này... và nơi đó nữa...' cô nghĩ.

- "Nay... là... tiệc sinh nhật... vui nhất..." Sally mỉm cười rất tươi, bên cạnh Sally là Ben bị Slen trị tới mức ngất luôn.

Gomen minna nếu như chap này ngắn quá T_T

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Ngoài Lễ: Five Nights At Freedys (Người Tím)

>~Have fun~<

1 giờ sáng

- "Ê, có ai thấy kì lạ không?" Ben hỏi?

- "Hử?" Jeff thắc mắc.

- "Đã một giờ rồi... sao bọn chúng không xuất hiện?" Ben hỏi.

- "Giờ mới nói... có ai nhớ lúc bọn mình đi vào thì đám amatrionics trông có vẻ sợ hãi không?" Anne nhắc lại.

- "Ồ,...mà sao bọn chúng lại sợ...?" Toby hỏi.

- "Bọn chúng thật ra là linh hồn của đám trẻ con bị giết ở đây đúng chứ?" Anne nói.

- "Và thứ khiến tụi nó sợ là..." Jeff chưa nói hết câu thì ngay lập tức, Ben với EJ đã mở cửa và tất cả chạy ra ngoài, kể cả Jeff.

- "Ben, tìm Golden Freddy! EJ, tìm Bonnie! Toby, tìm Foxy! Anne, tìm Chica! LJ, tìm Marionette! Clockwork, tìm Mangle! Jane, tìm Balloon Boy! còn Jill, tìm Spring Trap! Tội tìm Freddy!" Jeff ra lệnh (t/g: vâng, mình biết trong game là Vincent chết hoá thành Spring Trap, nhưng mình sẽ đổi thành Vincent còn sống và Spring Trap là đứa trẻ khác).

- "Rõ!".

Trước đó, ở trong một căn nhà quen thuộc

- "Tiệm Pizza này càng ngày càng ít yêu cầu nhỉ?" Một giọng nói quen thuộc vang lên.

- "Boss, chắc do những tin đồn về vụ trẻ em mất tích" Vincent nói "Và bây giờ lại có người điều tra nữa...ta phải làm gì boss?".

- "Dọn hết đám Amatrionics...còn đám người kia ta sẽ xử lý".

- "Vâng!".

Quay lại hiện tại.

Ben đang tìm Foxy ở hàng lang thì nhìn thấy một thứ màu cam có cái móc, cậu liền nhận ra đó là Foxy rồi chạy tới. Bỗng nhiên cậu nhìn thấy một cái bóng màu tím ở đằng trước Foxy rồi sau đó...cái bóng ấy lấy ra một cái riu.

Mất cậu mở to khi nhìn thấy người đó dùng riu đập Foxy. Foxy lúc đó hét lên, hoảng hốt, vùng vẫy. Foxy lúc bấy giờ nhìn giống hệt cậu như lúc đó...nó làm cậu nhớ lại lúc đó. Một hình ảnh hai cậu bé đang đim một cậu bé có mái tóc vàng xuống nước, cậu vùng vẫy, cầu cứu và cậu bé đó...không ai khác ngoài Ben.

Lúc Ben chạy tới cũng là lúc cái tên ấy đã 'dọn dẹp' xong Foxy rồi chạy đi. Ben nhìn xuống Foxy, Foxy bấy giờ...tay một nơi, chân một nơi, cái đầu đứt rời ra, khuôn mặt trông có vẻ hoảng hốt, ốc vít ở khắp nơi, một số tia điện phát ra từ Foxy.

Sau đó, Ben chạy đi tìm những người khác và mấy con Amatrionics khác.

Tới Jane

Khi cô đang tìm B.B thì cô thấy một chiếc bóng bay gần ống thông hơi, cô nghĩ rằng có thể B.B đang trốn ở đó nên cô chui vào.

Jane đi ra đầu khác của lỗ thông hơi ấy. Qua qua quay lại, khi cô định chạy đi thì một giọng nói gọi tên cô.

- "Jane!!" Jane quay qua thì thấy Ben đang chạy về phía mình.

- "Ben! cậu tìm được Golden Freddy chưa?" Jane hỏi.

- "Chưa, nhưng tôi tìm được Foxy" Ben trả lời.

- "Tốt"

- "Nhưng..." Ben nói.

- "Nhưng...??" một bên lông mày của Jane nhếch lên và bên kia nhếch xuống.

Ben thờ dài "Tội tới muộn...".

- "Hớ??"

Ben chỉ về hướng mà cậu vừa chạy rồi đi, Jane tò mò đi theo Ben.

Tới nơi, mắt Jane chữ O miệng chữ A khi nhìn thấy Foxy.

- "À?" Jane lăm bắm nhưng Ben vẫn nghe thấy cô.

- "Tôi không biết nhưng người hấn ta toàn một màu tím" Ben trả lời.

- "Kể cả da...??" Jane hỏi.

- "Kể cả da".

- "Ta nên nói cho những người còn lại biết!" Jane nói "nhưng...sao ta có thể nói cho họ khi còn không biết họ đang ở đâu??" cô hỏi.

- "Ồ...khoan đã, Jane...cô có điện thoại không?" Ben hỏi.

- "Tất nhiên! tên nào đi mà không mang...cậu muốn làm gì?" Jane trả lời nhưng khi thấy Ben nhếch mép cười làm cô thắc mắc.

- "Ồ~~không có gì~ chỉ là việc như một con~~virus~~" Ben nói, Jane hiểu ra thứ mà Ben nói khiến cô cười mỉm.

- "Sao không nói sớm hơn..." Jane móc chiếc điện thoại ra "đây".

- "Đề xuống đất" Jane làm theo lời Ben, sau đó Ben nhảy vào chiếc điện thoại. Cái điện thoại phát ra ánh sáng màu xanh lá rồi Ben biến mất.

Jane nhặt điện thoại của cô lên rồi chạy tiếp.

Tới Jeff

Cậu ta đã tìm được Freddy và đã dồn được Freddy thì bỗng dừng cái điện thoại của Jeff rung.

- "What The..." Jeff lôi cái điện thoại thì thấy điện thoại của cậu phát ra ánh sáng màu xanh lá. Jeff biết đó là Ben nên cậu ngay lập tức đặt chiếc điện thoại xuống đất.

Hai cánh tay chui ra khỏi cái điện thoại, chống xuống đất như đang nhấc cái thân lên, tiếp theo là cái mũi nhọn như yêu tinh màu xanh lá. Sau đó là mái tóc màu vàng, rồi cậu nhảy ra khỏi cái điện thoại. ánh sáng màu xanh lá tắt hẳn khi Ben nhảy ra.

- "Ê Ben, tìm được Golden Freddy chưa?" Jeff hỏi.

-----To be Continue-----

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Ngoài Lễ: Five Nights At Freedys (Boss)

>~Have fun~<

- "Về chuyện đó... Jeff tìm được Freddy chưa?" Ben đặt hai tay lên eo hỏi.

Jeff chỉ tay ra đằng sau Ben, Ben nhìn sau lưng thì thấy Freddy đang nhìn cậu đầy bối rối.

- "Jeff, tao có chuyện này muốn nói" Ben nói.

- "Chuyện gì?" Jeff nghiêng đầu.

Sau một hồi

- "VẬY là Foxy đã..." Jeff lắp bắp.

- "VẬY nhá, tao đi thông báo cho mấy người khác biết!" Nói xong Ben nhảy vô cái điện thoại của Jeff.

- "Ê, kho..." Jeff chưa nói xong thì Ben đã biến mất.

Sau một hồi, Jeff bắt đầu nhặt cái điện thoại lên, bỏ vào túi quần. Sau đó nhìn Freddy, Jeff nói "Ê, gấu nâu, mi nghe rồi đó. BẠN BÈ MI ĐANG GẶP NGUY HIỂM KÌA. CÓ MUỐN ĐI CHUNG VỚI TA KHÔNG?".

Freddy nhìn Jeff một lúc rồi gật đầu.

- "Ồ, tốt. ĐI" Jeff nói xong quay lưng lại, rút hai tay vô túi quần rồi bước đi, Freddy đi đằng sau Jeff.

Tới Toby

- "Foxyrie~! Foxyrie~ đầu rồi~!!?" Toby vừa đi vừa hét. Toby cảm thấy có gì ấy kỳ lạ, cậu lôi cái điện thoại ra thì thấy màn hình của cậu phát ra ánh sáng màu xanh lá.

Toby đặt chiếc điện thoại xuống đất rồi lùi ra.

Ben bay ra khỏi màn hình.

- "Hey Ben, tìm được Golden Freddy chưa?" Toby hỏi.

- "Toby... chuyện là vậy..." Ben nói khi gãi đầu.

Khu của Anne

- "Không biết Chica đâu rồi nhì...?" Cô tự hỏi.

Bỗng dưng một cái bóng trắng mang hình hài trẻ con chạy qua.

- "H-há? trẻ con?".

Quay lại Toby

- "Ra là vậy..." Toby nói.

Bỗng dung điện thoại của Toby đổ chuông.

- "A, đợi tí" Toby móc chiếc điện thoại ra rồi nhìn vào màn hình "là Anne".

- "Anne?" Ben hỏi.

Bơ đi câu hỏi của Ben, Toby bấm nút chấp nhận cuộc gọi "Alo".

- "Hà!" Toby nói to làm Ben tò mò.

- "Ồ...là Foxrie" Toby nói.

- "Foxy!" Ben nói "Nói cho đúng vào!".

- "Ồ, Ben đang ở đây..." Toby bơ Ben.

- "Là người tím".

- "Ừ, da hần cũng màu tím...sao vậy?" Toby hỏi.

- "Hề!!" Toby hét lên làm Ben thắc mắc "Cô đang ở đâu?!!".

- "Ê...chuyện gì vậy?" Ben hỏi.

- "Rồi" Lăn nữa, Toby bơ Ben hoàn toàn.

Cậu bỏ điện thoại vô túi quần rồi chạy tới chỗ Anne. Trước khi chạy, cậu quay đầu lại "Anne vừa gặp tên người tím".

Ben lập tức chạy theo Toby, vừa chạy cậu vừa nhắn tin cho những người khác về mọi chuyện xảy ra với tốc độ bàn thờ.

Quay lại Anne

- "Hắn ta nhanh thật" Anne đang đuổi theo người tím.

Tên Vincent chắc lưỡi khi thấy cô vẫn đuổi theo anh. Sau đó Jane xuất hiện trước mặt anh khiến anh không còn đường chạy.

Anne ở phía sau hắn và Jane ở đằng trước. Hắn cảm thấy có ai đó ở trên đầu hắn nên hắn ngược lên, chỉ để nhìn thấy một cái lưới cửa rớt xuống ngay đầu hắn.

Vincent liền né qua và suýt bị cái lưới cửa cắt làm đôi, rồi một cô gái có chiếc mũi nhọn đen sọc trắng từ trên rơi xuống. L.Jill đứng dậy và cô cầm chiếc lưới cửa lên.

Tên người tím quay qua quay lại. Sau đó anh lấy bom khói rồi ném nó xuống đất, anh lợi dụng những màn khói dày đặc mà tẩu thoát.

Qua Jeff

Ben, Toby, LJ và EJ đang ở cùng với Jeff.

- "Sao rồi?" Jeff hỏi và cậu chỉ nhận lại là những cú lắc đầu của bốn người kia. Sau đó chiếc điện thoại của Toby rung chuông, cậu lấy ra nhìn xem ai gọi mình, khi thấy người gọi là Anne thì cậu liền chấp nhận cuộc gọi rồi tuôn ra một tràng "Cô này giờ ở đâu thế lúc tôi tới thì cô lặn mất tăm luôn rồi bọn tôi tìm cô từ nãy tới giờ-".

- "Xin lỗi, tôi phải dí tên người tím nên..." Anne cắt lời Toby.

- "Tên người tím sao rồi? có ai ở chỗ cô không?" Ben giật cái điện thoại từ tay Toby rồi hỏi.

- "Ồ, chào Ben. Có Jill với Jane ở chỗ tôi...A tôi vừa nhìn thấy Clockwork. CLOCKWORK!".

Bên nhóm Anne

- "Yo, sao rồi?" Một giọng khác vang lên và chủ nhân giọng ấy là Clockwork.

- "À, ba bọn tôi mất dấu hắn rồi..." Anne trả lời.

- "Ai ngờ hắn lại có bom khói cơ chứ!" Jill nói, cô dựa hai cánh tay vào chỗ tay cầm của chiếc lưới cửa.

- "Ta có nên đuổi theo hắn không?" Jane hỏi.

- "Không cần đâu" Giọng của Jeff phát ra từ chiếc điện thoại.

- "Lý do?" Clock nói nhưng trông giống như câu hỏi hơn.

- "Kiểm tra giờ đi...6:00 rồi..." Bốn cô gái làm theo lời EJ và đúng là đã 6:00.

Trong một căn nhà quen thuộc

- "VẬY Ặ...Vincent..." Một giọng nói quen thuộc vang lên trong căn phòng tối.

Sau đó người bên cạnh 'Boss' rút ra một khẩu súng và nhắm vào đầu Vincent.

- "H-Hà?" Tên người tím sợ hãi.

- "Giờ...ngươi hết giá trị rồi...vội lại...mì biết quá nhiều..." Đôi mắt xanh lá của 'Boss' chứa đầy sự máu lạnh.

"Đoàng!!!"

- "Giờ sao đây..." Người bên cạnh nói với 'Boss'.

.
.
.

- "Ridou...".

'Boss' à không Ridou nhếch mép cười.

-----End-----

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: ???

Wao, mình còn không ngờ rằng phần 2 đã được duyệt rồi giờ mình mới để ý đây Trong phần 2 mình cũng sẽ viết về quá khứ của một số nhân vật mình tạo ra và sẽ phải đợi rất lâu mới tới được phần đó, và cũng sẽ có nhân vật mới và các Pasta khác cũng sẽ được đề cập trong phần 2 này. Mà mình sẽ không viết quá khứ của Ben do khi mình lên mạng tra thì có nhiều chuyện khác nhau kể về Ben nên mình không biết cái nào mới chính xác cả, một số Pasta nào mà mình biết câu chuyện thì mình sẽ viết. Đây đáng lẽ chỉ là một lời thông báo thôi nhưng mình đã nghĩ lại và biến cái này thành một chương và trong chương này sẽ không có nhân vật mình tạo ra đâu. Chúc vui vẻ nhé ^.^.

>>Have fun<<

Vút

Phập

Rầm

Choảng

Xéng

Vù

Keng

- "Jeff!!!! Jane!!!! HAI ĐÚA MUỐN PHÁ BANH NHÀ TA À!!!" Slen gào lên.

Nghe thấy giọng Slen ngay cửa, hai người liền dừng lại và nhìn sang *hự hự* người *hự* ngoài hành tinh *hự* không mặt *hự*.

- "TA CHỈ ĐI RA NGOÀI MUA ĐỒ LÀ HAI NGƯỜI BẮT ĐẦU PHÁ NHÀ TA À!!? HAI ĐÚA KHÔNG ĐÁNH NHAU TRONG 1 NGÀY LÀ KHÔNG CHỊU NỔI SAO!!??!" Slen bắt đầu la hai người 'vui-bực' (hiểu chứ?).

Trên lầu

- "Ày, lại nữa..." Dark Link thở dài khi cậu nghe thấy tiếng Slen ở dưới nhà và cậu đang cố đá đít Ben trong game "Super Smash Bros" trong nhân vật Link nhưng cậu chỉnh màu cho nhân vật cậu tối hơn còn Ben thì hack game để có thể đổi màu mắt cho nhân vật Link của cậu

-----Ta là khoảng cách thời gian-----

- "E hèm, hiện giờ mọi người đã tập trung đầy đủ ta có chuyện muốn nói..." Slen nói bằng một giọng nghiêm túc.

Một bầu không gian nặng nề bao trùm lên gian biệt thự.

- "Tasēđihawaiivàituanmấđứarònhatứnmấcombaì"Nói xong chú Slen của ta dịch chuyển ngay tức thời, để lại một đàn Pasta với cái mặt hét lên chữ 'WTF!!'.

Tuần 1, ngày 1

- "BEN!! CHO SALLY CHƠI VỚI!!!"

- "KHÔNG!!!"

- "...."

Păp

- "SALLY!! TRẢ CÁI MÁY PSP ĐÂY!!"

- "PLAY WITH ME!!"

Bùm!

Choeng!

Xoảng!

Choảng!

- "SALLY!!!!"

Tuần 1, ngày 2

[illegible]

- "TOBY! SHUT UP!!"

[illegible]

- "BRIAN! SÚNG CẬU ĐÂU!?".

-HEY MASKY! HEY MASKY! HEY MASKY! HEY MASKY! HEY MASKY! HEY MASKY! HEY MASKY! HEY MASKY! HEY MASKY !HEY MASKY! HEY MASKY! HEY MASKY! HEY MASKY! HEY MASKY! HEY-"

Đoàng!

— " . . . "

Cách

— ..

- "Hey Masky-"

Đoàng!

— " " "

- "Hey Mas-"

Đoàng!

— " "

 . . .

- "Hey-"

Đoàng!

— " " "

- "H-"

Đoàng!

- " "

...

— " " "

Đoàng!

Tuần 1, ngày 3

- " ... "

— " " "

- " "

...

- " ... "

- "...."

- "...."

Vũ

Phập!

Choảng!

Keng!

Xoảng!

(???kufufufu nơi này có vẻ vui nhỉ? Kufufufu.

T/g:...ừm...ông đi nhầm chỗ rồi đầu dứa.

Đầu dứa:kufufufu, mi dám gọi ta là đầu dứa á?

T/g:Dạ, con xin lỗi, Mukuro...

Đầu dứa:kufufufu, vậy còn cái tên này thì sao?

T/g:Dạ, con quên rồi.

Đầu dứa...Mukuro:kufufufu..

T/g:Dạ, Mkuro sama, đây là chuyện cũ-

??? : Hn, động vật ăn cỏ, đầu dứa.

T/g:....

Đầu d- Mukuro:Ora Ora, xem ai đây này, một con chim sẻ.

Chim sẻ:Hn, đầu dứa dám gọi ta là chim sẻ, động vật ăn cỏ dám đặt ta thành chim sẻ, ta sẽ cắn chết hai bọn nguoi.

??? :HHieeee! Hibari-san, Mukuro-san! Làm ơn đừng đánh nhau!!.

T/g: *Họ từ đâu ra thế?...*.

??? :Có một số lỗi kỹ thuật.

??? :HHieeee! R-reborn.

Reborn:Ciaossu, Tsuna vô dụng.

Tsuna:Hibari-San! Mukuro-san! Đây không phải chỗ của ta!!.

T/g:Như mọi người đã thấy, một số người đã xâm nhập vào trong chương này và đang đánh nhau nên mình không thể tiếp tục chương này được, bái bai mọi người.)

Bạn đang đọc truyện *Anh Sê Bảo Vệ Em (Creepypasta)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.